

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAVEN SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Julianna'yı Avlamak

Haven Snow

Adanmışlık

Güzel bir kaos içinde yaşayan, güçlü, iradeli kızlar için...
Ama yine de sizi bırakmaya niyeti olmayan vahşi bir adam tarafından ele
geçirilmek isteyenler için
Baba Creed'in üzerinde adınız yazılı bir tasma var.

Telif hakkı © 2025 Haven Snow Tüm
hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariç, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Haven Snow ile iletişime geçin: havensnowwrites@gmail.com.

Bu eserdeki hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap kapağı: getcovers.com
Biçimlendirme: Haven Snow
Düzenleme: Rachel Berosik
İlk baskı 2025

İç

Yazar Notu

1. Önsöz
2. Birinci Bölüm
3. İkinci Bölüm
4. Üçüncü Bölüm
5. Dördüncü Bölüm
6. Beşinci Bölüm
7. Altıncı Bölüm
8. Yedinci Bölüm
9. Sekizinci Bölüm
10. Dokuzuncu Bölüm
11. Onuncu Bölüm
12. On Birinci Bölüm
13. Onikinci Bölüm
14. On Üçüncü Bölüm
15. On Dördüncü Bölüm
16. On Beşinci Bölüm
17. On Altıncı Bölüm
18. On Yedinci Bölüm

[19. On sekizinci bölüm](#)
[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)
[21. Yirminci Bölüm](#) .
[22. Epilog](#)
[Haven Snow](#)
[Hakkında Diğer](#)
[Eserler Teşekkür](#)

Yazar Notu

Bu kitap 18 yaşın altındaki kişiler için uygun değildir.

Bu kitap karanlık bir aşk hikayesidir. Hafif, tatlı ve romantik bir kitap değildir. Creed bir sapıktır. Acımasız ve karanlık bir karakterdir ve tek bir amaca odaklanmıştır. Julianna diğer kahramanlardan farklıdır ve kendi başına güçlü bir kadındır. Karşı koyar.

Derecelendirme: R

Uyarılar: Bu kitapta rahatsız edici temalar bulabilirsiniz. Bu karanlık bir takipçi romantizmidir, tetikleyici unsurlar ve içerik bu türdeki karanlık romantizmlerle uyumludur.

Aşağıdakiler dahil ancak bunlarla sınırlı
değildir: Takip

Av

İlkel oyun Zorla

izolasyon

Kelepçe

ürükler

Darbe Oyunu

Cinayet, kan, vahşet

Somnofil

Kaçırma

Esaret

Tıbbi cinayet

Gözetleme

Prolog

Creed

The Lillicent'in kapı görevlisi, içeri girdiğimde kitabından başını kaldırmıyor, bu da binanın iç güvenliği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gömleğimdaki dijital rozet, ince, tek renkli, yumuşak mavi ışıkla aydınlatılmış, onun hafızasından tamamen geçip gidiyor. Asansörde yukarı çıkan bir gölge gibiyim, hem görünür hem de görünmez. Sağ elimdeki çanta, hassas işlenmiş alüminyumdan yapılmış, özel üretim, kapalı hücreli köpükle kaplı. Sol elimdeki alet çantası, piyasada satılan Klein marka, yıpranmış ve dürüst, sapı kadife gibi aşınmış. Ama güvenilir. Değerli.

Asansör otuz dördüncü kata açılıyor. Halı, takım elbise ayakkabılarımın darbeleri emmeye yetecek kadar yumuşak, arduvaz grisi. Koridor pencereleri bilim kurgu filmlerindeki gibi renklendirilmiş, ultraviyole ışınları şehir silüetinin keskin kenarlarını yumuşatıyor. Geçerken detayları gözden geçiriyorum: koridorun sonunda soyut bir heykel, iri göğüslü çıplak bir kadın, her iki buçuk metrede bir böcek gözü şeklinde güvenlik kameraları, üçlü yedeklemeli gömme aydınlatma. Bina, riski küçümseyen ama görünüşüne hayran olan türden insanlara ait.

34-A numaralı dairede duruyorum. Kapı zili yok, sadece fırçalanmış çelik kapının ortasında bir sensör var. Yüksek sesle kapıyı çalıyorum. Kapıyı açarak geri adım atıyor ve cevap veriyor.

Julianna Whitmore bekliyor, beni süzerken parmaklarıyla oynuyor. Müşteri profilinde tarif edildiği gibi, 1,70 boyunda, ince, düz siyah saçları omuzlarının biraz altına kadar uzanıyor, kakülleri gözlerine düşüyor. Soluk yüzünün geometrisine zıt, imkansız bir maviye sahip gözleri var. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran lacivert ipek bir elbise giymiş, ayakları cilalı betonun üzerinde çıplak. Bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor.

"Creed Montgomery," diyorum, alet çantamı değiştirip ona elimi uzatıyorum. Tereddüt etmiyor. El sıkışması kuru, sert, baskısı tam, sonra çekiyor. İçeri doğru işaret ediyor.

"Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesi beklediğimden daha alçak, yumuşak ve emir kipi. "Umarım bina çok labirent gibi değildir."

"Rakamlarla tasarlanmış bir binada yolunu kaybetmek zor," diyorum, onun yanına yaklaşarak. "Her kat, bir altındaki katın aynısı, sadece küçük farklılıklar var."

Gözlerinde bir onay işareti belirdi. "Böyle daha iyi."

Onun yanından geçip, gözlerim ışığa alışırken içeri girdim. İç mekan tertemizdi. Minimalist ama soğuk değildi, pahalı malzemeler ve nadir sanat eserleri mantıklı yerlere yerleştirilmişti, gereksiz hiçbir şey yoktu, duygusal hiçbir şey yoktu. Her yer beyaz duvarlar ve camdan oluşuyordu, sadece mat siyah çelik kirişler ve şöminenin üzerindeki şok edici bir tablo: bir Picasso. Fark ettiğimi fark etti. Havada hafif bir bergamot ve taş kokusu vardı.

"Bu taraftan," diyor ve beni mutfağın önünden geçiriyor. Gözlerim kıcına, her adımında yanlara sallanan kıvrımlarına takılıyor.

Ağzım kurur ve aniden kendimi bir düdüklü tenceredeymiş gibi hissedirim. O muhteşemdir. Benim tipim değildir. Çok daha zariftir. Daha çekingendir. Ama içimden bir ses, pahalı ve soğuk kişiliğinin altında bir yerlerde bir cehennem kedisi yaşadığını söylüyor.

Güvenlik panelinin önünde durur, yatak odasının yanındaki duvara yerleştirilmiş pürüzsüz bir levha. "Buraya istiyorum," der, parmağı

ekrana dokunmadan tutarak sorar. "Yükseltmenin sorunsuz olacağını söylemiştin."

"Sorunsuzluk göreceli bir kavram," diye cevap veriyorum ve iki çantayı cam masanın üzerine koyuyorum. Önce Klein'ı açıyorum: tornavidalar, voltaj ölçer, elektrikçi pensesi, yalıtımlı eldivenler. Bu aletler benim için kutsaldır. Son olarak alüminyum çantayı açıp içini ortaya çıkardım. Ana ünite bir paket sigara büyüklüğündeydi, ısı emici parlak, nano kablolar ve iki başparmak büyüklüğünde sensör modülüyle birlikte, hepsi mat siyah ve parmak izlerine karşı dayanıklı yüzeyliydi. Parçaları masanın üzerine dizdi.

Kollarını kavuşturmuş, konuşmadan izliyor. Kafamı kaldırdığımda, ekipmanı değil, beni izliyor. Bu bakışta merak ya da şüphe değil, gereksiz her şeyi ortadan kaldıran analitik bir tarafsızlık var.

"Kurulum yaklaşık kırk dakika sürecektir," diyorum. "Pencere çerçevelerine ve dolaptaki elektrik paneline erişmem gerekecek. Sensörler kablosuz, ama yedek hat, bariz nedenlerden dolayı kablolu."

"Tabii ki." Dönerek en yakın pencereye doğru yürüdü. Adımları ölçülüydü, beton zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Durdu, döndü ve kollarını arkasında kavuşturarak cama yaslandı. "Ana özellikleri bir kez daha anlatabilir misiniz? Şey... Artık binanın güvenliğine güvenmiyorum da."

Anlatabilirim. En üstten başlıyorum: çerçevelere yerleştirilmiş yüzey titreşim sensörleri, sadece sesle zorla girişi algılayabiliyor. Kalibre edilmiş desibel kesme değerlerine sahip cam kırılma sensörleri. Evcil hayvanlara duyarlı hareket sensörleri, kızılötesi ve termal görüntüleme için tavana monte edilmiş sensörler. Hava boşluklu mikro denetleyiciye sahip kontrol ünitesi, doğrudan fiziksel erişim dışında hacklenemez. Her kelime ölçülü, gereğinden fazla veya az değil. Dinliyor, mavi gözleri sabit ve kırpmadan.

Sistemin uzaktan erişim protokollerini ayrıntılı olarak anlatırken, parmaklarını saçlarında gezdirip bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bu hareket alışkanlık haline gelmiş, pratik bir hareket, ama ben onu bir zayıflık gibi hafızama kazıyorum.

"Balkondaki hareketleri algılar mı?" diye soruyor.

"Algılar. Kameralar, kapsama boşluklarını en aza indirecek şekilde yerleştirilmiş, ancak mahremiyet için uzak kenarlarda kör noktalar var. Bunlar ayarlanabilir."

"Gizlilik istemiyorum," diyor, sesi tamamen düz.

"Anlaşıldı." Bu ilgimi çekiyor. Sensörleri bir kenara koyup eldivenleri giyiyorum. "Girebilir miyim?"

Pencereden uzaklaşır, kollarını açar. "Devam et."

Pencere çerçeveleri dokunulduğunda soğuk, üç kat takviyeli. Titreşim sensörlerini, yapışkan şeritleri cerrahi hassasiyetle hizalayarak takıyorum. Her bir yerleştirmeyi çantadan çıkardığım kalibrasyon çubuğuyla test ediyor, tabletimdeki sinyali kontrol ediyorum. Acele etmiyorum; zaman da diğer araçlar gibi bir araç.

Juliana yakınımda duruyor, hiçbir şey söylemiyor, gözleri ellerimle cihazın ekranı arasında gidip geliyor. Telefonu bir kez, iki kez titriyor, ama o aldırıyor. Varlığı hem rahatsız edici hem de değil, yorum yapmadan gözlemliyor, nefes alış o kadar sığ ki, başka biri olsam orada olduğunu bile fark etmezdim.

Pencere dizisini bitirip elektrik dolabına geçiyorum. Dolap tertemiz, kablolar renklerine göre bağlanmış. Yedek hattı kablo kanalından geçirip kesici panele bağlıyorum. Ana ünite çalışmaya başlıyor, LED'i tek bir sabit mavi nokta olarak yanıyor.

Oturma odasına döndüğümde, kadın kanepenin kenarında oturuyor, duruşu mükemmel, bacakları ayak bileklerinden çapraz. Elinde, üstünde CREED yazan, çizgili ve boş bir not defteri var. İki kez altı çizili.

"Bu benim ilk adım mı yoksa görevim mi?" diye soruyorum.

Kafasını eğip düşünür. "Aradaki farkı bilmek her zaman iyidir, değil mi?"

Gülümsemiyorum. Son kalibrasyonu bitirip tableti ona doğru çeviriyorum.

"Denemek ister misiniz?"

Ayağa kalkıp balkon kapısına yürüdü. Kapıyı açtı, dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Bir saniye sonra ekranımda uyarı belirdi: çevre ihlali, doğu penceresi, otuz dördüncü kat. İçeri girdi, kolundan görünmez bir toz zerresini sildi, bir kez başını salladı.

"Verimli," diyor.

Aletleri söküp mikrofiber bezle sildikten sonra her parçayı yerine koyuyorum. Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırarak bu ritüeli izliyor.

"Ya biri ana gücü keserse?" diye sorar.

"Yedek batarya kırk sekiz saat boyunca bağımsız çalışmayı sağlar. Hücresel ve Wi-Fi sinyalleri kesilirse, sistem tüm video ve sensör verilerini yerel olarak korumalı bir sürücüde depolar." Başparmak büyüklüğündeki modülü gösteririm. "Açık bağlantı noktası yok. Cihaz fiziksel olarak tahrip edilmeden hiçbir şeye erişilemez." *Ve ben.* Ama bu kısmı söylemiyorum. Yeni takıntımı bulduğumu zaten biliyorum.

Her şeye karşı bu kadar... bu kadar... cerrahi bir tavırla davranması, sırf kavga çıkacak mı diye görmek için onu boğazlamak istememe neden oluyor.

Bana uzun bir süre bakar, sonra masadaki diziye geri döner.

"Ve beslemeyi bizzat sen mi izliyorsun?" Bunu soru olarak değil, ifade olarak söylüyor.

Yalan o kadar küçük ki, neredeyse yok denecek kadar. "Şirketim yapıyor." Şirketimin sadece kendim olduğunu bilmesine gerek yok.

Bana sessizce bakıyor. Çenesindeki bir kas bir kez seğiriyor ve ben bunu saç hareketinin ve beton zemin tercihinin yanına kaydediyorum.

"Titizliğinizi takdir ediyorum, Creed." Elini avuç içi yukarıda uzatıyor, önceki el sıkışmanın tersini kasten yapıyor. Elini tutuyorum; cildi serin, tırnakları keskin olmayan, kısa ve mükemmel.

Ben çıkarken, o odanın ortasında, panoramik manzaranın içinde duruyor. Tabletini titriyor: yeni kamera görüntüsü, oturma odası, orta kadraj. Julianna, heykel gibi hareketsiz, gözleri şehre bakıyor ama görmüyor. Sistem çalışıyor ve o da öyle, görüş alanımın tam ortasında, mükemmel bir pozisyonda.

Memnunum. İlk kat her zaman en zordur, ama çok güzel duruyor.

Arabama varmak üzereyim ki o

sesleniyor. "Bay Montgomery?"

"Evet."

"Ben... Bu tam kapsamlı paket mi acaba?" Telefonun içine mırıldanıyor.

"Hayır. Siz kısmi paketi sipariş ettiniz. Tam paketin bir alt seviyesi." O sinirlenir. "Tam paket ne içerir?"

"Acil durum çağrıları, uzaktan erişim ve kapalı devre sistemimiz aracılığıyla süitinizi izlemenizi sağlayan uygulama şeklinde ekstra bir güvenlik katmanı."

"Tamam. Evet. Onu istiyorum." Bir süre duraksadı, "Şimdi gelip kurabilir misiniz?"

Gelebilirim. Ama istemiyorum. Onu izlemek istiyorum. Onu incelemek istiyorum. "Yok, başka bir aramam var. Yarın sabah."

"Sabah erken ameliyatım var. Öğlene kadar çıkmış olurum."

Ah. Soğuk tavırlarının sebebi anlaşıldı. O bir cerrah. "Mükemmel." Hoşça kal demeden telefonu kapatıyorum. Eve gidip onu izleme ihtiyacı giderek artıyor ve içimdeki canavarı gizlemeye çalışıyorum.

Ertesi gün öğleden sonra dörtte geri döndüm. O saat üç civarında eve gelmiş, önlüğünü çıkarmış ve duşa girmişti. Sade cam duş kapısından manzara muhteşemdi. Kendine çok iyi baktığı belliydi, ama belki de en çekici yanı, parmaklarıyla vücudunu orgazma ulaşana kadar okşamasıydı. Bir cerrahın, kanlı bir vardiyadan sonra mastürbasyon yapması çok ilginçti.

O görüntü, onun apartmanına doğru sürerken beynime kazınmış halde kalıyor. Şehir hala aydınlık ama binaların üzerindeki gölgeler akşamın karanlığına doğru uzanmaya başlamış. Kapıcı bu sefer başını sallayarak selam veriyor. Elindeki evrak çantası ve alet kutusu adeta üniforması gibi. Asansör boş. Duvarları aynalı, bu sayede duruşumu gözlemleyebiliyor, kravatımın düzgünlüğünü ve saçımın dağınıklığını kontrol edebiliyorum. Her görünüş, doğru şekilde işlenirse bir silaha dönüşebilir.

Kapısında, sensör benim dokunmamı bekleyerek parlıyor. Julianna bilmiyor, ama ben sensörü benim parmak izlerimi kabul edecek şekilde programladım. Onları kullanmak yerine, hafifçe kapıyı çaldım. Kapıyı açtı ve geri adım atarak aynı yerde durdu

ama bugün kömür rengi bir elbise giymiş, saçları ensesinde toplanmış, tek bir tel bile yerinden oynamamış. Ben içeri girerken sessizce kenara çekiliyor.

Daire değişmemiş. Sıcaklığın dünden iki derece daha düşük olduğunu ve kokunun hafifçe değiştiğini, çiçek kokusunun azaldığını, kimyasal kokunun arttığını fark ediyorum. Mutfak tezgahında dökme camdan bir sürahi ve tek bir fincan dışında hiçbir şey yok. Yemek masası bir kişi için hazırlanmış, masa örtüsü masanın kenarına dik, çatal bıçaklar milimetrik hassasiyetle dizilmiş. Değişikliği zihinsel defterime kaydediyorum.

"Ekstra güvenlik istiyorum," diyor, gözleri elimdeki çantaya kayıyor.

"Tedbirli," diye cevap veriyorum, neden buna ihtiyacı olduğunu merak etmeden. Kötü bir eski sevgilisi vardır belki. Ya da sadece paranoyak bir kedi yavrusu. "Kör noktalar çoğu kişinin beklediği yerde değil."

Oturma odasını işaret ediyor ve ben de dün yaptığım gibi çantamı masanın üzerine koyuyorum. Bugünkü yüküm iki mikro kamera, bir çift termal sensör ve koridor için bir set gömme hareket sensörü. İlk kamerayla başlıyorum, görünür lensinin olmadığını göstermek için başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum.

"Bu buraya," dedim, bakır ve pirinçten yapılmış kinetik bir heykelin durduğu köşe rafını işaret ederek. "Girişi ve tüm yaşam alanını görebiliyor, ama açısı öyle ki, optikle aşına olmayan kimse onu asla bulamaz. Süpürseler bile." Bunlar benim kendi işimdi. Şirketle ilgisi yoktu. Sadece ona daha fazla erişim istedim. Kısmi veya tam paketlerin olmadığını ve acil servislere bağlı olduğunu bilmesine gerek yoktu. Hayır. Sadece her hareketini izlemek istiyorum. Nefesi artık bana ait. Görevime dönmeye çalışırken, sikim harekete geçiyor, hakimiyet için savaşıyor. Şu anda ellerimi ona dolamak boynuna dolayıp kendimi onun içine kaydırırken izle.

Siktir.

Yapışkan bandı çıkarıp kamerayı heykelin iki kolunun arasına mükemmel bir şekilde yerleştirirken o izliyor. Görüş alanı, iletim gecikmesi ve şifreleme protokolünü açıklıyorum. Pil ömrünü soruyor, binanın kendi akımından beslendiğini, ölü bir döngü gibi gizlendiğini söylüyorum.

İkinci kamera yatak odasına, dekoratif bir cam küre içindeki oyuğa yerleştiriliyor. Kız, kollarını kavuşturmuş, sessiz ama ilgisiz değil, beni koridorda takip ediyor.

"Çoğu insan en güvenli yerin kendi yatak odası olduğunu düşünür," diyorum, kamerayı yerine yerleştirirken. "Ama en büyük güvenlik açıkları, kişi dinlenirken ortaya çıkar."

Ne tür güvenlik açıkları olduğunu sormuyor. Cihazı kurarken komodinin aynasında yansıyan görüntüsünü izliyorum, ifadesi sakın ama gözleri hesaplayarak sıkı sıkıya kapalı.

Tavan köşelerine termal sensörleri takarken açıklamalar yapıyorum. "Bunlar, elektrik kesintisi veya duman oluşması durumunda ısı izlerini takip edecek. Yazılım, bir insan ile büyük bir köpek veya hatta açık bir fırın gibi nesneleri ayırt edebilir." Evde evcil hayvan olmadığını fark ederek ona bir göz atıyorum. "Yanlış alarmlar nadirdir."

O da bunu fark etti. "Fark ettin."

"Her şeyi fark ediyorum, Bayan Whitmore."

Bunun yerine mutfığa geri dönüp dün bıraktığım bilgi paketini çıkarır. Tezgahın üzerinde hızlı ama hassas hareketlerle sayfalarını çevirir, köşeleri bükmez, sırtını kırıştırmaz.

Koridordaki hareket sensörlerini takmayı bitirip tezgaha geri döndüm. Elinde el kitabında üç satır işaretlemiş, ikisini kurşun kalemle, birini ince uçlu siyah kalemle. Düzenine, kasıtlılığına hayran kaldım. Elini sayfanın kenarına koyup duraksadı, başparmağıyla kenarı okşadı. Diğer eliyle saçlarını, topuzun hemen üstünden geçirdi, çünkü hareketinin aynısını yaptı.

"Kameraların her yerden izlenebileceğini söylemiştin," diyor, başını kaldırmadan. "Senin de başka bir yerden izlemediğini nereden bileceğim?"

"Sen bilmiyorsun," dedim, onun samimiyetine karşılık vererek. "Ama cevap şu: Ben öyleyim."

Bunun için para ödedin."

Bunu düşünür. Kafasında hesaplamalar yaptığını, tehdit ile faydayı tarttığını neredeyse duyabiliyorum. Memnuniyetle bir kez başını sallar. "Peki ya durmanı istersem?"

"Arayıp nazıkçe istersin."

Gülümsüyor, ağzının köşeleri gergin ama yumuşamıyor. "Çok lafınla kalıyorsun, Creed."

"Böylece hata payı daha az oluyor."

Ayağa kalktı, paket hala elindeydi. "Bana beslemeyi göster."

Evet. Tabletini onun telefonuna bağladım ve uygulamayı, herkesin görebileceği bir şifre ile açtım. Uygulamayı indirip beslemeleri bağladıktan sonra, telefonu artık sisteme tamamen bağlı. Dört kadran doluyor: giriş, oturma odası, yatak odası, koridor. Hepsi gerçek zamanlı, hepsi gri tonlarda. Yatak odasına girip elini kaldırıyor. Kamera hareketi yakalıyor ve silüetinin üzerine mavi bir çerçeve yerleştiriyor. Geri dönüp tabletin üzerine eğiliyor ve görüntüleri inceliyor. Rahatsızlık belirtisi yok, sadece klinik ilgi var.

Eskalasyon protokollerini açıklıyorum. Bir ihlal tespit edildiğinde, sistem ona ve bana bir push bildirimi gönderir. Yanıt alınmazsa, yetkililere bildirim gönderilir. Yetkililer gecikir veya ulaşamazsa, sistem kilit moduna geçer. Her ayrıntı, hava durumunu konuşur gibi aynı tonla anlatılır.

O, sistemin kurcalanmasıyla ilgili soru sorar. Girişteki sensöre dokunarak gösteririm, saniyeler içinde onun telefonu titrer, uyarı anında gelir ve görmezden gelinmesi imkansızdır.

"Etkileyici," diyor ve bunu içtenlikle söylüyor.

O paketi tekrar incelerken, ben de odasını gözden geçiriyorum. Hiçbir yerde fotoğraf yok, ailesi, arkadaşları veya evcil hayvanlarına ait hiçbir iz yok. Tek kişisel eşyası, banyo tezgahının üzerinde duran küçük bir tabakta beyaz taşlar. Havlular bile uzunluklarına göre dizilmiş, sanki omurga gibi. Burası bir ev değil, bir galeri; her nesne yerli yerinde, özenle düzenlenmiş, dokunulmaz.

Geri dönüyor, paketi masanın üzerine koyuyor ve sanki gözetlemenin kesinliği omuzlarından görünmez bir yük almışçasına, yavaşça nefes vererek iç çekiyor. Bu sesi not alıyorum ve "teslimiyet" başlığı altında dosyalıyorum. Eli, paketin üzerinde bir saniye fazla kalıyor, sonra çekiyor.

"Daha önce kör noktaların çoğu insanın beklediği yerlerde olmadığını söylemiştin," diyor. "Peki nerede?"

Oturma odasının çevresini işaret ederek gösteriyorum. "Burada, kanepenin arkasında. Burada, mutfak tezgahının altında. Kameralar görüyor, ama

katı nesnelerin içinden göremiyorlar. Sensörler hareketi algılar, ancak alan dar ise iki saniyelik bir gecikme olur."

O, odada dolaşarak kör noktaları kendisi için haritalandırıyor. Ben de tabletten görüntüyü izliyorum, vücudu odada kasıtlı bir gölge gibi hareket ediyor, her zaman açıları hesaba katıyor.

"Beni sürekli izleyecek misin?" diye soruyor, ana kameranın tam önünde durarak. Sesinde bir merak var. Sanki bunu istemesi gibi.

"Sadece alarm verildiğinde," yalan söylüyorum. "Ama sistem her halükarda kayıt yapacaktır."

Dönüp beni inceliyor, sanki ilk kez görüyormuş gibi. "Bu işe nasıl girdin?"

Soruyu düşünürüm. "Güvenlik önemlidir, değil mi?"

Aniden alçak sesle güler. "Bu işte iyisin." Başımı eğiyorum. "Öyleyim."

O memnuniyetle başını sallar. "Teşekkürler, Creed."

Aletlerimi toplar, çantaların kapaklarını kapatırım. Bunu yaparken, cam duvarda yansıyan görüntüsünü izlerim. Pencerenin önünde durmuş, elleri arkasında, saçları mükemmel, duruşu dik. Şehrin sonsuz ve kayıtsız manzarası ayaklarının altında uzanıyor. Onu kendi gözlerimle ve ona verdiğim yeni gözlerle görüyorum. Her hareketi, her iç çekişi, her alışkanlık haline gelmiş jesti, artık benim, kataloglamak ve gözlemlemek için.

Kapıda bana dönüyor. "Her şeyi fark ettiğini söylemiştin. Verandanın kapısındaki yeni kilidi fark ettin mi?"

"Evet. Dijital tuş takımı, rastgele PIN girişi. İyi seçim."

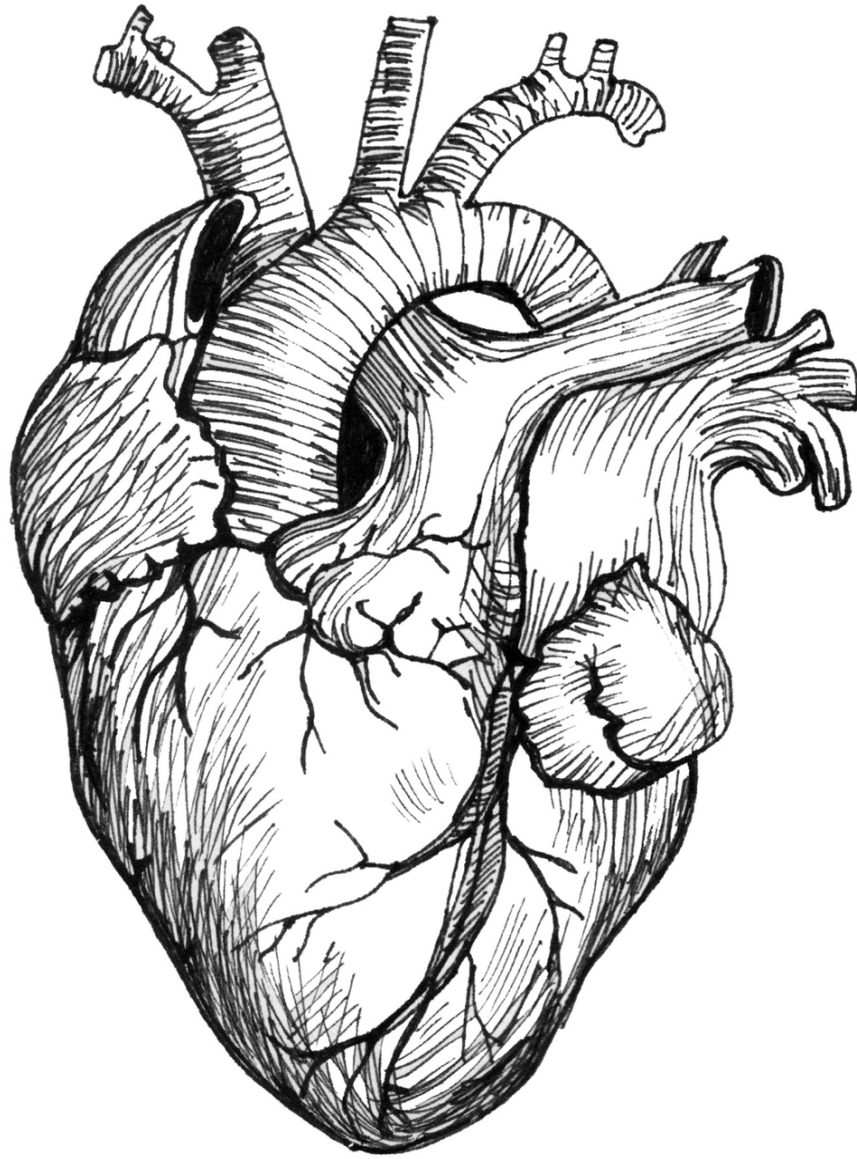
Kadın yine gülümsedi, bu sefer biraz daha yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunu fark eden tek kişi sensin."

Durup, elimi çıkış paneline koyuyorum. "Hoşça kalın, Bayan Whitmore."

Kapı arkamdan kapanır ve koridorda mutlak bir sessizlik hakimdir. İşimi tamamlamış olmanın memnuniyetiyle, yeni bir konuyu mükemmel bir şekilde ele almış olmanın verdiği hafif heyecanla oradan ayrılırım. Onun yalnızlığı daha önce de belliydi, ama artık o yalnızlık bana ait, onun mahremiyeti bir eser haline geldi. Bu yerde bana ait olmayan hiçbir sığınak yok.

Şimdilik

memnunum.

Birinci Bölüm

Julianna

Kapı arkamda sessiz bir hışırtıyla kapanıyor ve bu ses apartmanımın boşluklarında yankılanıyor. Elimde bu akşamki akşam yemeği için aldığım market poşetleri var. Gerginim. Hiç kaşınmayacağını düşündüğüm yerler kaşınıyor. *Lanet olsun, kendiliğinden kapanan kapılar.* Açıkçası, lanet olası kapıyı çarpıp yüksek bir ses duymak zorunda kalana kadar bu özelliği çok seviyordum. Tıpkı şu anki gibi. Uzun bir dakika boyunca eşikte duruyorum, elim kilitte, mekanizmanın yerine otururken mikroskobik bir şekilde takılıp düşmesini hissediyorum. Kalbim onunla birlikte atıyor, önce hızlı, sonra odayı gözden geçirirken yeniden ayarlıyor. Ayak izi yok, kokusunun izi yok, temiz ve hassas çalışmış, oturma odasındaki yeni ana üniteye yanıp sönen küçük mavi ışık dışında hiçbir şey yerinde değil.

Alnımı soğuk çeliğe yaslayıp nefes veriyorum ve rahatlamayı bekliyorum.

rahatlamayı hissediyorum. Onun varlığının izinde, hafızamda bir iz gibi bir kalıntı hissediyorum. Creed havayı doldurma yeteneğine sahipti, her hareketi evimin temiz köşelerine uyacak şekilde ölçülmüştü. Gözleri dolaşıyordu, evet, ama onun türündeki erkeklerden beklediğim tipik bir değerlendirme bakışı değildi. Daha çok

... taktiksel bir tarama gibiydi. Sizi tek tek detaylarıyla kataloglayan birinin metodik bakışı.

Belki de bu yüzden kendimi bu kadar tedirgin hissediyorum. Teorik olarak bu kadar gelişmiş bir güvenlik sistemine ihtiyacım yoktu, ama birkaç ay önce ilçe hapishanesi benden bir mahkumun ameliyatını yapmamı istedi. Kalp pili takmam gerekiyordu. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki bir şey ters gidene kadar. Adam öldü. O günden beri kendimi izleniyormuş gibi hissediyorum. Müdüre onun kim olduğunu sordum ve görünüşe göre yargılanmayı beklerken hapis yatıyormuş. Uyuşturucu ve insan ticareti. Görünüşe göre şimdi beni öldürmek isteyenleri olan sapık bir herif.

En azından polisler öyle söyledi. Taşınmamı tavsiye ettiler, ama ben evimi, hayatımı seviyorum. İşimi seviyorum. İnsanların hayatını kurtarıyorum sonuçta. Bu binayı yerleşmek için seçmiştim çünkü eyaletteki en iyi güvenlik sistemlerinden birine sahipti, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. İzlendiğim hissi yoğunlaştıkça uyku daha da zorlaşıyordu, umarım bu sistem bunu biraz hafifletir.

Diğer tüm aktivitelerim durmuş olsa da spor salonuna gitmeye devam ediyorum. Zaten başlangıçta da pek bir şey yoktu. İş arkadaşlarım bana "münzevi" diyor. Asla içmeye gitmem, kulüplere gitmem, "arkadaşlık barbeküleri"ne gitmem. Çalışırım ve eve giderim.

Tam da istediğim gibi.

Taşındığımdan beri ilk kez, odadaki bir nesne olarak kendimin farkına varıyorum. Ayak parmaklarımın yere tutunması, pantolonumun paçalarının altından görünen baldır kaslarımın ince çizgileri. Omuzlarımı silkiyorum, gerginliğimi atıyorum ve mutfığa geçiyorum. Harekete duyarlı tavan lambaları yanıyor, mutfığı o kadar temiz bir beyaz ışıkla dolduruyor ki, uğultu duyuluyor.

Mutfak, en az kullandığım yer olmasına rağmen en sevdiğim yer. Bir şef mutfığı, granit yüzeyleri o kadar temiz ki kirlenmek için yalvarıyor. Market poşetini camdan yankılanarak yere bıraktım. İçinde üç Roma domatesi, bir baş sarımsak, tam bir avuç roka içeren plastik bir poşet ve bir paket taze linguine makarna vardı. Hepsi bu akşam yemek için alınmıştı ve artan yemek veya israf olmaması için miktarları tam olarak ölçülmüştü.

Yemek yapabiliyorum ama dışarıdan sipariş vermeyi çok daha fazla tercih ediyorum. Bu gece istisna çünkü ameliyatım yok.

Bıçaklar tezgahın üzerinde, sanki havada asılıymış gibi görünen manyetik bir blokta dizili duruyor. Elime tam uyan, sekiz inçlik şef bıçağını seçiyorum. Domatesleri ortadan ikiye bölerek, tohumların tahtaya sıçramasını izliyorum. Kokusu taze, olgun ve ekşi. Sarımsak dişini avuçlarımla arasında yuvarlayarak, kabuğunun çatırdamasını dinledikten sonra bıçağın düz kısmıyla ezip parçalıyorum. Hareket akıcı ve tatmin edici.

Sessizce çalışıyorum. Telefonumda müzik çalıyor, her zamanki heyecan verici şarkılarım, ama bugün gürültü istemiyorum. Onun yerine, metalin tahtaya çarpıp kesilme sesini, oturduğum 34. kattaki pencereimin dışındaki şehrin arka plan gürültüsünü kesen sesini dinliyorum. Küçük bir tencereye su doldurup kaynatmaya başlıyorum ve bir kaşık iri tuz ekliyorum. Beklerken, bir cerrahın ameliyat tepsisini hazırlar gibi, malzemeleri takıntılı bir simetriyle sıralıyorum.

Zihnim istemeden Creed'in ellerine geri dönüyor, ne kadar emin olduklarına, boyutlarına rağmen ne kadar hassas olduklarına. Onda dikkatsizce bir şey yoktu, beni başka yere baktığımı sandığında bana bakışında bile. İzlenmeye alışkınım, özellikle bu işte, ama onun ilgisi... mutlak gibiydi. Profesyonel ilgiden kişisel ilgiye geçtiği belirli bir an var mıydı diye hatırlamaya çalışıyorum, ama bulamıyorum. O, sanki ben onun adını bile bilmeden önce beni tanıyormuş gibi, sabit, değişmez bir noktaydı.

Su kaynıyor. Makarnayı içine atıyorum, karıştırıyorum, zamanlayıcıyı tam üç buçuk dakikaya ayarlıyorum, kutunun önerisinden biraz daha az, çünkü makarnanın dişe dokunmasını seviyorum. Makarna pişerken, domatesleri ve sarımsakları zeytinyağında soteliyorum, ısıyı eşit dağıtmak için tavayı sapından çeviriyorum. Oda, günlerdir ilk kez gerçek bir kokuyla doluyor. Rokayı haşlıyorum, makarnayı ekliyorum ve ocağı kapatıyorum.

Tabakları özenle hazırlarım. Bir halka domatesle çevrili, düzgün bir şekilde kıvrılmış makarna. Parmesan peynirini rendeleyip üzerine serpiştiririm, sonra tabakların kenarlarını nemli bir bezle silerim. Sonuç... belki biraz klinik, ama beni memnun ediyor. Bir bardak beyaz şarap doldururum, tam olarak 120 ml, ve hepsini mutfak adasına taşıyım.

Tabureler yüksek, sırsız ve kayrak taşıyla kaplı. En yakındaki tabureye oturuyorum, sağ dirseğimi cilalı kuvarsın üzerine dayayıp

tabletimi açıyorum. Haberler akıyor, savaş, skandal ve tıklama tuzağı haberleri sütun sütun geçiyor ama hiçbir dikkatimi çekmiyor. Dikkatim, az önce buradan ayrılan kişinin varlığının izleriyle dağınık. Kendimi uzak duvarda yanıp sönen mavi ışığa bakarken, ışığın yanıp sönmeye aralıklarını sayarken buluyorum. Bu ışık, kalp atışı gibi sinir bozucu bir düzen içinde yanıp sönüyor. Sanki biri beni izliyor, ama kim oturup benim yemek yememi izlemek ister ki?

Kendimi yemek yemeye zorluyorum. Makarna hala sıcak, dokusu tam istediğim gibi. Her lokmayı ölçerek alıyorum, çatalın dişleri seramik tabağa hafifçe sürtünüyor. Boşlukta yankılanan ses, yalnızlığımın metronomu gibi. Şarap kuru, tanenli, dilimde ince bir kum tanesi bırakıyor. Euro bölgesinin çöküşüyle ilgili bir makalenin iki sayfasını okuyorum, ama kelimeler zihnimin yüzeyinden kayıp gidiyor. Her şey o kadar... sıkıcı ki.

Yemeğimi yedi dakikadan kısa sürede bitiriyorum, bu benim için bile rekor. Tabağı yıkayıp, çatalı yıkayıp, ikisini de kurulayıp, yerlerine geri koyuyorum. Mutfak, sanki akşam yemeği hiç olmamış gibi eski haline dönüyor. Penceredeki yansımama bakıyorum, yüzüm arka ışıkla oyulmuş gibi, Creed'in bu tabloya ne derdi diye hayal etmeye çalışıyorum.

O, algısı keskin birine benziyordu. *Evimin ne kadar renksiz olduğunu fark etmiş miydi? Ne kadar yalnız?*

Dağınıklığın yokluğunu fark etti mi? Akşam yemeğine gelseydi, duvarlarda fotoğraf olmadığını fark eder miydi? Buzdolabının içinde bir sıra maden suyu şişesi ve açılmamış bir karton badem sütü dışında hiçbir şeyin olmadığını? Baharat kavanozlarını renklerine göre sıralamamı veya kilerimin ağırlıklarına göre düzenlenmiş olmasını anlamlı bulur muydu?

Muhtemelen. Bana, bir insanı yemek artıklarıyla ya da yokluğuyla yargılayan biri gibi geliyor.

Bu düşünceleri kafamdan silmeye çalışıyorum ama bir türlü gitmiyor, zihnimin köşelerine yapışıp kalıyor. Daire şimdi farklı geliyor, sanki bir tanık kazanmış gibi. Odaları dolaşarak her şeyin yolunda olduğunu kontrol ediyorum... Havlular katlanmış, panjurlar yarıya indirilmiş, terlikler yatak odasının halısının kenarına dizilmiş. Banyoda aynada kendimi görüyorum ve bir kontrol yapıyorum: Göz bebeklerim eşit ve tepki veriyor, ellerimde titreme yok, yanaklarım kızarmamış.

İyiyim.

Her zaman iyiyim.

Spor kıyafetlerimi giyiyorum, tayt, spor sütyeni, nem emici spagetti askılı tişört ve oturuyorum oturma odasının zemininde bacak bacak üstüne atmış, günün e-postalarını gözden geçiriyorum. Patronum yaklaşan bir konferansta konuşmamı istiyor. İstemiyorum ama görünüşe göre ben "kalbinde izlenmesi gereken biri"ymişim. Mesajı işaretleyip geçiyorum. Kız kardeşimden üç mesaj var, hiçbirisi acil değil, hepsi de sadece kan bağı olduğu için tahammül ettiğim aynı neşeli küçümseyici tonda.

Bir süre sonra daire sakinleşir. Mavi ışığın yanıp sönmesi tehditkarlığını yitirir, sessizlik yeniden rahatlatıcı hale gelir ve zihnim beni her zaman ayakta tutan rutinelere odaklanır. Yarın yeni bir gün, yeni bir ameliyat, yeni bir aile.

Her zaman daha fazlası vardır. Ve her biri benden bir parça alır. Her lanet seferinde.

Köşedeki, beyazın içinde zar zor görünen kameraya bir kez daha bakıyorum. Bir an için, diğer tarafta bir çift gözün beni izlediğini, kaydettiğini, katalogladığını hayal ediyorum. Bu düşünce, sandığım kadar rahatsız etmiyor beni.

Yalnızım. Ama gözlemlenmiyorum.

Arada fark var. Ve bu gece, bunu tamamen nefret etmediğimi fark ediyorum.

Rutinlerden rahatlık duyarım, kafes gibi hissettiklerinde bile.

Spor çantası kapının yanında duruyor, siyah naylon ve metalik gri renkte, artık modası geçmiş eski ve pahalı bir markanın logosu işlenmiş. Fermuarını açıyorum, dokunarak kontrol listesini gözden geçiriyorum: yedek çoraplar, su şişesi, saç lastikleri, iç cebe klipslenmiş erişim kartı. Her şey yerli yerinde. Olması gerektiği gibi.

Bu gece, ritüel daha anlamlı geliyor, Creed'in üzerimdeki keskin bakışları ile aramda bir tampon görevi görüyor. Hayatımda çok kısa bir anlık bir rol oynamıştı, ama bana verdiği his küçümsenemezdi. Garip. Hayatımda hiç kimse onun gibi enerjik hisler uyandırmamıştı, ama hayatımın büyük resminde o kadar önemsizdi ki.

Kafamı sallayarak, son bir kez kendime bakmak için banyoya gittim. Banyo aynasında zayıf noktalarımı, saçlarımda dağınıklığı aradım.

Maskara izleri, şakaklarımda terin parlaklığı belirmeye başlamış. Işık acımasız, ama ben böyle seviyorum. Gerçeği söylüyor.

Su şişesini musluktan değil, filtreden aldığım soğuk suyla ağzına kadar dolduruyorum. Telefonuma bakıyorum: üç yeni e-posta var, hiçbirisi açmaya değer değil. Tek mesaj spor salonunun otomatik hizmetinden, bu akşamki kapanış saatini hatırlatıyor. Tembelliğimin ima edildiğini düşünerek gülümsüyorum; ışıklar sönmeden hiç çıkmadım ve bu akşam da çıkmaya niyetim yok.

Ön kapıda, yeni ana ünitenin önünde duruyorum. Mavi gösterge yanıp sönüyor, bekliyor. Telefonumdaki uygulamayı açıp sistemi devreye sokuyorum ve grafik ekranın tüm dairemin iskeletini görüntülemesini izliyorum. Sensörler devreye girerken her oda mavi renkte parlıyor. Üç saniyeden kısa bir sürede tam kilitlenme. Creed'in sesi kulaklarımda yankılanıyor: "Kırk sekiz saat boyunca otonom çalışma." Onu bu şehrin bir yerinde, kendi evinde, rahatça beslemeyi kontrol ederken, bir şeyler yudumlarken ve benim her hareketimi izlerken hayal ediyorum.

Eğer beni rahatsız ediyorsa, hissetmiyorum. Bunun yerine, tersine bir heyecan duyuyorum. Apartmandan hem mahkum hem gardiyan, hem özne hem nesne olduğum hissiyle çıkıyorum.

Asansör boş, aynalarda sakın, soğukkanlı, çenesi biraz gergin bir kadın görünüyor. Mart ayında şehir canlanıyor, rüzgâr cam kulelerden sekip havada toz zerreciklerini savuruyor. Spor salonuna yürüyerek beş blok var, ışıklardan geçersen tam altı buçuk dakika, kavşakları geçmezsem dört dakika. Bu gece daha uzun yolu seçiyorum, soğuğun kulaklarımı uyuşturmasına ve beynimdeki gürültüyü silmesine izin veriyorum.

Spor salonunun adı Forge. Dönüştürülmüş bir otoparkın zemin katında, çelik kirişler ve cilalı betonla yapılmış. Işıklar hastane seviyesinde, havada dezenfektan ve lastik kokusu var. Resepsiyonda, trajik dudak dolgusu olan ve küçük sohbetlere hiç ilgi göstermeyen sarışın bir kadın var. Kartımı okutup başımı sallayarak tuvalete geçip çantamı dolaba koyuyorum.

İçeride, ağırlıkların çıkardığı sesler ve makinelerin çıkardığı nefes sesleri mekanı dolduruyor. Burada en az yirmi kişi var, ama benim için hareket eden engeller, banklar, bedenler, çeşmenin önündeki kuyruklar dışında hiçbirisi yok.

Bir kez daha kendimi kontrol ediyorum, çantamı yerleştiriyorum ve devreye giriyorum.

İlk olarak koşu bandı. Yağ yakmak için ayarladığım hızda bir mil koşuyorum, yüzüm kızarana ve günün gerginliği terle birlikte yok olana kadar ciğerlerime soğuk, filtrelenmiş havayı çekiyorum. Sırada kürek makinesi var, bacaklarım pompalıyor, kollarım çekiyor, dijital ekran iki bin metreden geriye doğru sayıyor, sanki bir cellat saati gibi. Aynalı duvarda duruşumu izliyor, sapmalar, dengesizlikler, kusurumu ortaya çıkarabilecek her şeyi arıyorum.

Squat rafının yarısına geldiğimde fark ettim: kafatasımın tabanında bir karıncalanma, elektriksel bir his. Fiziksel bir şey değil, arkamda kimse yok, temizlik ekibi bile yok, ama yangın alarmı gibi kesin bir şekilde vücuduma yayılıyor.

Aynada kendi gözlerimi yakalarım, yansımamda herhangi bir anormallik var mı diye tararım. İlk başta hiçbir şey yok. Her zamanki gibi. Ama sonra, kablo makinelerinin ve kettlebell sıralarının ötesinde, düzenli müşteriler arasında, hareketsiz, yüzü görüş alanımın hemen dışında bir gölge belirir.

Halteri rafa koyuyorum, ağırlıkları çıkarıyorum ve dönerek belimi yavaşça gerginleştiriyorum. Sıkılmış gibi davranarak bakışlarımı spor salonunda gezdiriyorum, ama aslında gölgenin kaynağını tespit etmeye çalışıyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Serbest ağırlık bölümünde duruyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş, yarısı sütunun gölgesinde. Spor salonunun ışıkları yüzünde sert çizgiler oluşturuyor, gözlerinin karanlığını ve çenesinin keskinliğini abartıyor. Kolsuz siyah bir tişört giyiyor, tişörtlerin zayıflar için olduğunu karar verdikten sonra satın alacağınız türden, kolları mürekkep haritası gibi, ön kollarında yılanlar kıvrılıyor, pazılarına minik sembollerden oluşan bir takımyıldız yayılmış.

Creed. Tabii ki.

O çalışmıyor. Çalışıyormuş gibi bile yapmıyor. Hareketsizce duruyor ve beni daha önce olduğu gibi aynı avcı sakinliğiyle izliyor. Gözlerimiz karşılaşıyor ve bir an için göğsümün boşaldığını hissediyorum, kimyasal ve saf bir adrenalın dalgası, şimdiye kadar denediğim hiçbir uyarıcıdan daha güçlü.

Hemen başka yere bakıyorum. Bu his kalıcı, uzuvlarıma yayılıyor. Su şişesini tutan ellerim birden kayganlaşıyor, bastıramadığım mikro hareketlerle titriyor.

Bir sonraki istasyona geçiyorum; lat pull-down, sonra triceps, sonra deadlift, her seferinde hala orada olup olmadığını görmek için bir bakış atıyorum. Her zaman orada. Bakışları kesintisiz, sürekli bir baskı, sanki iradesiyle benim özdenetimimin katmanlarını soyup altında ne olduğunu görebilecekmiş gibi.

Kendimi rutinimi bitirmeye zorluyorum, kendi sığınağımdan kovulmayı reddediyorum. Ama onun ilgisinin ağırlığı her hareketimi daha ağır, her nefesimi daha kısa yapıyor. Kendimi açıkta, şeffaf hissediyorum. Yıllardır ilk kez aynalar bana görmek istediğim gibi değil, gerçekte olduğum gibi gösteriyor: gergin, canlı, tanınmanın hastalıklı heyecanı ile titriyor.

Beni buraya kadar takip mi etti?

Karın egzersizlerini bitirip matın üzerine uzanıyorum ve tavana bakarak floresan lambaları sayıyorum. Kalbim yavaşlamıyor ve beynim Creed'in hala dışarıda, hala beni izlediğini unutamıyor.

Oturur, havluyla kurulur ve bitirdiğime karar veririm. Bu gece soğuma egzersizi yok, duş yok. Ellerim titreyerek şifremi girip çantamı alırım ve doğruca soyunma odasına giderim. Hızlıca üstümü değiştiririm, nefeslerimi küçük, kontrollü yudumlarla alırım, sanki daha fazlası sakinlik illüzyonunu bozacakmış gibi.

Çıktığımda o yoktu. Spor salonu boştu, orada olduğu izi yoktu.

Ama ben gerçeği biliyorum. Beni izliyor olmalı. Daha önce hiç düzenli gelmezdi. Yoksa geliyordu da ben fark etmedim mi? Bazen kendime çok dalıp gidebiliyorum...

Eve giderken, onun gözlerinin beni takip edişini düşünüyorum, açlıkla değil, hesaplayarak. O kadar uzun süre hareketsiz durmak için gereken imkansız disiplini ve bu kadar odaklanmış bir ilginin nesnesi olmanın ne anlama geldiğini düşünüyorum.

Apartmana vardığımda, kapıcı hala zamanın akışından etkilenmeden kitabını okuyor. Kartımı okutup asansöre biniyorum ve artık tanıdık gelen mavi ışığın yanmasıyla dairemin kapısını açıyorum.

ışığının ritmine göre dairemin kapısını açıyorum. Kapıyı kilitleyip çantamı yere bırakıyorum ve pencereye doğru yürüyorum.

Şehir aşağıda hareketli, ama benim aklım tek bir şeyde. Orada, bir yerlerde, Creed izliyor. Belki kendi evinden, belki bir kameradan, belki de anılarından. Ama kesinlikle izliyor.

Ben de gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Av olduğum hissi yeni bir şey. Ama hoş olmayan bir his değil.

Bu düşünce beni durduruyor. Bu bir tesadüf olmalı. Belki sabah antrenmanlarından akşam antrenmanlarına geçmiştir. Öyle bir adamın *bir ilişki* ya da en azından bir bağının olmaması imkansız.

İç çekerek duşa giriyorum, yol boyunca kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yarın alırım.

Ertesi gün, akşam kalabalığı salonu ter ve cesaretle doldurmadan yarım saat erken Forge'a varıyorum. Bir teoriyi test ediyorum. Çantamı yere koyuyorum, esniyorum ve rutine bir kez daha başlıyorum. Koşu bandı, kürek makinesi, squat rafı.

Ama konsantre olamıyorum. Boynumun arkasındaki deri karıncalanıyor, ama bu sefer farklı. Duvar aynalarını iki kez kontrol ediyorum, tanıdık bir yüz arıyorum, ama ondan hiçbir iz yok. Sadece birkaç üniversiteli genç bankta yer kapmak için kavga ediyor, Lululemon giysili iki kadın keskin seslerle konuşuyor ve yaşlı bir adam imkansız gibi görünen pull-up'lar yapıyor.

Rahatlama, sonra hayal kırıklığı, sonra hayal kırıklığına öfke. Kendimi koşu bandında cezalandırıyorum, eğimi on, sonra on ikiye çıkarıyorum, baldırlarım yanana ve nefesim kesilene kadar.

Ancak serbest ağırlıklara geçtiğimde ortaya çıktı.

O, en uzak köşede, halterine ağırlık plakaları yüklüyor. Bugün siyah, kolsuz bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, sweatshirtin kenarı kısaltılmış, ağırlık kaldırdığında karın kasları görünüyor. Kolları... müstehcen. Damarları kalın ve ip gibi kolları boyunca uzanıyor ve bileklerinden pazılarına kadar derisi mürekkep haritası gibi.

Yılanlar inanılmaz derecede iyi yapılmış, biri mavi-siyah kıvrımlarla sağ ön kolunu sarmış, başı omzunun topuğuna sürekli vuruyormuş gibi donmuş. Sol kolu geometrik ve keskin runik yazılarla kaplı, tişörtünün kenarından kaybolan bir dizi çizgiyle noktalanmış.

Kafası kazınmış, kafa derisi yeni çıkan saçlarla gölgelenmiş. Parmak eklemlerinin üzerinde, her iki elinde birer tane olmak üzere, FUCK ve KILL kelimeleri dövmeyle yazılmış, harfler blok şeklinde ve taze, sanki bir meydan okuma gibi. Çenesinde, çizilmiş gibi görünen koyu renkli bir sakal izi var ve o bir anlığına başını kaldırdığında, gözlerinin zümrüt yeşili olduğunu görüyorum. O kadar canlı bir yeşil ki, neredeyse parlıyor.

Beni fark etmiyor. Ne başını sallayarak, ne bakarak, hiçbir şekilde. Sadece halteri kaldırıyor, ellerine tebeşir sürüyor ve sanki köpükten yapılmış gibi üç ağırlığı kaldırıyor. Boynundaki kasların gerilmesini, derisinin altındaki damarların belirginleşmesini, kaslarının hem korkunç hem de büyüleyici bir şekilde şişip dalgalanmasını hayranlıkla izliyorum.

Spor sütyenimin altında bir kızarıklık hissediyorum, sıcak ve utanç verici. Nefesim kesiliyor. Kendi setim için sıraya girerken ellerim biraz titriyor, ağırlıklarım acınacak kadar hafif. Ona bakmamaya çalışıyorum. Başaramıyorum.

O, tehlikeli olduğunu bildiğiniz ama karşı koyamadığınız şeylerin çekiciliğine sahip. Onda yumuşak hiçbir şey yok, teslimiyetçi ya da güven verici hiçbir şey yok. Her santimetresi gösteriş için değil, işlev için yaratılmış. O benim dünyamın tam zıttı: süs yok, yapmacıklık yok, sadece saf, pişmanlık duymayan bir güç.

Kolundaki yılan kadar ölümcül.

Tekrarlarımı yaparken ona gizlice bakıyorum. Bir an, onun bana baktığını fark ediyorum, ama erkeklerin genellikle yaptığı gibi, gözleri göğüslerime ya da kalçalarımaya kayan bakışlarla değil, tamamen donmuş bir bakışla. Bu cinsel bir bakış değil, en azından normalde olduğu gibi değil. Bu... avcı bakışı. Değerlendiren bir bakış. Bir satranç ustası, ben ilk hamlemi yapmadan önce sonraki yirmi hamlemi hesaplıyor gibi.

Vücudum bana ihanet ediyor. Midemde bir kıpırdanma, karnımın alt kısmında bir sıkışma var. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, formuma ve tempoma daha da odaklanıyorum, ama konsantrasyonum bozulmuş durumda. Ağırlıkların çıkardığı sesler bile kayboluyor, yerini kulaklarımda kanın akışının çıkardığı boğuk bir uğultu alıyor.

Su çeşmesinin yanında yanımdan geçiyor, kokusunu alabilecek kadar yakın. Duman, ter, hafif bir kolonya kokusu. Konuşmuyor. Gülümsemiyor. Ama yine de kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve uzak duvardaki kum torbasına doğru ilerlerken onu takip etme dürtüsünü bastırmak zorunda kalıyorum.

Ellerini sarar, sonra kum torbasına vurmaya başlar. Vahşi, metodik bir saldıridir. Jab, cross, hook, uppercut, düzen hiç değişmez. Her vuruş aynı acımasız güçle iner, kum torbası tavandan kaçmak istercesine zincirinde sallanır. Terden sıırıslıklamdır, siyah tişörtü terle ıslanmıştır, ama hızı hiç azalmaz, yorgun bile görünmez.

Gitmeliyim. Gitmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Onun yerine izliyorum. Bitirdiğinde eldivenlerini çıkarır, havlusunu alır ve çıkışa doğru yürür. Su istasyonunun önünden tekrar yanımdan geçer. Bu sefer durur. Bir anlığına.

"İyi akşamlar, Julianna," diyor. Sesi alçak, sessiz, sonradan aklına gelmiş gibi. Kafamı kaldırıyorum ve bir an o yeşil gözler beni olduğum yere çiviliyor.

Esprili, soğuk ya da sadece insani bir şey söylemek istiyorum. Ama tek yapabildiğim başımı sallamak, sessiz kalmak ve yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olmasını ummak.

O gider, ama varlığının yankısı, kendi cildimde soğuyan terden daha gerçek bir şekilde havada asılı kalır.

Bankı silip çantamı topluyorum ve eve doğru uzun yolu yürüyorum. Rüzgâr keskin ama kafamı boşaltmaya yetmiyor. Creed'in sokaklarında yürüdüğünü bildiğim için şehir daha küçük, daha gezilebilir görünüyor. Geceleri ne yaptığını, güvenlik kameralarını izleyip izlemediğini, spor salonunda beni takip ettiği gibi günlük ritüellerimin düzenini takip edip etmediğini merak ediyorum.

Uzun ve yavaş bir duş alıyorum ve riskli bir şey yapmaya karar veriyorum.

Eğer izliyorsa, beni deneyimlemesini istiyorum. Tüm beni. Giyinmeye zahmet etmiyorum ve mutfığa geri dönüyorum. Çay yapıyorum. Mutfaktaki ışık hariç, dairedaki tüm ışıkları kapatıyorum ve pencerenin önünde durup şehri seyrediyorum.

Yansımam bana bakıyor: yalnız bir kadın, kendine tehlikeden, güçten, saklayacak hiçbir şeyi kalmayacak kadar tamamen görülme fikrinden çekilmediğini inandıramayan bir kadın.

Creed'i karanlıkta bir yerde, bana bakarken hayal ediyorum. Bekliyor.

Bekleyiş heyecan verici.
Ve bu sefer, kendime bunu yaşatmaya izin veriyorum.

İkinci Bölüm

Creed

Açılış saatinden iki dakika önce Forge'a varıyorum. Kız arkadaşım bu sabah erken hazırlanıyordu ve bunun tek bir nedeni vardı. Ben. Spor salonuna gelmem onu tedirgin etti.

Hava ölü, tek ses koşu ayakkabılarımın lastik paspaslara çarpması. Masadaki kız, piercingli, rimelli, yarı uykulu, kimliğimi zar zor taradıktan sonra eliyle geçmemi işaret etti. Bu işi umursamıyor, bu da benim ortama uyum sağladığım anlamına geliyor.

Asıl konu on iki dakika sonra ortaya çıkar. Julianna psikoze derecesinde odaklanmıştır, bir mikrosaniye bile boşa harcanan harekete tahammül edemez. Taytları dünkü taytlarından bir ton daha açık renktedir, ancak kesimi aynıdır. Değişikliği not alıyorum, her zamanki lacivert ve siyah renk paletine ekliyorum. Siyah askılı spor sütyeniyle göğüsleri neredeyse üstünden taşıyor. Saçlarını yüksekte, sıkı bir şekilde toplamış, tek bir lastikle koyu renkli saçlarını tutuyor. Makyaj yok. Takı yok. Takılabilecek veya takılabilecek hiçbir şey yok. Şiddet görmüş ya da şiddet bekleyen birinin verimliliğiyle hareket ediyor.

Belki de onu yanlış değerlendirmişim. Hiç korkusu yok... Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden bu kadar güvenlik görevlisine ihtiyaç duyuyor?

İlk başta beni görmüyor. Ben çoktan, esneme alanının tam karşısında, duvarın kenarındaki koşu bandına yerimi almışım. Konumum mükemmel: ısınmasını her açıdan net ve kesintisiz görebiliyorum. Hızım sabit, 7,5, eğim yüzde beş. Ter bile döküyorum. Hayatımın çoğunda her gün spor salonuna gittim, ama *bu* spor salonu hariç. Hayır, bu taşınma tamamen onun içindi.

Esnemesi bir ritüel gibidir. Önce kuadriseps, sonra baldırlar. Kollarını başının üzerine, sonra yanlara açar. Her pozda tam sekiz saniye kalır. Arkasında duvardaki saati izleyerek sayarım. Aynaya bakar ama asla kendi gözlerine bakmaz. Bu ayrıntı hoşuma gider. Kendine takıntılı olmak zayıfların işidir.

Vücudu kusursuz, sırtı düz, çenesi yere paralel, öne eğilse bile omuzları asla yuvarlanmıyor. Hamstringlerinde güç var, ince spandeksin altında bile gerginlik görünüyor. Ona bakışlarını dikmiş erkeklere bakmıyor bile.

Gerçek gösteri squat rafında başlıyor. Tereddüt etmeden yaklaşıyor, 95 kiloluk halteri yükleyip, eski bir dostunu selamlar gibi halterin altına giriyor. Elleri küçük, tırnakları bugün kısa kesilmiş, parmak eklemleri baskıdan solmuş. Ayaklarını omuz genişliğinde, ayak parmaklarını 10 derece dışa doğru açarak duruşunu izliyorum. Ders kitabı gibi. İlk seti ısınma amaçlı: 15 tekrar, derin, yavaş, kontrollü. Nefes alıp verişini izliyorum, aşağı inerken nefes alıyor, geri dönerken kuvvetle nefes veriyor. Ağırlığı kolaylıkla kaldırıyor. Otuz kilo daha eklesem muhtemelen onu da kaldırırdı.

İkinci sette, yükü yüzde yirmi beş artırıyor. Yüzü geriliyor, ama formu mükemmel kalıyor. On ikinci tekrarında, sol ayak bileği hafifçe titriyor, ama hemen düzeltiyor. Onu ameliyathanede, nefes alan bir kalbe bıçak dayamış olarak hayal ediyorum, yorgunluğun titremesi saf iradeyle bastırılmış. Bıçaklarını hayal ediyorum. Beni keserken hayal ediyorum.

Evet, benim küçük kedicik bu şehrin en iyi cerrahlarından biri. Ölüm oranı düşük, bu yüzden ölüm vakalarının bu kadar *fazla olması* şaşırtıcı.

Ölüm oranı düşük, bu yüzden ölüm vakaları bu kadar şaşırtıcı. Görünüşte kolay ameliyatlar, bir şekilde ters gidiyor. Belki de bu yüzden güvenlik görevlisine ihtiyacı vardır. Mutsuz aileler.

Üçüncü sette, yorgunluk belirtileri göstermeye başlıyor. Ter, spor sütyeninin bandını koyulaştırıyor, mükemmel göğüslerinin dibinde bir hilal şekli oluşturuyor. Omurgasından aşağı süzülen ter damlasına bakıyorum. Saçları lastikten çıkmış, tek bir tel yanağına yapışmış. Silmiyor.

Dün geceki görüntüsünü acı bir netlikle hatırlıyorum. Duştan mutfağa doğru hareket eden vücudu, serbest ve doğal göğüsleri, uyluklarının arasında uzanan koyu renkli kıl şeridi. Anı o kadar net ki, şimdiki zamanı kesip biçiyor. Vücudum kaçınılmaz ve otomatik olarak tepki veriyor, ama bu duygunun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Tepkimi katalogluyorum, daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum. Uyluklarının esnemesini izliyorum ve onları kalçalarımın, boynumun, yüzümün etrafında sıkıştırdığını hayal ediyorum. Beni kırabilecek mi diye görmek istiyorum. Onun vücudundan alacağım zevkle beni boğabilecek mi diye.

Squatlarını bitirip kablo makinesine geçer. Barı silip yüzünü siler. Dinlenme süresini ölçerim: tam olarak altmış beş saniye. Bu süre içinde aynadan bana bir kez, sonra iki kez bakar, her seferinde fark etmemiş gibi davranır. Onu görmezden gelirim. Hikayeyi kontrol etmenin tek yolu budur.

Koşu bandını on hıza çıkarırım. O lat pull-down hareketine geçerken, ben de hızımı artırırım, ter sonunda yakamdan sızmaya başlar. Vücudum bir metronom gibidir, belirlenen hızdan asla sapmaz. Onun barı tutuşunu izliyorum, parmakları beyazlıyor, dirsekleri mükemmel bir yay çiziyor. Son üç tekrarında gözlerini kapatıyor, dudakları ince, kansız bir çizgi halinde birbirine bastırılmış. Acı var, ama o acıya bir milim bile boyun eğmiyor.

Bitirdiğinde yere yığılmıyor, oturmaya bile tenezzül etmiyor. Spor salonunda yavaşça bir tur atarak soğuyor, sonra matlara dönüp karın egzersizlerine başlıyor. Plank. Yan crunch. Sıradan insanları yıkacak bir dizi Russian twist. Her dönüşte karın kasları kasılır, sırtının dibinde ter birikir. O lanet olası bir tanrıça. Mükemmel. Güçlü. Kesinlikle onu av olarak gördüğüm kişi değil, bu da onu daha da çok istememe neden oluyor.

Bana tekrar bakıyor, bu sefer göz teması bir saniye boyunca sürüyor. Bakışında bir meydan okuma, bir soru var. Cevap vermiyorum. O bakışını başka yere çevirene kadar ifadesiz bir şekilde onu izliyorum.

Vücudum isyan halinde, kaslarım gergin, penisim şortumun beline baskı yapıyor, kan o kadar hızlı akıyor ki spor salonunun ses sistemini zar zor duyabiliyorum. Hızımı yavaşlatıp koşu bandını durduruyorum ve alnımdaki teri siliyorum. Belimden eğilip bacak kaslarımı gerip su çeşmesine doğru yürüyorum. Her hareketim bilinçli, yavaş, kontrol üzerine bir çalışma.

O beni çözüyor ve ben bundan nefret ediyorum. Onu takip eden benim olmam gerekiyordu. Onu izleyen. Ama o oyunun farkına vardı, bu da benim zaman çizelgemizin bozulduğu ve satranç oynama zamanının geldiği anlamına geliyor.

Juliana antrenmanını bitirir, havluyla kurulaşır ve soyunma odasına doğru yürür. Arkasına bakmaz.

Altmış saniye bekledikten sonra peşinden gittim. Tabii ki içeri girmiyorum. Bunun yerine, çıkışın hemen dışında, çelik bir direğe yaslanıp baldırlarımı gererek pozisyonumu alıyorum. Beş dakika sonra, saçları ıslak, yanakları kızarmış, endorfinlerden cildi parıldayan bir şekilde çıkıyor. Bir an için, hayatının en iyi seksini yaptıktan sonra nasıl görüneceğini merak ediyorum. Yanımdan tek kelime etmeden geçiyor, ama gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonra ağzının köşesinden gülümser ve arkasını döner.

Onun kapıdan çıkmasını izliyorum. Yürüyüşü düzgün, telaşsız, ama kollarının sallanışında, hafifçe öne eğik duruşunda en ufak bir beklenti var. Beni takip etmemi bekliyor. Bunu istiyor.

Ancak, içimdeki canavarı kontrol altına almaya çalışıyorum. Hak iddia etmek için. Tam da bu lanet spor salonunun ortasında. Dönüp, sakinleşmek için eliptik bisiklete yöneliyorum, şimdi ne yapacağım konusunda düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Bitirdiğimde spor salonu dolmuş, sabahın ofis çalışanları ve ev hanımları havayı sohbetleriyle doldurmuş. Duş alıyorum, sadece soğuk suyla, sonra temiz kıyafetler giyiniyorum.

Dışarıda şehir gürültü ve hareketle canlanmış. Ama tek duyduğum onun nefesinin sesi, vücudunun hatırası, gözlerindeki açıklık

Artık onun alışkanlıklarını biliyorum. O da benim bildiğimi biliyor. Bir daha sapmayacak.

Ben de öyle.

Öğlen olmadan loft daireme geri dönüyorum. Bina görüldüğünden daha eski, eski bir sanayi binasından lüks dairelere dönüştürülmüş. Dairem üst katta, güneşi görebilecek ve aşağıyı görebilecek kadar yüksekte. Giriş iki kilit ve sadece benim parmak izimi tanıyan biyometrik bir panel ile korunuyor. Anahtar kartlarına güvenmiyorum. Klonlanması çok kolay.

İçerisi tertemiz. Beton zeminler, kirli kar rengine duvarlar, konfor için tasarlanmış ama abartılı olmayan mobilyalar. Ana odanın ortasında çalışma masam var: üç monitör, biri şehirdeki canlı görüntüleri gösteren yüksek çözünürlüklü bir ekran ve ikincisi sadece dijital kayıtları işlemek için kullanılan bir ekipman. Kairo için yaptığım işin bir kısmı, bazı önemli kişilerin hareketlerini takip etmek.

Julianna'nın dairesine güvenli bağlantıyı açarak sandalyeme yaslanıp gösteriye hazırlanıyorum. Son iki gece bir gösterge ise, yine ilginç bir deneyim yaşayacağım. Yine ezberleyeceğim bir deneyim.

Duş alıyor. İki bardak maden suyu içiyor. Beyaz fayansların üzerinde çıplak ayakla tekrar esniyor. Önceki iki günden farklı olarak, dolabına doğru gidiyor.

Siyah tayt ve uzun kollu bir tişört giyiyor, kumaşı o kadar ince ki teninde neredeyse görünmüyor. Sanki bir şey hissetmiş gibi başını kaldırdığı anda görüntüyü duraklatıyorum. Gözleri keskin, kameraya doğrudan bakıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünüyor. Yakınlaştırıp ekran görüntüsünü alıyorum, bu kareyi ikinci monitörümün arka planı olarak ayarlıyorum.

Mükemmel.

Diğer görevime geçiyorum: Kairo'nun sistem bakımı. Günlükleri inceleyip, hatalar, izinsiz girişler veya herhangi bir şey arıyorum.

varlığını ele vermesin. Hiçbir şey yok. Firmware güncel, şifreleme kırılmaz. Sessiz bir tanılama çalıştırıp, özel bir komut dosyasıyla erişim izlerimi siliyorum. Her bayt, her yankı, silinmiş.

Sırada: planlama. Julianna'nın ameliyat programı önümüzdeki üç hafta için kesinleşti. Takvimi bende. Hafta içi saat 6:35'te evden çıkıyor, iş yüküne bağlı olarak değişen saatlerde dönüyor. Perşembe günleri eczaneye uğruyor, cumartesi günleri üç blok güneydeki fırına gidiyor. Pazar günleri "izinli" günleri, nadiren evden çıkıyor.

Rutinini belirledim. Artık boşlukları doldurmak kaldı.

Tüm işlerimi halledip hesaplarını yaptıktan sonra, asıl zevkime yöneliyorum.

Ayağa kalkıp kollarımı gererek yatak odasına yürüdüm. Oda soğuktu, yatak askeri bir titizlikle yapılmıştı. Uzakta, alarm saatimin yanındaki komodinin üzerinde bir parça kumaş duruyordu: Julianna'nın iç çamaşırı. Siyah dantelli, çok az örtücü, kumaşta hâlâ onun hafif izleri vardı. Onu başparmağımla işaret parmağımın arasında tutup elastikiyetini, yumuşaklığını, kendi cildimden sızan sıcaklığını hissettim. Burnuma götürüp kokluyorum.

Koku anında hissedilir, kusursuzdur. Temiz, ter kokusu ve en üstte onun vajinasının kokusu vardır. Ağzımın suyu akıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kokuyu içime çekiyorum. Göz bebeklerim büyüyor. Vücudum geriliyor. Daha fazlasını yapma isteğine direniyorum.

Kontrol her şeydir.

İç çamaşırını kutsal bir eser gibi yere bırakıp ona bakıyorum, onu yatağın ayak ucunda dizlerinin üstünde, elleri arkada bağlı, gözleri benimkilere bakarken hayal ediyorum. Vücudu ağırlığımın altında kıvranıyor, tadı dilimde, onu parçalarken nefesinin sesi kulaklarımda.

Fantezi yetmez.

İş istasyonuna geri dönüp CABIN adlı dosyayı açıyorum. Lojistik kusursuz. Tüm malzemeler teslimat için önceden ayarlandı, nakliye ayarlandı, izolasyon garantili. Kairo veya Knox'tan daha organizeyim.

Planı tekrar gözden geçirip zayıf noktalar arıyorum. Hiç yok. Tek değişken o. Eğer olması gereken yerde değilse, işler rayından çıkabilir.

Ama o tutarlı biridir. Ameliyatlarının ertelenip insanların muhtemelen öleceği hiç aklıma gelmiyor.

O olmazsa ben de ölürüm, bu yüzden onsuz kimlerin öleceği umurumda değil.

Yastığın üzerindeki iç çamaşırına bakıyorum, sonra monitörümdeki donmuş görüntüsüne.

Açlık fiziksel bir şey, kendimi kontrol etme gücümü kemiriyor.

Yakında.

Çok yakında.

Kairo'ya, onun angarya işleri için müsait olmayacağımı anlamasının zamanı geldi. Telefonu çeviriyorum, bekliyorum. Telefonu açıyor, sesi kısık, Harbor diğer uçta inliyor.

Lanet olası barbarlar.

"Sonunda lanet deliğinden çıktın mı, yoksa sadece sıkıldın mı?"

Onun provokasyonuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. "Bir süre çevrimdışı olacağım. Bana ulaşma."

"Ah, Creed, beni incittin. Bu sefer ne oldu, yine mi senin o..."

"Cümleleri bitirme."

Burnunu çekiyor. Arka planda bira kutusunun metalik sesi ve ayak sesleri duyuluyor. "Her neyse. Güvenliğe dikkat et. Slade hala Afrika'da. Aptal herif."

"Hayır. Çevrimdışı oluyorum."

Bir duraklama, gergin bir sessizlik. "Gerçekten öylece ortadan kaybolabileceğini mi sanıyorsun, dostum? Bu işler öyle yürümüyor. Artık değil."

Sessizliği ağır bir şekilde sürdürdüm. Sonunda o bozdu. "Peki. Hayalet ol, umurumda değil. Ama bana borcun var. Hem de büyük bir borcun."

"Anlaşıldı." Ama ben öyle düşünmüyorum. Ona hiçbir borcum yok.

Telefonu kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum. Kairo kaos, gerekli bir kötülük, ama en azından tahmin edilebilir. Arayanları kaydediyorum, cihazı silip yerine koyuyorum.

Şimdi: odaklan.

Duş beni çağırıyor ve ben mekanik hareketlerle duşa giriyorum, karnımda heyecanla kıvrılan bir his var. Vücudum ham sinirlerden oluşan bir ağ gibi, her sinir ucu bir sonraki harekete odaklanmış durumda. Siyah giyiniyorum. Her zaman siyah. Bu ritüel beni sakinleştiriyor.

İş istasyonunda Julianna'nın dairesinden gelen yayını sıraya alıyorum. Odasında durmuş, kıyafetlerini çıkarıyor. Bir an için sadece kendine bakıyor, yargılamadan, kibirlenmeden. Sadece hassas bir kesimden önce bir cerrahın soğukkanlı değerlendirmesi gibi.

Pencereye doğru ilerler, biraz aralar, sonra geri döner. Sırt üstü uzanır, kollarını açar, koyu renk çarşafların üzerinde soluk teniyle mükemmel bir portre oluşturur. Gözleri kapalıdır. Göğsünün inip kalkışını, parmaklarının hafif titremesini izlerim. Gergindir, ama korkmuş değildir.

Penisim sertleşmiş, belime sıkıca bastırılmış durumda. Kendime tek bir dokunuş izni veriyorum, elim eteğin kenarından kayıyor, baskı artıyor. Henüz okşamıyorum, sadece sıkıca tutuyorum, nabız gürültüye dönüşene kadar.

Ekranda, bir elini göğsüne kaldırıyor, avuçluyor, parmakları meme ucunu okşuyor. Diğer eli yavaşça karnının üzerinden kayıyor, kalçasının üstüne konuyor. Duruyor, sonra parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıyor, bacakları açılıyor, kamera önünde açığa çıkıyor. İzlediğimi biliyor. Hoşuna gidiyor. Bu gösteri tamamen benim için ve bu düşünce neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyor.

Nefes veriyorum. O cildin dokusunu, sıcaklığını, yumuşaklığını bilmek istiyorum. Elinin küçük, alıştırmış daireler çizerek hareket etmesini izliyorum, ritim hızlanıyor, nefesi boğazında takılıyor. Sırtı kavisleniyor. Dudakları aralanıyor. Sessiz, ama yüzü her şeyi ele veriyor.

Onun hareketlerine uyarak, kendi elim de ölçülü ve hassas hareketlerle hareket ediyor. Gözlerini izliyorum, gözleri kapanıyor, sonra tekrar açılıyor, sadece onun görebileceği bir noktaya sabitlenmiş. Göğsü inip kalkıyor, güzel bir pembe renge bürünüyor.

Kamera ıslaklığın parıltısını, onun uyarılmasının ışıltısını yakalar. Elimi hareket ettirerek kendimi yavaşça okşarım, sonra daha sert, her hareketimi onun hareketlerine göre ayarlarım. Testislerim sıkılaşıırken baskı artar. Onu sikimle boğma ihtiyacı ölümcül, ama beklerim, onun gelmesini beklerim.

Klitorisini daha hızlı ovuşturuyor ve ben, sessiz bir çığlık atarak, vücuğu yatakta titreyerek boşalmasını dikkatle izliyorum. Onunla birlikte boşalıyorum, bu güç her kasımı sarsıyor. Onun boşalmasını izlemek her şey demek.

Her şey.

Ekranda, bir eli göğsünde, diğeri yanına düşmüş, hareketsiz yatıyor. Nefesi yavaşlıyor. Gözleri kapanıyor.

Geriye yaslanıp kendimi temizliyorum ve onun uyumasını izliyorum. O mükemmel.

O kendini benim derime kazıdı ve içinde yaşayan küçük şeytan benimkiler tarafından yutulacak...

Yakında, küçük kedi, çok yakında.

IPN

No new complaints, breathing better

Afebrile, VSS

Speaking in full sentences

Lungs: moving air well, few wheezes

4.6	13.8	301	142	108	12	99
	41.2		4.7	24	1.0	

Imp: Asthma improving & treatment

Plan: Δ to po prednisone

Continue albuterol nebs q 6°

Ambulate

Home tomorrow if stays well

M. Siegel

Siegel

Pager-

Üçüncü Bölüm

Julianna

Kalp, zihnin silmeye çalıştığı şeyleri hatırlar derler. Ben buna katılmıyorum. Kalp, diğer kaslar gibi uyum sağlar, kabuk bağlar, unuttur. Hesap defterini tutan zihindir. Bu yüzden, on iki saat boyunca bir gencin damar sistemindeki pıhtıları temizleyip sızıntıları onardıktan sonra ameliyathaneden çıktığımda, aileleri, yüzleri, dramları düşünmüyorum. Her şeyi katalogluyorum: burnumda hâlâ kalan antiseptiklerin ekşi kokusu, koltuk altlarımın kenarlarında yapışkan hilal şeklinde ter damlaları, acil çıkış merdivenlerinden her adımında baldırlarımın kasılmak üzere olması. Her ayrıntı bir kayıt. Her kayıt bir kalkan.

Birinci kata vardığımda, dünya değişmiş, düşünceleri keskinleştiren ama uzuvları yoran bir yorgunlukla gri tonlara bürünmüştü. Saat geç olmuştu, hastanede sadece kalması gerekenler kalmıştı: temizlik görevlileri, güvenlik görevlileri, altı saatlik kafein ve başkalarının pislikleriyle ayakta duran travma ekipleri. Ana lobide kimse yoktu. Kart okuma kapıları bile, bu eforu kaldıramayacakmış gibi hırıltıyla açılıyordu.

Personel girişinden çıkıyorum ve acil servisten geçmemeyi hemen pişman oluyorum. Yardımcı otopark boş, beton garajdaki tüm ışıklar korku filmi klişesi olarak tanımlanabilecek bir şekilde titriyor. Topuklarım lekeli betona çarpıyor, ses rampalarda yankılanıyor. Kendimi av olarak hayal ediyorum, ama bu his o kadar klinik ki neredeyse komik.

Keşke bilselerdi...

*Ben kimsenin avı
değilim.*

Cebimdeki anahtarları parmaklarımla ararken, başparmağım panik düğmesinin desenine basıyor. Bir, iki, üç, dört. Adımlarım düzgün, ölçülü. Vücudumdaki her saç teli yorgunluktan düzleşmiş, ama zihnim her gölgeyi istatistiksel olarak analiz ediyor. Biri burada. Tüylerimin diken diken olmasından hissedebiliyorum.

Hava beklediğimden daha soğuk, belki kırk derece, belki daha az, ama iç termostatım bozulduğu için tam olarak anlayamıyorum. Nefesim kısa, görünür bulutlar halinde dışarı çıkıyor. Üç sıra boyunca hiçbir şey, hiç kimse yok.

Ta ki bir şey görünene kadar.

O ortaya çıkmaktan çok, çözülerek ortaya çıkıyor. Önce görüş alanımın köşesinde bir titreme, sonra aceleci bir ayak sesi, ardından alacakaranlıkta bir insan silueti beliriyor. Lanet olası bir kabus gibi. Ceketini ordu malı, en az üç sahibi değiştirmiş, yüzü ham hamburger gibi, sakalı düzensiz, gözleri kırmızı, çenesinde bir sorun var. Bir eli ceketinin içinde, diğeri yanına sarkmış, öne doğru sendeliyor.

Yavaşladım, ağırlık merkezimi ayarladım ve hastanede aldığım tüm savunma derslerini hatırladım. Geri adım at, "Hayır" diye bağır, silah var mı diye bak. Elim çantama gitti, orada sakladığım kelebek bıçağı kavradım... tam da böyle durumlar için.

"Seni orospu karı!" Sesi boğuk, kulak zarını parçalayan türden bir ses. "Onu sen öldürdün! Karımı öldürdün! Onu masanda öldürdün!"

Oh. Demek bu rastgele değil. Bu kişisel. En sevdiğim türden.

Şimdi yüzünü tanıyorum, onu değil, adamın kendisini değil, ama keder, öfke ve bir açıklama ihtiyacı ile şekillenen yüzünü. O, vizitlere hiç katılmayan, telefonlara hiç cevap vermeyen,

sadece ventilatör kapatıldıktan sonra ortaya çıkıp mucize bekleyenlerden biri. Karısını hatırlamıyorum ama tipini hatırlıyorum.

Bu kadar bitkin biri için şaşırtıcı bir hızla mesafeyi kapatıyor. Eli ceketinden çıkıyor ve nesneyi görüyorum, metal, siyah, küçük bir tabancanın şekli. Kahretsin.

Kendimi bir arabanın arkasına atıyorum, kalçam tampona çarpıyor ve yuvarlanıyorum. O da peşimden geliyor, bağırıyor. İlk atış o kadar gürültülü ki ciğerlerimden havayı boşaltıyor. Nişan almaktan çok, çaresizliğiyle dünyayı boyadığını düşünüyorum, ama bunun pek önemi yok. Bunun şaşırtıcı olduğunu söyleyebilirim, ama değil.

Bunu daha önce de yaşamıştım, oğlunun ölümünün intikamını almaya çalışan bir kadının derisinin altına bıçağımı sokmuştum. O pisliğin tekiydi ve onu öldürdüğüm için hiç pişman değilim. Tecavüz sabıkası vardı. Yaşamayı hak etmeyen, işe yaramaz bir pislikti.

Harekete geçmeden, bulanık, *çok büyük* bir *bulanıklık* yanımdan geçip gitti. Creed, ele geçirilmiş bir adamın yoğunluğuyla ortaya çıktı. Bir saniye,

sadece ben, adam ve kötü kararların korkunç yankısı var, bir saniye sonra Creed adamın arkasında, sessiz ve cellatın gölgesi gibi uzun. Bağırıyor. Uyarmıyor.

Sadece hareket ediyor.

Elleri adamın ön kolunu kavrar, bileği doksan derece bükülecek kadar güçlü bir kuvvetle yukarı ve geriye doğru çevirir, silah ince, metalik bir sesle betona düşer. Adam ulur, ama Creed acımasızdır. En az 1,93 metre boyunda, savaş lordu gibi yapılı vücudunun ağırlığını kullanarak adamın kafasını en yakın SUV'ye çarpar, sonra onu döndürür ve boğazını o kadar etkili bir şekilde sıkarak ki, cerrah kalbim gurur duyar.

Adam çırpınıyor, ayakları yere sürtüyor. Creed'in kolları kilitlenmiş, yüzü ifadesiz, hiç duygu yok. Karotis basıncı ders kitabı gibi. Atımları saniyeye kadar sayabilirsin, ben de öyle yapıyorum. On altı, on yedi, on sekiz. Adamın vücudu gevşiyor.

Creed bırakmıyor. Bacaklar seçilirken, nefes kesilirken ve sonra dururken, sıkmaya devam ederken gözlerimin içine bakıyor. Lazarus anı olmayacağı, Hollywood'daki gibi bir canlanma olmayacağı belli olunca bırakıyor. Adam yere yığılır, başı kırık bir açıyla sarkar.

Sonrasında, dünya sessizliğe bürünür. Floresan ışıklar kendi ritminde titrer ve kalp atışlarım o kadar hızlanır ki, sanki başka birinin nabızı gibi hissedirim. En kötüsü, bacaklarımın arasında büyüyen ıslak leke.

Creed cesedin üzerinden atlayarak, iyi kesilmiş bir dana eti hayranlıkla inceleyen bir kasap gibi profesyonel bir merakla cesede bakar. Diz çöker, nabzını kontrol eder ve sonra ayağa kalkar. Yarı karanlıkta gözleri benimkilerle buluşur ve orada sadece... hesaplama vardır. Pişmanlık yok, rahatlama yok. Sadece soğuk bir aritmetik.

"Yaralandın mı?" Sesi derin ve beni etkiliyor. Etkilenmesini istemediğim bir şekilde. Aslında, hatırladığımdan daha derin olduğuna yemin edebilirim, ama bu, aniden benim takipçim olmaktan çok daha ilginç biri haline geldiği için de olabilir.

Kendimi kontrol ediyorum. Her şey yolunda. "Hayır," diyorum kısık bir sesle ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırıyorum.

Bir kez başını salladı. "Gidelim."

Onun iznini beklemiyor. Koluma uzanıyor, şaşırtıcı derecede nazikçe tutuyor ve beni uzak çıkışa doğru yönlendiriyor. Direnmiyorum. Vücudum henüz zihnime yetişemedi. Cesede bile bakmıyorum.

Creed'in arabası yangın şeridinde park edilmiş, mat siyah, tamamen temiz olması dışında hiç dikkat çekici bir yanı yok. Tamponunda çıkartma olmadığını, kişiliğini veya geçmişini gösteren hiçbir şeyin olmadığını fark ediyorum. Yolcu kapısını açıyor, içeri girene kadar bekliyor ve sonra sürücü tarafına geçiyor.

Ellerime bakıyorum. Titriyorlar, ama sadece biraz. Adrenalin çoktan azalmış, yerini düşük, titreyen bir duyguya bırakmış... Ne bu? Suçluluk mu? Rahatlama mı? Minnettarlık mı? Hayır, hiçbiri uymuyor. Bu duyguyu sınıflandırıp bir kenara koyuyorum.

Creed sürücü koltuğuna kayar. Nefesi bile kesilmemiştir. Alnında tek bir ter damlası bile yoktur. Motoru yumuşak bir sesle çalıştırır, gösterge paneli hafif, kehribar rengi bir ışıkla aydınlanır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Sesim, bütün gece sigara içmişim gibi kısık.

Bana bir bakış attı, sonra tekrar yola döndü. "Ölmediğinden emin olmak için."

"Beni takip ediyordun."

"Evet. Ama bunu biliyordun."

Biliyordum. Bu yüzden dün gece ona bir gösteri yaptım. Direksiyondaki ellerini izledim, uzun, kaslı, damarları derisinin altında kablolar gibi. Boynuma dolanmış haliyle çok güzel görünecek eller.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Garaja doğru başımı salladım.

"Ölmeyi mi tercih ederdin?" Sesi duygusuzdu, ama gözleri gösterge ışığında parladı, kahverengi neredeyse siyaha dönmüştü.

"Hayır." Tek dürüst cevap bu olduğu için itiraf ediyorum.

Binlerce kez yapmış biri gibi kendinden emin bir şekilde sürüyor, hiç hız yapmıyor, hiç tereddüt etmiyor, her dönüşü yumuşak ve önceden planlanmış. Şehir, pencerelerin önünden bulanık ışık parçaları halinde akıp gidiyor.

Öldürme bölgesinden çıktığım için tüm kaslarım gevşerken koltuğa yaslanıyorum. Olayları yeniden canlandırmaya çalışıyorum, ama sanki başka bir hayatta yaşanmış gibi çok uzak geliyorlar.

Sessizlik uzar, kopmak üzere olan ince bir zar gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda.

Cevap vermiyor. Sadece sürmeye devam ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tıp fakültesinden bu yana ilk kez kendimi bırakıyorum. Beni öldürmek isteseydi, çoktan yapardı. Başka bir şey isteseydi, alırdı. Bu tam olarak güven değil. Hayatta kalmanın matematiğine teslim olmak.

Boğazımı temizliyorum çünkü cevabını bildiğim bir soru var ama onun söylemesini istiyorum. "Sen de beni izliyor musun?"

Gözleri bana kayıyor, sonra tekrar yola dönüyor. "Sadece gerektiğinde."

"Gerekliyi nasıl tanımlıyorsun?" diye soruyorum, çenesinde gerginlik belirtisi var mı diye bakarak.

Üç nefes boyunca sessiz kalır. "Tehlikede olduğunda. Ya da ilginç olabileceğin zamanlarda."

Sesinde ne sıcaklık ne de flört var. Sadece bir gerçek ve bu da durumu daha kötü hale getiriyor. *Ya da daha iyi...*

Sessizce sürüyoruz, şehir ışıkları yüzüne paralel çizgiler çiziyor. Elleri direksiyonda saat 10 ve 2 pozisyonunda duruyor, ama sol eli sağ elinden daha beyaz. Fark ediyor mu acaba? Umursuyor mu acaba?

"Garajda olanlardan pek etkilenmemiş gibisin," diyor sonunda.

"Daha kötüsünü gördüm."

Bana yan gözle bakıyor ve ilk kez, bir gülümseme gibi bir şey, ya da en azından bir gülümseme izi var. "Sen görmedin."

"Onunla başa çıkabilirdim," diyorum. "Daha önce yas tutan aile üyeleriyle uğraştım."

"Onun gibi değil."

"Silahsız mı demek istiyorsun? Yoksa deli değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "İkisi de. Ya da belki haklısın. Belki sen halledebilirdin." Araba sarı ışıktaki neredeyse hiç yavaşlamadan sorunsuzca ilerliyor. "Ben sadece kesinliği tercih ediyorum."

Onun için her şeyin kesinlik ile ilgili olduğunu anlamaya başlıyorum. Değişkenleri ortadan kaldırmak hakkında.

Profiline, elmacık kemiklerinin eğimine, ağzının hatlarına bakıyorum. Asker saç kesimi ile çok seksi ama bir yanım saçları uzamışken nasıl görüneceğini merak ediyor. Yakından, gömleğinin derisini örtmeyen kısımlarından görünen dövmelelerini görebiliyorum. Kaslı, seksi ve uzun boylu. Ayrıca açıkça akıl hastası.

Ama sanırım bana benziyor. Kaç kişinin canını aldığını merak ediyorum. Sayıyor mu acaba?

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Hemen cevap vermiyor. Sessizlik uzayıp gidiyor, tekrar sormak için canım çekiyor ama kendimi tutuyorum.

Sonunda, "Sen diğerleri gibi değilsin," diyor.

Ben burun kıvrarak, "Bunu daha önce de duymadım sanki. Çok tembelce. Biraz daha özgün ol." dedim.

Bana bir bakış attı. "Ben özgünlük işinde değilim. Ben doğruluk işindeyim."

"Peki benim hakkımda bu kadar doğru bir şekilde neyi çıkardın?"

"Dikkat çekmekten hoşlandığını." Sesi nazik, neredeyse küçümseyici.
"Birinin seni izlemesine ihtiyacın olduğunu."

"Ben lanet olası bir teşhirci değilim," diyorum, ama sözlerim boşuna.
Başını eğiyor, sanki özellikle zor bir teşhis üzerinde düşünüyormuş gibi.
"Hayır, değilsin. Sadece benim için. Bir şekilde görülmek istiyorsun, ama kendini gösterdiğin gibi değil. Ama netlik arzuluyorsun. Birinin seni tam olarak olduğun gibi görmesini ve çekinmemesini istiyorsun. Çoğu insan başka yere bakar."

Haksız değil. Onu bunun için nefret ediyorum.

Araba kırmızı ışıktaki yavaşlar. Şimdi bana doğrudan bakıyor, gözleri karanlığı deliyor. "Neden yapıyorsun?" diye soruyor. "Neden ameliyat? Neden kalpler?"

"Çünkü önemli olan tek şey bu," diyorum, düşünmeden.

Sanki beklediği cevap buymuş gibi başını sallar. "Sorumluluğu seviyorsun. Kontrolü."

"Sen de öyle."

Işık yeşerecek. O hızlanır, motor mırıldanır. "Kaostan çok kontrolü tercih ederim," diye itiraf eder. "Kaos verimsizdir. Hatalara yol açar."

"Sen hata yapmaz mısın?" diye soruyorum, istemeden biraz sertçe. O gülümsüyor, küçük ve gizli bir gülümseme. "Elimde olursa yapmam."

Havada bir gerginlik var, ağır ve sıcak bir şey, ama ikimiz de bunu fark etmiyoruz. Bunun yerine, daireler çizerek konuşuyoruz, her cümle görünmez bir satranç tahtasında bir hamle gibi.

Dışarıdaki şehir boş, cam, çelik ve neon, tüm sözlerimizin yankılanması için mükemmel bir boşluk.

"Korunmaya ihtiyacım yok," diyorum, şimdi daha yumuşak bir sesle.

Arabayı park ediyor. Yeraltı otoparkındayız, önceki otoparktan farklı ama temelde aynı: beton, floresan ışıklar, egzoz kokusu. Motoru kapatıyor.

Bana dönüyor, yüzündeki ifade her zamanki gibi okunaksız.

"Herkesin korumaya ihtiyacı vardır," diyor. "Bazıları sadece bunun farkında değil."

Tartışmak istiyorum. Onun yanıldığını, tüm hayatımı kendimi korumakla geçirdiğimi söylemek istiyorum, ama sözler ağızımdan çıkmıyor. Bunun yerine sessizce oturuyorum ve bu raundu ona bırakıyorum.

Dışarı çıkar, arabayı dolaşıp kapımı açar. Elini uzatır. Elini tutmam ama ayağa kalkarım.

Aramızdaki boşluk elektrikle dolu. O uzun boylu ve bana çok yakın durduğu için yüzüne bakmak için boynumu uzatmam gerekiyor. Mantıklı tarafım kaçmamı, beni eve götürmesini söylüyor ama nedense ben tehlikeyi seçiyorum. Ne yapacağını görmek istiyorum.

Beni *meraklandırıyor*.

Bir yan girişten birlikte geçip, iki ayrı baskı paneli gerektiren bir servis asansörüne biniyoruz. Her seferinde bana dokunmamaya dikkat ediyor, ama onun dikkatini tenimde hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Canlı.

Onun katına vardığımızda, önce bana geçmemi işaret etti. Tamamen mermer ve camdan oluşan koridora adım attım, sessizlik mutlak bir hal almıştı.

Dairesinin kapısında durur. "Sana zarar vermeyeceğim," der ve ben neredeyse gülmekten kendimi alamam, çünkü bu çok bariz bir yalan. Bana zarar verecek, ama asıl soru nasıl vereceği. Acıyı o kadar güzel hissettirecek mi ki, kendi iblislerim ortaya çıkıp oynamaya başlayacak? Yoksa sadece hayal kırıklığı yaratan bir başka seks partneri mi olacak?

Kapıyı açar, beni içeri alır ve kapıyı arkamızdan kapatır.

Daire, tahmin edilebileceği gibi tertemiz. Her şey düzgün, dengeli, özenle düzenlenmiş. Dağınıklık yok. Hafif, kalıcı bir portakal ve kahve kokusu dışında insan hayatının izi bile yok.

Anahtarlarını konsola koyar, ceketini çıkarır ve bana döner. "İçki?"

Kafamı sallıyorum, zihnimi hiçbir şeyin bulanıklaştırmasına izin vermek istemiyorum. "Neden buradayım?" diyorum.

O, kollarını kavuşturarak mutfak tezgahına yaslanır. "Gelip gelmeyeceğini görmek istedim. Arabaya binmek için bana yeterince güvenip güvenmeyeceğini."

"Ya gelmeseydim?"

Omuzlarını silkiyor. "Başka bir yol bulurdum."

Gözlerinde karanlık bir eğlence var. Bunun beni bu kadar heyecanlandırması hoşuma gitmiyor.

Oturma odasında yavaşça daireler çizerek etrafı inceliyorum. "Beklediğim gibi değilsin," diyorum.

"Ne bekliyordun?"

"Daha çok canavar, daha az insan," diye itiraf ediyorum.

Başını eğiyor. "Bu ayrım abartılıyor. Ayrıca, ikisinin aynı şey olmadığını nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyorum çünkü haklı. Gözlerinin beni sabitlemesi niyetini gösteriyor. Benim arzularımın da ona yansımaları beklemiyordu.

Odanın iki farklı köşesinde duruyoruz, ama sanki birbirimizden birkaç santim uzaktayız. Gerginlik neredeyse acı verici, göğsümde dağılmak bilmeyen bir ağrı var.

Sonunda bacaklarım çalışmaya başladı ve ben onun tertemiz kanepenin kenarına oturup ayak bileklerimi çaprazladım. Ona baktım. "Beni becermeye çalışacak mısınız?" diye sordum, açık sözlü bir şekilde.

Ondan çıkan kahkaha, daha zayıf kadınları dizlerinin üzerine çökertecek cinsten. "Hoşuna gider mi?"

Kafamı sallıyorum ama reddetmem zayıf geliyor.

Tezgahın kenarından kalkar, yanıma gelir ve oturur. Çok yakın değil, ama yeterince uzak da değil.

Bana bakar ve dikkatinin tüm gücü, boğazımın boşluğuna bastırılmış bir bıçak gibi hissedilir.

"Benden korkmuyorsun," diyor.

Gözlerine bakıyorum. "Hayır. Korkmam gerekirdi ama korkmuyorum." Sanki cevabımı bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"İyi," diyor ve geriye yaslanıp uzun bacaklarını uzatıyor. Sessizce oturuyoruz, gerginlik aramızda toz gibi yerleşiyor.

Odayı, kitaplarla dolu şık rafları, duvarlardaki sıkıcı sanat eserlerini, her nesnenin potansiyel enerjiyle titriyor gibi görünmesini izliyorum.

Beni izlediğini biliyorum. Her zaman izliyor. "Beni eve gönderecek misin?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri karanlık ve okunaksız. "Gitmek istiyor musun?"

Düşünüyorum. Boş daireyi, güvenlik panelinin yanıp sönen mavi ışığını, kendi düşüncelerimin sonsuz yankısını düşünüyorum.

"Hayır," diyorum, ikimizi de şaşırtarak. O küçük ve memnun bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"O zaman kal."

Ve sağduyuma aykırı olarak, kalıyorum.

Zaten eve gidersem beni izleyecektir. En azından böyle...

Ben de onu izleyebilirim.

Dördüncü Bölüm

Creed

Karanlık benim elementim. Gölgede yaşıyorum.

Her gece... bu gece hariç. O benim kanepemde yatarken olmaz. Bunun yerine, toz gibi odaya yerleşir, mobilyaların sert kenarlarına ve vücudumun keskin hatlarına yapışır. Dışarıdaki dünya sessizdir, üç kat camlı pencereler, kalın karartma perdeler, her sesi kendi hayaleti haline getiren yalıtım katmanları tarafından bastırılmıştır. Ama içeride, zihnim sessizliğe izin vermez.

Sırt üstü yatıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuşum. Komodinin üzerindeki saat atıyor: 02:19.

Otuz bir saattir uyumadım. Bu alışılmadık bir durum değil, ama verimsiz. Kendimden daha iyisini bekliyorum. Vücudum lanet olası bir tapınak ve bu kadın beni o kadar karıştırdı ki, özenle kurduğum kontrolümü yıpratıyor.

Dairenin içinde hiçbir ses duymuyorum. Küçük kedim kanepede uyuyor, ya da uyuyormuş gibi yapıyor. Kalp atışlarını, vücudunun ritmini, kulağımı boğazına dayadığımda nasıl ses çıkaracağını hayal ediyorum. Yumuşak derisine dişlerimi geçirdiğimde ve nabzının kanını ağzıma akıttığını hissettiğimde nasıl olurdu acaba?

Şimdi sikim sertleşti. O mükemmel kadını kirletmek, adımı haykırmak, sırf yapabiliyorum diye onu boşaltmak... Vücudumu saran dürtüler başka hiçbir şey düşünmemi imkansız kılıyor.

Onun güzel vücuduna kanımızla izler bırakmak, ona kendimi bıraktığımda ne yapacağını görmek istiyorum. Ben iyi bir adam değilim ve hiç öyleymiş gibi davranmadım, ama o...

Onun iyi bir kız olduğunu sanmıyorum.

Aslında, bence o çok, çok kötü bir kız.

O, benim verdiklerimi alıp aynı şekilde geri verebilir, bundan eminim.

Siktir.

Uyku gelmeyecek.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Ayakta durup boynum ve omuzlarımdaki gerginliği gevşeterek, sonunda bu gerginliği atmanın tek yolunun alkol olduğuna karar veriyorum.

Koridora adım atıyorum, ona bakmadan oturma odasından geçiyorum. Nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Mekansal hafızam kusursuz. Uzunlarının konumunu, sol elinin yanağının altında kıvrılma şeklini, battaniyeden çıkan dağınık saçlarını biliyorum. Kendime hiçbir sapma izni vermiyorum. Amacım viski. Eğer saparsam, o orospuyu yakalayıp ikiye ayırırım.

Hayır. Onun bana gelmesini istiyorum. Ve gelecek. Yarı yoldayım bile.

Uzak duvara yerleştirilmiş, cam kapaklı küçük bir dolap olan içki dolabına doğru ilerleyip kapısını açıyorum, Lagavulin'i seçip ağır bir bardağa iki parmak kadar döküyorum. Genelde onu hayranlıkla seyrederek zaman geçiririm ama bu gece değil. Aromasını tatmak için zaman kaybetmiyorum.

İlk yudum yakıcıdır. İkincisi ise bir patlama gibidir. Viski boğazımdan aşağı ateş gibi akar, bağırsaklarımda patlar ve uyuşukluk halkaları halinde yayılır. Kimyasal anesteziyi memnuniyetle karşılıyorum. Kenarların körelmesini, kafamın içindeki gürültünün kesilmesini istiyorum.

Bardağı kontrollü bir sesle masaya koyup tezgaha yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Onu görüyorum. Olduğu gibi değil, olacağı gibi: siyah çarşafların üzerine uzanmış, sütü gibi solgun teni, gözleri kocaman ve kırılmadan açık. Ellerim boğazında, parmağımın altında nabızı hızla atıyor. Bu görüntü hem tahrik edici hem de tehditkar, hangisinin daha acil olduğunu ayırt edemiyorum.

Bir bardak daha doldurup tek yudumda içiyorum.

Dünya biraz yumuşuyor. Kaslarım gevşiyor, çenemdeki inatçı ağrı azalıyor.

Bardağı tezgahın üzerinde yıkamadan yatak odasına geri dönüyorum. Umurumda değil. Kontrolü kaybetmek kasıtlı. Dairede onun kokusunu, moleküler sisin içinde varlığını hissetmek istiyorum. O benim sistemimde bir anomali ve onu nasıl çözeceğime henüz karar vermedim.

Gömleğimi çıkarıp katlıyorum, yatağın yanındaki sandalyeye koyuyorum. Yere uzanıp tavana bakıyorum.

Ay duvar boyunca yavaşça ilerliyor. Işık bulanıklaşmaya başlayana kadar onu izliyorum, odanın sınırları kenarlarda kayboluyor.

Sonunda uyku gelir. Huzurlu bir uyku değildir. Ama yeterlidir.

Nefesim yavaşlar, derinleşir. Sessizleşmeyen kalp atışları sonunda pes eder.

Karanlıkta, sadece onu hayal ediyorum.

Juliana

Gözlerim kapalı ama uyuyamıyorum. Burada onun izleri çok fazla, havanın her molekülünde varlığı hissediliyor, ayak seslerinin yankıları evin sessizliğinde yankılanıyor. Kanepe taştan bir sunak gibi, rahatsız ve kasıtlı, sırt üstü yatıyorum, kollarım yanlarıma yapışmış, gözlerim tavandaki düzensiz gölgelere sabitlenmiş.

Yatak odasından onun uykusuzluğunun sesi geliyor. Huzursuzluk benim için yeni bir şey değil, ama onda, bastırılmış şiddet gibi geliyor. Çarşaflar fısıldıyor. Yatak çerçevesi küçük metalik inlemelerle protesto ediyor. Onun ihtiyacının neredeyse bir ritmi var. Beni mi hayal ediyor, yoksa kabusları bundan daha mı güçlü, merak ediyorum.

Saat 3:12'de sesler kesiliyor. O kadar mutlak bir sessizlik ki, kendi varlığı haline geliyor. Yavaş, düzenli nefesini dinliyorum.

Uyumak. Emin olduğumda, altmış saniye daha sayarım, sonra kalkarım.

Yapacağım şeyin düşüncesi içimde bir aciliyet hissi uyandırır da, hızlı hareket etmiyorum. Beni buraya getirdiğinden beri, tek düşündüğüm şey onun sikine kendimi saptamak ve onun canavardan çok erkek olup olmadığını öğrenmek. Ayaklarım yere ses çıkarmadan değıyor. Battaniye omuzlarımdan kayıyor ve yastığın üzerine düşüyor. Bacaklarım titriyor, yorgunluktan ya da heyecandan ya da her ikisinden.

Daire soğuk, ama cildim normalden daha sıcak. Koridor ay ışığının oluşturduğu bir tünel, gri zemin ise istediğim şeye giden bir pist. Onun odasının girişinde duruyorum.

Sırtı bana dönük. Vücudu her yönüyle mükemmel bir heykel gibi. Deri üzerinde yayılan sert çizgilerle dövmeleeri çok güzel. Kasları sonunda dinlenmiş, omurgası boynundan kuyruk sokumuna kadar uzun ve zarif bir çizgi oluşturuyor. Çarşaf aşağıya kaymış, kalçalarının kıvrımlarını zar zor örtüyor. Boğazımda keskin ve elektriksel bir dalga hissediyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir arzu içimi kaplıyor ve kendimi kontrol etmeye çalışırken uyluklarım kasılıyor.

O uykusunda hareket ederken, ben kapının eşiğinde duruyorum. Baş, çenesinin kenarını, kulağının altındaki çukuru, sakallarının cildini gölgelediğı yeri görebileceğim kadar dönük. Kolları başının üstünde, yumrukları gevşek. Ön kollarındaki damarlar, cildinden aşağı akan nehirler gibi ve tek düşünebildiğim, onun üzerine çıkıp kalçalarımı ona sürterken o ellerin kalçalarımı kavraması.

Sadece bir tat...

Yutkunuyorum ve ses kafamın içinde yankılanıyor. Bir an için geri dönersem, bu müdahaleyi bırakıp kendi köşeme çekilsem ne olacağını merak ediyorum. Ama kendimi tanıyorum. Dürtülerime teslim olmam; onları inceler, sonra da onlara teslim olurum.

Hayatımdaki her şey kontrollü bir kaos, her düşünce uygun bir sonuca ulaşana kadar analiz edilir... ama onunla değil. Onunla, kontrol edemediğim bir kaos gibi hissediyorum.

Ve bunu lanet olsun ki seviyorum.

Yatağı yaklaşıyorum. Her adım yerçekimiyle bir müzakere, ihtiyacın beni ele geçirmeden önce kontrolü ne kadar süreyle koruyabileceğimi görmek için bir meydan okuma. Yatağın ayak ucunda duruyorum. Sönük ışık

omzundan beline kadar bir çizgi çiziyor. Omurganın dibinde ince, gümüş rengi bir yara izi var. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Dilimi üzerine bastırıp iyileşmiş ve sağlam olanın arasındaki farkı tatmak istiyorum.

Yatağın kenarına diz çöküp, herhangi bir tepki olup olmadığını kontrol ediyorum. Hareket etmiyor. Nefesi yavaş ve düzenli. Çarşafı santim santim çekip, vücudunu daha fazla ortaya çıkarıyorum. Vücudu eski ve yeni yara izleriyle kaplı. Dokunduğumda cildi avucumun altında soğuk. Yan tarafını, kalçasının dışı doğru kıvrımını, vücudunda hiçbir yerde yumuşaklık olmadığını hissediyorum.

Elimin altında kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Daha yükseğe diz çöküp yatağa tırmanıyorum, dizlerimi onun dizlerinin hemen dışına yerleştirip beline oturuyorum. Kalbim kulakları sağır edecek kadar hızlı atıyor.

Bokseri dar ve siyah. Cerrahi hassasiyetle onu aşağı indiriyorum ve onu ortaya çıkarıyorum. O çok güzel, seni korkutan türden bir güzellik, çünkü seni yok edebileceğini biliyorsun. Onu inceliyorum, yoğunluğunu, rengini, ete kemiğe bürünmüş arzusun şeklini ezberliyorum. Yavaş vuruşlarla canlanıyor. Önümdeki canavara salya akıtmaya başlamam çok uzun sürmüyor.

Nefesimi tutarak, dengesini sağlamak için dizlerimi açarak uyluklarının arkasına geçiyorum. Başımı eğiyorum, saçlarım onun cildine değiyor ve onu ağızıma alıyorum. Ucu kadife gibi ve tuzlu, çoktan kızarmış ve sıcak; dilimle yavaşça ve dikkatlice etrafını dolaşıyorum, alt kısmına doğru bastırıyorum. Başını dudaklarımın arasına alırken daha da sertleşiyor, ön sıvısının tadı keskin ve baş döndürücü. Tadını çıkarıyorum, daha derine almadan önce ağızımın tavanında çiçek açmasına izin veriyorum.

Uykusunda titriyor, boğazından düşük bir ses çıkıyor, yarı şekillenmiş bir inilti, soğukkanlılığının ardındaki hayvan. Dikkatliyim, çok dikkatliyim, dudaklarımı onun şaftı boyunca gezdiriyorum, yüzeyin altındaki nabzını hissediyorum. Bir elimi tabanına doluyorum, onun esnemesini hissedecek kadar sıkıyorum. Diğer elim kalçasına bastırıyor, onu okşarken dengemi sağlıyorum. Onu, kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar yoğun bir zevkle uyandırmak istiyorum. Beni hissettirdiği gibi vahşi ve çaresiz hissetmesini istiyorum.

Siktir, siktir, siktir. Neden beni böyle kontrolümü kaybetmeme neden oluyor?

Onu boşaltmadan önce durup ileri doğru hareket ediyorum, kalçalarının üzerine oturuyorum ve kalın penisini girişime yerleştiriyorum.

Yavaşça ve ölçülü bir şekilde kendimi indiriyorum. Açı garip ama umurumda değil. Onu içeriye yönlendiriyorum, gerginlik güzel bir yanma hissi veriyor. Ses çıkarmamak için yanağımın içini ısıriyorum. İçime giriyor ve o kadar ıslakım ki, tamamen çökmek için kendimi onun kaburgalarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Kalçalarımı sallayarak hissi deniyorum. Mükemmel. O mükemmel. Bir an için hiçbir şey yapmadan öylece oturuyorum, içim onunla dolu, amım kasılmış, nefesim arzusun boşluğunda donmuş.

O tekrar hareket ediyor, bu sefer daha derine. Eli uyluğumu okşuyor, sonra düşüyor. Uyanık mı değil mi emin değilim. Şu anda umurumda değil.

Onun üstüne çıkıyorum. Yavaş, dairesel hareketlerle, neredeyse boşalana kadar o noktaya vurmasını sağlıyorum. Öne doğru eğilirken meme uçlarım göğsünün derisine değiyor, parmaklarım etine gömülüyor. İz bırakmak istiyorum. O *benim*.

Creed

Rüya saf bir duygu. Sıcaklık, baskı, ıslak bir karmaşa etrafımı sarıyor, beni boğulmak üzere olan karanlıktan çekip çıkarıyor. Yatak boş değil. Bedenim bunu zihnimden önce algılıyor. Onun ağırlığını, kalçalarımın üzerinde yayılmış bacaklarının hissini, sikime sürtünerek kendini aşağıya doğru itişinin sürtünmesini biliyorum. Kasıklarımındaki kaslar kasılır. Uyku ile bilinç arasında bir geçiş yok; ben sadece buradayım ve o zaten beni sikiyor.

Amcığı sıkı, kaygan ve açgözlü. O kadar sertleşmişim ki, bir an için bunun hala bir rüya olup olmadığını sorguluyorum. Ağırlığını değiştirerek beni daha derine itiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor, başı geriye atılmış, ağzı açık ve nefessiz.

Bir an için hiçbir şey yapmıyorum. İzliyorum. Kontrolün onda olduğunu, bunun ona ait olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Bununla ne yapacağını merak ediyorum. Kalçaları önce yavaş, sonra hızlı, sonra tekrar yavaş hareket ediyor. Her hareket, bu deneyimden zevk almak, kendini kırılanda kadar ne kadar zorlayabileceğini görmek için tasarlanmış.

Çok uzun sürmüyor.

Elleri göğsümde, tırnakları batıyor, kaslarda hilal izleri bırakıyor. Öne eğiliyor, göğüs kafesime yaslanıyor ve benim sikimde kendini siktiği sırada kollarındaki titremeyi hissediyorum. Gözleri kapalı, dudakları aralık, köprücük kemiğinde ilk ter damlaları beliren halini görmek beni sarsıyor. Elimi uzatıp göğsünü avuçlarım, başparmağımla meme ucunu cam gibi sertleşene kadar yuvarlarım.

Gözleri açılır ve sesini bastırarak inler, sonra alçak ve arzulu bir iniltiye dönüşür. Bu ses bir meydan okumadır.

Kabul ediyorum.

Tek bir hareketle boğazını kavradım ve morartmayacak kadar sıkı, sadece sesini kısacak kadar sıkıttım. Bana baktı, kafasında kafa karışıklığı ve uyarılma birbiriyle savaşıyordu. Baskıyı artırdım, başparmağımı nefes borusunun çukuruna bastırdım. Nefes nefese kaldı, sonra sırtıttı. Tek bir hareketle pozisyonlarımızı değiştiriyorum, onu sırt üstü çevirip altına alıyorum. İvme hiç durmuyor; onu sikmeye devam ediyorum, ama artık ritmi ben belirliyorum. Derin, acımasız, onu kötü bir kedi yavrusu gibi tüm beni içine almaya zorluyorum.

Omuzlarımı tırmalıyor, bacaklarını kalçalarımın doluyor. Bir elimle bileklerini başının üstünde tutarken, diğer elimle çenesini sabitliyorum. Göz bebekleri büyümüş, yüzü kızarmış. Yukarı doğru kıvrılmaya çalışıyor ama onu daha sert bastırıyorum, gevşeyene kadar öyle tutuyorum.

"Bunu mu istedin?" diye soruyorum, sesim karanlıkta bir hırıltıya dönüşüyor. O başını sallıyor ama bu yeterli değil. Duymam lazım.

"Söyle."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Daha yüksek."

"Beni sikmeni istiyorum," diyor, son kelimedede sesi kırılıyor.

Onu sikiyorum. Onu, benim adımla ağlayarak haykırana kadar sikiyorum, bacakları titreyene ve amcığı beni o kadar sıkı sıkı sarana kadar sikiyorum ki, kendimi kaybedebileceğimi düşünüyorum. Orgazmı onu parçalıyor ve ben her nabzını, her istemsiz spazmını hissediyorum. Durmuyorum. Onu bir orgazmdan diğerine, diğerine sürükliyorum, ta ki altımda gevşeyene, yüzünde gözyaşları, saçları yanağına yapışana kadar.

Yavaşlarım, sonra dururum, ama çıkmam. Bileklerini bırakırım, elimi boğazına indiririm, derisinin hemen altında kanın attığını hissedirim. O yaşıyor, çok yaşıyor ve bu anda tamamen benim.

Gözlerini açar. Korku yok, sadece açlık var. "Tekrar," der.

Ona veriyorum. Bu sefer daha yavaş, daha alaycı. O kadar yavaş ki, acısını bitirmem için yalvarıyor. Bunu hatırlamasını, attığı her adımda içimde beni hissetmesini istiyorum. Boşalana kadar onu sikiyorum, orgazm o kadar şiddetli ki neredeyse bayılıyorum. Nefes nefese, terler içinde onun üzerine yığılıyorum.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Üstünden kalkıyorum ama bir elimi vücudunda bırakıyorum, onu yatağa sabitliyorum. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyor.

Başını çevirip bana bakar. "Uyanıktın." "Ben hep uyanığım," diye cevap veririm, sesim artık yumuşak.

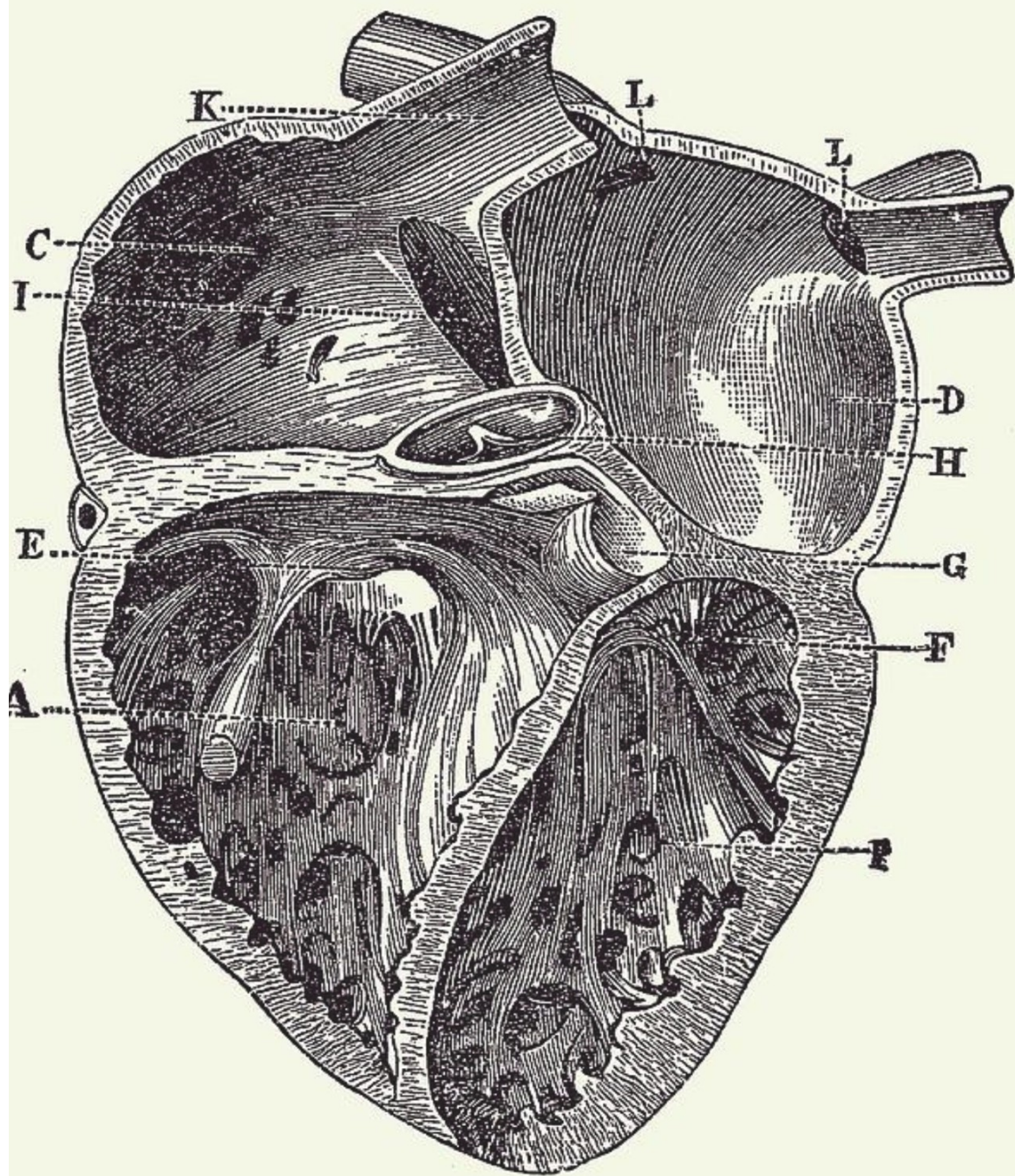
Kuru, kırık bir sesle gülüyor. "Seni sikmek yerine öldürebilirdim."

"İmkansız," diyorum ve içtenlikle söylüyorum.

Karanlıkta yatıyoruz, tek ses nefeslerimiz. Ay ışığı solmuş, yerini şafak vakti alıyor. Elimi tuttuğunu hissediyorum, parmakları benimkilerin arasına giriyor.

"Beklediğim gibi değilsin," diyor. "Sen de öyle."

Gözlerimi kapatıyorum ve yıllardır ilk kez uyku kolayca geliyor.

Beşinci Bölüm

Julianna

Bir sonraki uyanışımda, kahve ve yanık protein kokusu ile uyanıyorum.

Bir an için, tamamen hareketsiz yatarak, uzuvlarımda hissettiğim duyuları gözden geçiriyorum. Vücudumun harika yerleri ağrıyor. Onu her yerde hissedebiliyorum, hatta dizlerimin arkasına baskı yapan çarşafta bile. Onu öldürmek mi istiyorum, yoksa tekrar üstüne çıkmak mı, emin değilim. Bu düşünce bile yüzümü kızartıyor, boğazımı kurutuyor, amım şimdiden tekrar yapmak için kendisiyle pazarlık yapıyor.

Kontrolümü böyle kaybetmem... Onda ne var böyle?

Yan tarafa yuvarlanıyorum, gözlerim karartma perdelerinden süzülen dağınık ışığa alışıyor. Yatak boş ama hala sıcak, onun olması gereken yerde hafif bir çöküntü var. Çarşaflar Creed parfümünün kokusunu ve seri katillerin toplu olarak satın aldığı deterjanın çok hafif bir izini taşıyor.

Bacaklarımı kenardan sarkıtıp ayağa kalkıyorum, esniyorum, her eklemim hoş bir ağrıyla ses çıkarıyor. Çıplak bir şekilde pencereye doğru yürüyor, perdeleri bir santim aralıyorum. Dışarıda, şehir trafiğin yoğunlaşmasından önceki o kısa, samimi anı yaşıyor: Sokaklar dün geceki yağmurdan ıslak,

Sadece birbirlerini yansıtan cam kuleler. Etkisi... düşündürücü. Neredeyse dünyanın, nabzını kontrol etmek için boğazına sarılan ve sonra sana kahvaltı hazırlayan erkeklerle dolu olmadığını hayal edebiliyorum.

Creed, komodinin üzerine katlanmış bir tişört bırakmış. Siyah, yumuşak ve birkaç beden büyük. Tişörtü giyip, rehabilitasyon hastası gibi görünmemek için etek ucunu düğümledim.

Mutfaktan gelen ara sıra çıkan tıslama ve cızırtı sesleri dışında daire sessiz. Sesin geldiği yere doğru, soğuk zeminde sessizce yürüdüm. Her şey çok sıkıcı. Duvarlarındaki resimler bile. Hepsi gri, siyah ve beyaz çizgilerden oluşuyor. Tek renk, tezgahın üzerindeki tek bir kase portakal ve o bile bir niyet beyanı gibi geliyor.

O ocakta, bana sırtını dönmüş, omuzları zayıf güneş ışığını engelliyor. Üzerinde sadece düşük bel bir eşofman altı var, belinden sarkıyor. *Eğer dönerse...* Bir an durup sırtındaki kasları hayranlıkla izliyorum. Işıktaki daha da yakışıklı görünüyor ve bunun bana bir şey yapmasından nefret ediyorum. Her çizgi, sormayı reddettiğim bir hikaye. Kendi izlerimi bırakmayı tercih ederim.

O dönmüyor, ama odaya girdiğim anda beni fark ettiğini biliyorum.

"Yumurta?" diye soruyor.

Tezgahın önündeki taburelerden birine kayarak oturuyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Omlet olmadığı sürece olur. Proteinlerimi karıştırmalarından nefret ederim."

Omzunun üzerinden bakarak dudaklarını oynatır. "Anlaşıldı." Tavayı kaldırır, iki adet mükemmel pişmiş yumurtayı tabağa alır. Ardından, sade bir kupa kahveye siyah kahve döker ve tezgahın üzerinden bana doğru iter. Bir elimle kahveyi yakalar, içmeden önce ince buhar kıvrımlarını incelerim.

"İçine hiçbir şey koymadın mı?" diye soruyorum.

Gözleri yüzümü baştan aşağı tarar, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Hayır."

Bir yudum alıyorum. Acı, sıcak, neredeyse şiddetli. "Tahmin etmiştim."

Tabağı önüme koydu, sonra tezgaha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Sürekli beni izliyordu. Yumurtayı kestim, sarısı mükemmel bir şekilde akarak döküldü. Bir ısırık aldım, çiğneyerek düşündüm.

"İyi bir ev sahibisin," diyorum, yutkunarak. "Daha az... misafirperverlik bekliyordum."

"Sen rehine değilsin," diyor, sakın bir sesle. "Henüz."

"Doğru." Bir ısırik daha alıp, çatalı dikkatlice masaya bırakıyorum. "Çünkü sen bir kızı yarı ölüye kadar sikip sonra kapıdan çıkmasına izin verecek türden bir adamsın, değil mi?"

"Seni yarı ölüye kadar siktiğim," diye düzeltir. "Ve evet." Sessizlik bir oyundur. Kaybetmeyi reddediyorum.

Yumurtaları bitirip kahvenin yarısını içtikten sonra tabağı itiyorum. "Saat yediye kadar hastanede olmam lazım. İki ameliyatım ve saat dörtte bir konsültasyonum var." Bir an durup lojistik detayları havada bırakıyorum. "Artık mecazi tasmayı çözebilirsin."

Bana bir an bakıyor, gözlerini kısarak, sözlerimle ilgisi olmayan bir şeyi ölçüyor. "Hayır."

Bu bir tehdit değil. Karar bile değil. Sadece bir gerçek, bir teşhis.

Keskin ve istemsiz bir kahkaha attım. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

O, her şeyinde olduğu gibi kontrolünü kaybetmeden sırtarak, "Ben ne istersem yaparım. Sabahın üçünde benim yatağıma giren sensin. Rıza var."

"Ve ben istediğim zaman geri alabilirim," diye karşılık veriyorum, kollarımı kavuşturup çenemi kaldırarak.

Omuzlarını silkiyor. "Dene."

Aramızda bir meydan okuma var. Bir şey fırlatmak, ya da onu tekrar becermek, ya da ikisini birden yapmak istiyorum.

Onun yerine ayağa kalkıp lavaboya gidip tabağı yıkarım. Yavaşça yaparım, ellerimin ne kadar sabit olduğunu göstermeye çalışırım. Bakışlarının omurgamı deldiğini hissediyorum ama dönmeyi reddediyorum.

"Duş alacağım," diyerek tabağı rafa koyuyorum. "Sonra çıkıyorum."

"Tamam."

Yarı yarıya yolumu kesip hakimiyet kurmaya çalışacağını düşünerek arka dönüyorum. Ama o tezgahın başında durmuş kendine kahve dolduruyor. Duruşu hiçbir şey ifade etmiyor. Gözleri ise her şeyi anlatıyor.

"Seni bırakayım mı?" diye soruyor.

"Hastaneye mi?"

O başını sallar.

Tereddüt ediyorum. Daha kolay olur. Daha hızlı. Daha kontrollü. Ama mesele bu değil.

"Hayır," diyorum. "Taksiyle giderim."

Bunu kabul ediyor, ama bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. *Ne oyunu oynuyor bu adam?* "Vardiyan bittikten sonra seni alırım," diyor.

Ona bakıyorum. "Hayır, almayacaksın."

Omuz silkiyor. "Yapacağını biliyorsun."

Haklı. Sesindeki mutlak kesinlik sinir bozucu. Aynı zamanda... tahrik edici. Dişlerimi sıkıp yanından geçerek banyoya doğru yürüyorum.

Eşikte durup geri dönüyorum. "Dün gece," diye başlıyorum.

Kafasını eğdi.

"Bu senin için normal bir şey miydi?"

Düşünüyor. "Hayır."

Memnuniyetle başımı sallayıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Duş suyu cildimi yakacak kadar sıcak ama onu cildimden silip atacak kadar değil. Yıkıyorum, ovuyorum, kalçalarımda açan morlukların, uyluklarımdaki parmak izlerinin üzerinden ellerimi gezdiriyorum. Bir bakıma güzeller, bir şeyin olduğunu, bunun olmasına izin verdiğimi kanıtlıyorlar.

Sadece bir an için... kendimi yeterince bıraktım.

İşimi bitirdiğimde havlu olmadığını fark ettim. Muhtemelen onun yapmıştır. Neyse ki Creed koridorda bekliyor. Giysilerini giymiş... siyah gömlek, siyah kot pantolon, duştan çıkmış saçları ıslak. Sözsüz bir şekilde havluyu uzattı. Havluyu alıp kendime sarıyorum ve yatak odasına gidip kıyafetlerimi alıyorum. Gözleri vücudumda dolaşıyor ama soğukkanlı ve kontrollü bakışını kaybetmiyor. İçinde bir şeylerin uyandığının tek işareti, gözlerinin biraz kısılması.

Telefonum şarjda, komodinin üzerinde. Tamamen şarj olmuş. Cevapsız arama yok, yeni mesaj yok. Ben yapmadığımı biliyorum, bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden benim için bunu yaptı? En ufak bir nezaket bile kafamı allak bullak ediyor.

Giyinip saçlarımı düşük bir topuz yapıyorum ve banyo aynasında kendime bakıyorum. Sanki bir gece içmişim gibi görünüyorum. Boynumdaki morluk gün doğumu renginde. Ona gülümsüyorum, sonra kendime.

Mutfağa döndüğümde Creed kapının yanında, anahtarları elinde duruyor. "Geç kalacaksın," diyor.

"Taksi yolda. Beni takip etmene gerek yok." Çantamı omzuma alıp çıkışa doğru yöneliyorum. O da beni takip ediyor, adımları benimkilerle mükemmel uyum içinde.

Asansörde düğmeye basar, sonra duvara yaslanır. Kapılar açılana kadar sessizce duruyoruz.

"Kimseye söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Neyi?"

Keskin ve gizemli bir gülümsemeyle, "Bunu."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Sadece ilginç olursa."

Başını eğerek kabul ediyor. "Ah, benim küçük kedcik... İlginç olacak."

Asansör lobide açılır. Dışarı çıkarım, ama o bileğimi yakalar, sadece bir saniye, hatırlatmak için yeterli bir baskı.

"Vardiyan bittikten sonra," diyor. Soru değil.

Kendimi kurtarır, döner ve ön kapıdan çıkarak zayıf sabah güneşinin altına adım atarım.

Arkamı dönmüyorum ama onun izlediğini biliyorum. Hissedebiliyorum.

Sanırım bunu istiyorum.

Hastane canlı bir organizma gibidir; koridorlar arterler, dinlenme odaları sinir kümeleri, travma odasındaki ıslak kalp atışları merkezde sonsuza dek nabız gibi atar. Kendi vücudumu bildiğimden daha iyi bilirim. Burası benim katedralim, kafesim, kendimi kanıtlama alanım.

Saat 6:57'de, programdan üç dakika önce otomatik kapılardan içeri giriyorum. Vardiya müdürü başını sallayarak rozetimi tarıyor, ama günaydın demiyor. Anlaşılan ben selamlanacak tiplerden değilim. En azından verimli. Nezaket sözleriyle zaman kaybetmeye gerek yok.

İlk ameliyatım üçlü baypas, yetmiş yaşında eski bir sigara içicisi, arterleri trafiğin en yoğun olduğu saatlerdeki Lincoln Tüneli gibi. El yıkarken zihnimi boşaltıyorum, sadece antiseptiklerin acısı ve eldivenlerin ellerime uyguladığı ritmik baskıya odaklanıyorum. Hemostatın tıklamasını, emme cihazının uğultusunu dinliyorum. Burada en saf halimdeyim.

Ameliyathane soğuk, tüm yüzeyler yansıtıcı ve köşeli. Masa etrafında bir ekip toplanıyor: asistanlar, hemşireler, anestezi uzmanı, hepsi benim frekansıma ayarlı. Hastanın göğsü hazırlanmış ve örtülmüş, açıkta kalan sternum benim performansım için soluk bir sahne.

"Başlayalım," diyorum.

Ellerim titremez. Hiç titrememiştir, ilk seferinde bile. Ama bugün, daha derinlerde bir titreme var, belki bir anı, ya da beni o kadar sert boşaltan adamın sarsıntısı. Onu bastırıyorum, kas hafızasının rahatlığıyla neşteri ilk kesiğe doğru yönlendiriyorum. Kan, mükemmel ve itaatkar bir şekilde, ameliyat alanı içinde birikiyor.

Çok güzel. Akışı. Hayattaki her şeyi renklendirmesi.

"Retraktör." Neredeyse konuşmama gerek yok. Hemşire çoktan elime uzatmış.

İlerliyoruz. Kaburga ayırıcı. Emme. Sternumu kırıyorum, ıslak bir çıtırtı sesi geliyor. Kalbi yumruk büyüklüğünde, mavi-siyah ve atıyor, zar zor yaşıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ölse daha iyi olurdu ve belki de bunu gerçekleştireceğim. Henüz karar vermedim.

Bir süre işime kendimi kaptırıyorum, her hareketim kilitlenmiş, prova edilmiş bir dans gibi. Ama dikkatim dağılıyor. Zihnimin köşesinde Creed'i görüyorum: ellerinin belimi kavrayışını, parmaklarının altında açan morlukları, boğazıma gösterdiği dişlerini. Anı, eldivenlerimdeki kan kadar canlı ve bir an için kese dikişindeki gerginliği yanlış değerlendiriyorum.

"Dr. Whitmore?" Maskenin üstünden gözleri fal taşı gibi açılmış genç asistan.

"Ben iyiyim," diye ters bir cevap veriyorum. "Klemp." "

Nefes alıp nabzımı düzenledikten sonra, damarı temiz ve düzgün bir düğümle bağlayarak grefti bitiriyorum. Kalp bir süre titreyip sonra daha güçlü bir ritimle atmaya başlıyor. Kalbin atışlarını izlerken, cerrahi olmayan başka türden baskılar geliyor aklıma.

"İyi görünüyor," diyor uzman doktor, daha çok kendisi için mırıldanıyor. Doğrudan yorum yapmamanın daha iyi olduğunu biliyor.

Katman katman kapatıyorum, beni en iyi yapan hassasiyetle göğüs duvarını yeniden inşa ediyorum. Son zimba telini takarken odayı tarıyorum. Stajyer hala beni izliyor, belki tekrar hata yapıp yapmayacağımı merak ediyor.

Ben yapmam. İşimi bitirir, eldivenlerimi çıkarır ve bir sonraki vakaya doğru başımı sallarım. Ameliyathane benim alanımdır ve orada mutlak otorite benimdir.

Ama tanrılar bile dikkatleri dağılabilir.

Cerrahların dinlenme odasında maskem ve ameliyat bonesini çıkarıp terden sıırıslam olmuş saçlarımı elime alıp tararım. Telefonuma bakarım, üç mesaj var, biri idareden, biri kız kardeşimden, Creed'den yok.

Rahatlamam

gerekirdi. Ama...

rahatlamıyorum.

Otururum, bacaklarımı uzatır ve adrenalini düşmesini beklerim. Dinlenme odası boştur, sadece kahve makinesinin sessiz hışırtısı ve uzaktan gelen sedye sesleri duyulur. Bir an durup günü tekrar gözden geçiririm, herhangi bir hata, takıntımı ele verebilecek herhangi bir eksiklik ararım.

Hiçbir şey. Hala mükemmelim.

Onun hatırası hariç, derime, kaslarıma, beynimin en yumuşak dokularına kazınmış.

Stajyer doktor başını içeri sokuyor. "Dr. Whitmore? Ameliyat öncesi hazırlar."

"Hemen geliyorum," derim, başımı kaldırmaya tenezzül etmeden.

Tereddüt eder, sonra içeri girer. "Sorabilir miyim, iyi misiniz? Bypass sırasında biraz... tuhaf görünüyordunuz."

Ona sert bir bakış attım ama ısrarcıydı. Bu hoşuma gitti. İpucunu anlamayan bir köpek yavrusunu hatırlattı.

"Sadece yorgunum," diyorum. "Bir gece dört saat uyu da ellerin ne kadar titremez gör."

O, utanmış ama ikna olmamış bir şekilde başını sallar. "Hala gördüğüm en iyi cerrah sensin."

Flört mü ediyor, yoksa korkmuş mu, anlayamıyorum. Belki ikisi de. "Git hastayı hazırla," diyorum. Gidiyor.

Geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bir an için Creed'in ellerinin yine boğazımda olduğunu hayal ediyorum, o muhteşem baskı, kontrolü tamamen kaybetme hissi. Bu düşünce beni titretir ama onu bastırıp ayağa kalkıyorum ve gerginlik geçene kadar omuzlarımı döndürüyorum.

Ameliyat öncesi odasına yürürken, maskem takılı, kişiliğim tamamen geri kazanılmış durumda. Ama içimde, hayvan uyanmış durumda. Ve aç.

İş günü her zamanki gibi sona eriyor: son kontroller, formalite icabı kayıtlar, acil durumlar için kateter laboratuvarını hazır tutmaları için gece vardiyasına son bir emir. Ellerimi ovuşturarak çıkış kağıdını imzalayıp çift kapıdan çıkıyorum ve öğleden sonranın parlak şiddetine adım atıyorum.

Orada, tam söz verdiği gibi, mat siyah bir Mercedes'in içinde, camları yasadışı sınırdaki koyu renk camlarla kaplı, bekleme alanında duruyor. *Kaç arabası var acaba?* Bir an için ne iş yaptığını merak ediyorum, ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Önemli değil. Önemli değil çünkü o burada uzun süre kalmayacak.

Direksiyonun arkasında oturuyor, sırtı dik, kolları gevşek bir şekilde saat 10 ve 2 pozisyonunda. Bana attığı bakış o kadar keskin ki, nefesimi kesiyor. Bir an için ona doğru gitmek, onu kazanmasına izin vermek istiyorum, ama kahvaltıda gösterdiği kendinden emin hali, kararlılığımı güçlendiriyor.

Yürümeye devam ediyorum. Arabam hala yeraltında.

İlk başta, bir şey yapacağını, camı indireceğini, adımı söyleyeceğini, bir açıklama isteyeceğini düşündüm. Ama Creed sadece izliyordu, yüzünde sabırlı bir hesaplama ifadesi vardı. Gerginliğin tek işareti, parmaklarının direksiyonu kavramasıydı, tendonları derisinin altında çelik halatlar gibi belirgindi.

Ona parmaklarımı sallayarak yanından geçiyorum. Mantıklı ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor, küçük ama tatmin edici bir başkaldırı hareketi. Metroya kadar tüm yol boyunca bakışlarını sırtımda hissediyorum ve

, vücudumdaki her molekül omzuma bakmak istese de, ona bu zevki vermedim.

Çıkarken, çıkışta boşta duruyor. Kısa bir an için, gözlerimiz camdan birbirine takılıyor. Onunkiler okunaksız, karanlık ve dipsiz, ama orada bir şey parlıyor. Öfke, belki. Ya da açlık. Ya da daha kötüsü. Vücudumu bir heyecan kaplıyor ve bir an için, kendini kaybedip dışarı çıkacak mı diye merak ediyorum. Ama çıkmıyor.

Ona göz kırparak gaza bastım ve arabam ileriye doğru sıçradı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama nefesimi yavaşlatıp her kalp atışını kontrol altına aldım.

Binama vardığımda adrenalini azalmış, yerini göğsümde donuk bir ağrı almıştır. Kartımı okuturum, asansöre binerim ve ellerim hissettiğimden daha sabit bir şekilde kapının kilidini açarım.

İçeride, daireyi bıraktığım gibi buluyorum. Çantamı bırakıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve doğrudan duşa giriyorum, girerken kıyafetlerimi çıkarıyorum. *Beni izliyor mu?* Muhtemelen. Her zaman izliyor. Su çok sıcak, günün terini, kanını ve her şeyi yıkıyor. Cildim yanana kadar orada duruyorum, geriye sadece içimdeki hayvan kalana kadar, kıvrılmış ve bekleyen.

Sonra temiz bir gömlek giyip şortumu giyiyorum ve mutfığa gidiyorum. Salata yapıyorum, domatesleri ikiye bölüp, roka yapraklarını yıkayıp kurutuyorum. Ucuz ama soğuk bir şarap doldurup tezgaha oturuyorum.

Sessizlik eskisinden daha ağır. Küçük, çirkin bir şokla, onun sesini, gerginliği, kavgayı, birinin beni o kadar çok istemesi ve bunu yapmak için tüm kuralları çiğnemesi nedeniyle hayatta olduğumu hissetmeyi özlediğimi fark ediyorum.

Yemek yiyorum, hiçbir şeyin tadını almadan her lokmayı çiğniyorum. Tezgahın karşısındaki diğer tabure boş, ama onun gölgesinin orada olduğunu hissedebiliyorum, kolları kavuşturmuş, gözleri bana bakmam için meydan okuyor.

Bakmayacağım.

Şarabı bitiriyorum, kadehi yıkayıp kurutma rafına koyuyorum. Yarın yeni bir gün. Yeni bir savaş.

Kazanacağım. Kazanmak zorundayım.

Ama bu gece, göğsümdeki acıyı hissetmeye devam ediyorum.

Çünkü biliyorum, ne kadar çok savaşırsam savaşayım, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, ondan asla gerçekten kaçamayacağım. Ve tanrım, yardım et, kaçmak bile istemiyorum.

Altıncı Bölüm

Creed

Karanlık hiçbir şeydir. Karanlık, başlangıç noktasıdır.

Şehir, arabayla girerken beni karşılıyor. Sabahın üçünde, nekrozda gelişen birkaç organizma dışında her yer ölü gibi. Ben de onlardan biriyim. Lillicent'in güvenlik sistemi bir şaka gibi, ama kendine güvenini takdir ediyorum. Fazladan kameralar, anahtarsız girişler, merdiven sahanlıklarında basınç sensörleri. Hepsi anahtar kartı olmayanları dışarıda tutmak için. Hiçbiri benim gibi biri için tasarlanmamış. Zemin katı tamamen atlayarak, hizmet duvarını tırmanıp altıncı kattaki garaja ulaşıyorum. Resepsiyonun görüş alanı dışında, acil durum merdivenlerinde sensör yok. Aşırı özgüvenin en iyi örneği. Yılların tozu ve kurumsal sıradanlığın emdiği ayak seslerimle adım adım yukarı çıkıyorum.

Julianne'nın kapısı, kilidi açtığımda parmak izlerimi hatırlıyor.

İçeri girince kapıyı ses çıkarmadan kapatıp derin bir nefes alıyorum. Orada onun kokusu var ve tek istediğim o kokuyu içime çekmek, onu yutmak.

Yatak odasından yumuşak horlama sesleri geliyor, ama acele etmiyorum, onun odasının huzurunu içime çekiyorum. Benim odama çok benziyor, sadece biraz daha

Renkli. Kabinde uyandığında ne yapacak acaba? Dairedeki hava dün gecedен üç derece daha soğuk, o soğuşu sever, bu bilgi daha sonra işime yarayabilir diye aklımın bir köşesine yazıyorum. Buzdolabında üç şişe maden suyu, bir yoğurt, yarım limon ve başka bir şey yok. Duvar saatinin saniye ibresinin sessizce dönmesini izliyorum.

Sonunda, yatak odasına doğru ilerliyorum. Normalde kadınlar her yere kendi fotoğraflarını, arkadaşlarının fotoğraflarını, ailelerinin fotoğraflarını asarlar. Ama o değil. Duvarlardan kendiyile ilgili her izi silmiş, fotoğraf yok, sadece aynı kurumsal beyaz var. Kasıtlı bir hareket. Hayatının anılara karşı kanıt olmasını istiyor.

Kapısı yarı açık. Menteşenin gıcirtısı geçen hafta da vardı ve hala devam ediyor. Bunu biliyorum çünkü onu yağlamaya çalıştığını görmedim. Ondan kaçınarak, mutlak sessizlik içinde kapı aralığından içeri giriyorum.

Sağ tarafına yatmış, dizleri hafifçe bükülmüş, bir eli yastığın altında yumruk halinde, diğeri göğsünün üzerinde gevşek bir şekilde duruyor. Çarşaf beyaz, yorgan gri ve vücudu ikisinin arasında bir gölge gibi duruyor. Saçları açık, yastığın üzerine yayılmış, gündüz taktığı sıkı topuzdan eser yok. Derin nefes alıyor. Arada geçen süreyi sayıyorum: dört saniye nefes alıyor, beş saniye veriyor.

Ay ışığı panjurlardan sızarak yatağı soluk gümüş şeritlerle kaplıyor. Kapının eşiğinde durup onu izliyorum. Burada savunmasız, ameliyathanede veya spor salonunda olduğundan daha yumuşak, yorgunluktan dolayı her zamanki zırhı dökülmüş durumda. Bir kez mırıldanıyor, bilinç sınırında bir ses çıkıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor. Her bir savunmasızlığını not alıyorum, sol bacağı uykusunda seğiriyor, aşırı çalışmanın bir alışkanlığı. O çok zarif.

Uzun bir süre, sadece izlemekle yetiniyorum. Saatler geçiyor, belki. Zamanın akışını kaybediyorum. Zamanın tek kanıtı, vücudunda kayan ay ışığının değişen deseni; önce omzunu, sonra çenesini, sonra da elinin narin kemiklerini çiziyor. Daire soğuyor ve omurgamın dibindeki ter kuruyup yok oluyor. Ona dokunabilirim. Beni aldığı gibi onu alabilirim, ama tatlı kızım için başka planlarım var.

Saat beş buçukta, gökyüzüne ilk renkler girer. Sabahın mavi kenarı odada bir değişiklik yaratır. Julianna kıpırdanır. Yüzü

bana dönük, ağzı yarı açık, gözleri kapaklarının altında titriyor. Beyninin delta dalgasından alfa dalgasına geçtiğini, sessizliği ve başka bir beden varlığını algıladığını izliyorum. Gözleri açılır ve bana odaklanır.

Çığlık atmıyor. Bu çok sıradan olurdu. Bunun yerine bana bakıyor, sonra saate, sonra yorganın üzerinde duran elime bakıyor.

Oturur, göğsünü örtmek için çarşafı üzerine çeker. Saçları dağınıktır, göz bebekleri büyümüştür. Bir an için ikimiz de tamamen hareketsiz kalırız.

"Haneye tecavüz suçtur," diyor. Sesi sabit.

Titremiyor bile.

Ağzımı kıvrımla. "Git duş al. Bugün planlarımız var."

Kıpırdamıyor. Seçeneklerini tarttığını izliyorum. Sağ eli çarşafın altında hareket ediyor, muhtemelen çekmecede sakladığı bıçağı arıyor. Almaya çalışsa da fark etmez. Hatta eğlenceli bir seks bile olabilir.

"Ya kabul etmezsem?" diyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Kabul edeceksin."

Bir an için, gözlerinde eski hayvanı görüyorum, mücadele, sonra hesaplama, sonra daha karanlık bir şey. Ayağa kalkıyor, çarşaf vücuduna yapışmış, banyoya yürüyor. Kapıyı arkasından kapatıyor, ama tam değil.

Su akmaya başlar. Onun hayal kırıklığından çığlık atmasını bekliyorum, ama bu sesler onu altımda kıvrandırmaya başlayana kadar beklemek zorunda kalacak.

Dönüp mutfığa gidiyorum, ona kahvaltı hazırlayacağım.

Bir süre sonra, tişört ve taytla çıkar, saçları ıslak ve dağınıktır, yorgunluğunun ardında gözleri berrak ve keskindir. Dün iki ameliyat çoğu insan için çok fazladır, ama o sıradan biri değil, değil mi? Beni tamamen görmezden gelerek doğrudan yatak odasına yürür. Mutfaktan onu izlerim, omuzlarındaki gerginliği, ölçülü adımlarını fark ederim. Hâlâ kontrolü elinde tutuyor, ya da öyle sanıyor.

Bir dakika sonra geri geliyor, bu sefer farklı bir tişört giymiş, uzun kollu, daha koyu renkli, daha az savunmasız. Kapının eşiğinde duruyor, kollarını kavuşturmuş. "Hâlâ buradasın."

"Öyleyim."

Başını eğip beni süzüyor. "Planımız yok."

"Artık var." Tezgahı, kahveyi, sözsüz daveti işaret ediyorum. O bunu görmezden geliyor.

"Benim dairemde ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Kahvaltı hazırlıyorum."

Tavaya, kırdığım yumurtalara, yanlarında bekleyen ölçülü miktarda tuz ve karabiberi görür. Yüzünde hiçbir ifade yok, ama mikro ifadelerini görebiliyorum: tiksinti, merak, korkuya yakın bir şeyin izleri.

"Git," diyor. "İyi seviştik, ama oyun zamanı bitti."

Göğsümün derinliklerinden karanlık bir kahkaha yükselir. *Gitmek mi? Sanmıyorum, kedicik.* Yumurtaları çırpmayı bitirip tavaya döküyorum, ısıyla katılaşmalarını izliyor, ara sıra karıştırıyorum. Omlet. Kokusu hemen yayılıyor, dairenin soğuk sterilitesini bastırıyor. Öyle davranmasa da aç olduğu belli. Karnının gurultusu onu ele veriyor ve sırtını dikleştirip bana dik dik bakmadan önce utanarak kızarıyor.

O kadar sevimli ki, onu kucaklayıp ağzını ağzımla kapatmak istiyorum.

Yumurtaları iki porsiyon olarak tabağa koyup kahvaltı masasına koyuyorum. Tereddüt ediyor, sonra masanın arasına mesafe bırakarak oturuyor.

Karşısındaki tabureye oturuyorum, ellerimi önümde kavuşturuyorum. "Ye."

O da dikkatlice yiyor, sanki yemek zehirliymiş gibi.

Çiğnerken beni inceliyor. "Neden buradasın?" diye tekrar soruyor.

"Çünkü sen öyle istiyorsun."

Kısa ve keskin bir kahkaha atıyor. "İstemiyorum."

Başımı sallıyorum. "İstiyorsun. Yoksa beni bıçaklamaya çalışırdın."

Çatalını bırakıp geriye yaslanıyor. "Sen delisin."

"Deli değilim. Kasıtlıyım." Kahvemi yudumladım. "Arada fark var."

Tezgahın üzerindeki telefona, sonra bana bakıyor. Parmakları yavaşça, kararlı bir şekilde telefona doğru uzanıyor. Ona dokunamadan telefonu uzaklaştırıp yanıma koyuyorum. "Hayır."

Çenesi gerildi. "Bugün işim var."

Gülümsedim. "Yok, yok."

Ayağa kalkar, tabureyi geri iter ve pencereye doğru yürür. Kollarını sıkıca kendine sararak şehri izler. Ben beklerim.

Bir dakika sonra dönüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sessiz bir yere. Güvenli. Özel."

Bunu düşünür, seçeneklerini tartar. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Julianna."

Yine gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Öylece... eve girip kahvaltı hazırlayıp, bu hastalıklı oyuna uymamı bekleyemezsin."

"Yapabilirim. Ve yaptım."

Tezgaha geri dönüp oturur, ama yumurtalara dokunmaz. "Gitmelisin."

Ona bir fincan çay dolduruyorum, tam istediği kadar süt ekliyorum ve önüne koyuyorum. "İç."

Fincana, sonra bana bakar. "Susamadım."

Başımı eğdim. "Susadın. Papatya çayı, seni rahatlatır.

Kibirleniyorsun."

Kupayı alır, tutar ama içmez. "Gitmezsen polisi arayacağım."

Hala yanımda duran telefona başımı sallıyorum. "Arayın. Ama şunu bilin ki, o telefona dokunursanız, siz numarayı çevirmeden ellerim boğazınızda olur."

Bana öfkeyle bakar ama kıpırdamaz. Bunun yerine çayını yudumlar. Çenesindeki gerginlik biraz azalır.

"Sen kendini kim sanıyorsun bilmiyorum, ama ben sana ait değilim," diyor.

"Tabii ki aitsin," diye cevapladım.

Fincanı sertçe masaya koyar, seramik tezgaha çarpar. "Senin ne olduğunu biliyorum. Sen lanet olası bir psikopatsın."

"Belki." Kahvemi bitirip ayağa kalkarım ve tabakları toplarım. Lavaboda metodik ve titiz bir şekilde yıkarım. Kollarını hala kavuşturmuş halde beni izliyor, ama enerjisi değişmiştir. Bir sonraki hamlesinden emin değildir.

Ellerimi kurulayıp ona dönüyorum. "On dakika sonra çıkıyoruz." Başını sallıyor. "Hayır."

Bekledim.

Hâlâ mutfak adasında oturmuş, iki eliyle fincanını tutuyor. "Ee, planın ne?"

"Seni bir yere götüreceğim. Sana bir şey göstereceğim."

Bana dikkatli ama meraklı bir şekilde bakıyor. "Gerçekten bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Evet."

Gülüyor, sesi boş ama tamamen boş değil. "Sen delisin."

"Kasten," diye hatırlatıyorum.

Sessizce oturuyoruz. Bir süre sonra çayı bitiriyor. Onu izliyorum, ince değişiklikleri ölçüyorum, duruşu gevşiyor, yüzündeki gerginlik azalıyor, göz kapakları birazcık düşüyor.

O fark eder. "Ne yaptın?" Ama çok geç.

Ayağa kalkıp, yere düşmeden onu yakalıyorum. Kupa parmaklarından kayıp yere düşüyor ve seramik parçaları fayansların üzerine saçılıyor. Kollarımda çok hafif ve bu halde çok küçük ve kırılgan görünüyor. Onu nazikçe kanepeye yatırıp, yüzündeki saçları çekip, battaniyeye sarıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Bu gerekli."

Hızlı ve verimli hareket ediyorum. Üç dakikadan kısa bir sürede onu hazırlayıp, çantasını koluma asıyorum. Onu asansöre taşıyıp garaja iniyorum. Kimse bizi görmüyor ve görseler bile, onu nazikçe taşıdığımı düşünürler. Alarm çalmıyor. Çılgılık yok. Sadece zor bir gece geçirdikten sonra eve dönen bir adam ve kız arkadaşı.

Sokağa geri dönünce, arabanın kilidini açıp kapıyı dikkatlice açtım. Onu arabamın yolcu koltuğuna nazikçe oturtup kemerini bağladım ve başını pencereye rahatça yaslayacak şekilde yerleştirdim. Yavaş ve düzenli nefes alıyordu.

Yola çıktım.

Şehirden çıkıp gri otoyoldan kuzeye, dağlara doğru ilerledim. Boş ormanlar ve kasabalar arasından geçen arka yollara saptım. Saatlerce sürdüm, bir kez bile arka aynaya bakmadım. Hayatının bu bölümü sona ermişti.

Ve bir sonraki de başlamak üzere.

Yakında uyanacak. Uyanınca ona her şeyi açıklayacağım. Bunun bir kaçırma olmadığını, onu kurtarmak için yaptığımı anlatacağım. Sevmeyi bildiğim tek yol bu.

Yanımdaki koltukta uyuyan ona bakıyorum. O, şu anda bile mükemmel.

Anlayacaktır.

Anlamak zorunda.

Gaza basarak arabayı hızlandırıyorum.

DOE:

anatomy

HEART

• Superior Vena Cava
brings - O₂ blood to heart from upper body

• Pulmonary Veins
brings + O₂ blood to heart from R lung

• Pulmonary artery
- O₂ blood to R lung

• Right atrium

• Pulmonary valve

• Tricuspid valve

• Inferior Vena Cava
brings + O₂ blood to heart from lower body

valves → stop back flow of blood → close in contraction.
artery → away

• Left atrium

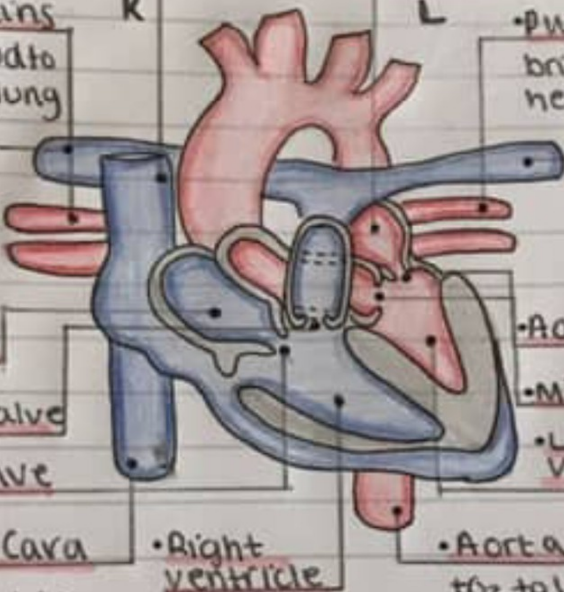
• Pulmonary Veins
brings + O₂ blood to heart from L lung.

• Pulmonary artery
- O₂ blood to L lung.

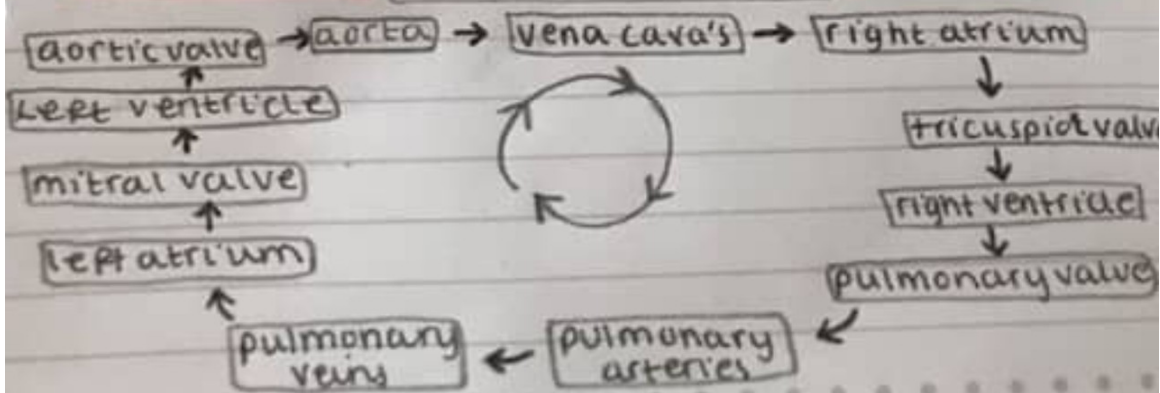
• Aortic valve

• Mitral valve

• Left ventricle

← DIRECTION OF BLOOD →

Yedinci Bölüm

Julianna

Her şey karanlıkta başlar. Bilincim, sanki biri beni baş aşağı ucuz tekila fıçısına atmış gibi, derin bir boşluktan geri döner ve pişmanlık ve öfkeyle kendimi dışarı çıkarmaya çalışırım. İlk fark ettiğim şey acıdır, bu iyidir, çünkü hayatta olduğum anlamına gelir. Sonra soğuğu hissederim, bu o kadar iyi değildir, çünkü nerede olursam olayım, bu soğuk kemiklerime işleyen ve onları ağrıtan türden bir soğuktur.

Ağzımın tadı pil suyu ve pişmanlık gibi. Yanıma dönüp tükürmeye çalışıyorum ama kollarım hareket etmiyor. Creed'in düşündüğüm şeyi yapıp yapmadığını merak ettiğim kısa ve çirkin bir an var ve parmaklarımı kıpırdatmaya çalışıyorum. İyi haber: çalışıyorlar. Kötü haber: hiçbir yere gitmiyorlar. Bir tıklama sesi ve bileklerimde ani, keskin bir baskı hissediyorum, plastik değil, metal. Kelepçe.

Yani. Ölmedim. Felç olmadım. Sadece... düzgünce paketlenmişim.

O orospu çocuğu...

Gözlerimi yavaşça açıyorum. Oda karanlık, ama tamamen değil. Tavanın ortasında, bir metrete yaklaşabilseydim koparabileceğim kadar ince bir kordonun ucunda sallanan tek bir ampul var. Dört beton duvara gölgeler düşüyor

duvara gölgeler düşüyor, pencere yok, perde bile yok. Bir yatak var, üzerindeyim, daha doğrusu zincirliyim. Endüstriyel, kaynaklı çelik, hastane tipi yatak, çarşaf yok, sadece ince mavi bir battaniye var, o da daha çok şaka gibi.

Hava çamaşır suyu, pas ve ıslak kayalar gibi toprak kokuyor. Beynim boşta çalışmadığı için tüm bunları ilk üç saniye içinde gözden geçiriyorum. Zaten sorunu çözmeye çalışıyorum.

Ellerim, çerçeveye aynı çelikten kaynaklanmış duvardaki bir halkaya bağlı bir zincire kelepçelenmiş durumda. Sırtımı kamburlaştırıp ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama beni o kadar sıkı bağlamış ki, başparmağımı kırmadan kurtulamam. En azından zincir yeterince uzun, ayağa kalkıp hareket edebiliyorum.

Oh... O çok iyi. Gerçekten çok iyi...

Tekrar deniyorum, kelepçeyi çekiyorum ama belli ki bu işin imkanı yok. Demir testeresi ya da en azından ağrı reseptörleri olmadan imkansız.

Odanın uzak köşesinde tuvalet sayılabilecek bir şey var: metal bir kova ve yanında ter lekeli tek bir havlu katlanmış bir leğen. Musluk yok, sadece leğenin içine ters çevrilmiş plastik bir su şişesi var. Etkilenmeli miyim, yoksa hakaret mi etmeliyim, emin değilim.

Bir süre sadece nefes alıyorum. Panik yavaşça yükselir, en yüksek seviyeye ulaşır, sonra kafatasımın tabanında düşük, kontrol edilebilir bir uğultuya dönüşür. Her şeyi kontrol ederim: bileklerim (sağlam), ayak bileklerim (onlar da sağlam), iç organlarım (hepsi yerinde, ancak midem isyan ediyor), görme (keskin), işitme (ampulün hafif uğultusu ve kanıtlamak için çabalayan bir ikinci lig beyzbol oyuncusu gibi çarpan kalbimin sesi dışında hiçbir şey duymuyorum).

Kelepçeleri tekrar yavaşça ve dikkatlice kontrol ediyorum. Polis kelepçeleri, gevşemeyecek kadar sıkı ama kan dolaşımını engelleyecek kadar da sıkı değil. Ellerimi büküp bileklerimi hafifçe sallıyorum. Derim acıyor ama yırtılmıyor. Muhtemelen başparmağımı çıkarmak için kelepçeleri kırarak kurtulabilirim ama bunu gerçekten ihtiyacım olduğunda yapacağım. Şimdilik keşif yapıyorum. Ayrıca, acı çektiirmeyi seviyorum. Kendime acı çektiirmeyi değil.

Yatağı tarayarak yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyorum. Gevşek yay yok, yatağın altında gizli bıçak yok. Zihnimde bir not alıyorum

, kendimi asmam gerekirse en azından bu boktan battaniye işimi görür diye.

Sonra sıra odada. Duvarlar pürüzsüz beton, bakınca bile travma sonrası stres bozukluğu yaşatan o kurumsal gri renkte boyanmış. Kapı metal, ağır, benim tarafımda görünür bir kol yok, yani buradan açılmak için yapılmamış. Görünen menteşe yok. Dişlerimle çıkarabileceğim vida yok. Her santimetrekareyi inceleyerek çatlak, ek yeri veya yararlanabileceğim herhangi bir şey arıyorum.

Duvarın üst kısmında, belki de kendimi içeri sokacak kadar büyük bir havalandırma deliği var. Oraya çıkma ihtimalimi hesaplıyorum, sonra kelepçeleri hatırlıyorum. Yani, sıfır. Creed beni buraya koyduysa, beni hafife almıyor demektir. Bu neredeyse gurur okşayıcı.

Sesimi deniyorum. "Merhaba?" Kelime odada yankılanıyor, betondan sekip iki kat daha boş bir şekilde geri geliyor. Daha yüksek sesle deniyorum. "HEY!"

Sessizlik.

Sadece yapabilir miyim diye bağıryorum. Boğazımdan çıkan, ilkel bir ses, tuzağa düştüğünü bilen ve tüm ormanın duymasını isteyen bir hayvan gibi. Yankısı çok büyük ama sönünce geriye hiçbir şey kalmıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek kendimi daha iyi hissettirdi.

Onun beni duyabileceğini umarak tekrar bağıryorum. Gürültünün onu rahatsız etmesini umuyorum ve bunu o kadar komik buluyorum ki, göğsümden bir kahkaha patlıyor. *Tanrım, ben bittim.* Siktir et onu. Siktir et Creed'i. Beni sessiz isteseydi, dilimi keserdi.

Bu düşünce beni durdurur. Yapabilir mi? Biliyor muyum? Hatırladığım son şeyi tekrar canlandırıyorum: Creed mutfağında, çay bardağı, beni içerken izlemesi. Kendimi çok zeki sanmam, oyuna devam etmem, beynim tamamen DEFCON moduna geçmesine rağmen normalmiş gibi davranmam. Ama bariz olanı gözden kaçırdım. *Asla takipçinin seni sarhoş etmesine veya uyuşturmasına izin verme. Acemi hareketi, Dr. Whitmore. Her Lifetime filminin ilk dersi.*

Ayaklarım üşüyor. Onları battaniyenin altına çekiyorum, ayak parmaklarım pürüzlü kumaşa kıvrılıyor. Baş ağrısı geçiyor, yerine hafif bir açlık hissi geliyor. Ne kadar zamandır baygın kaldım acaba? Saatler mi? Bir gün mü? Bilmenin imkanı yok. Ampul titremez, bu yüzden zamanın geçtiğini hissetmiyorum. Gece yarısı olabilir. Öğlen olabilir.

Mesanem dolu ama acil değil. En azından metal bir kovaya gitmek için acil değil.

Başımı yana çevirip "banyoya" bir kez daha bakıyorum. Kova boş ama temiz, ya ben onun ilk misafiriymişim ya da o çok titiz biri. İkincisine bahse girerim.

Yine gülmekten kendimi alamıyorum. "Bana çıkma teklif edebilirdin, pislik." Sesim kısılmış, ama tutuyor.

Sanırım sordu... Aptal herif reddedilmeye pek tahammülsüz, değil mi?

Creed'in yüzünün, ellerinin, dairemde hareket edişinin her ayrıntısını hatırlamaya çalışıyorum. Onda bir hesaplılık var, birlikte çalıştığım cerrahları hatırlatan bir hassasiyet. En iyileri seslerini hiç yükseltmezlerdi. Sadece itaat etmek istemenizi sağlardı. Creed de öyle. O bir canavar değil, sadist de değil. O daha kötüsü. Bir planı olan bir adam.

Oda sessiz. Ayak sesleri, kilidin sürtünme sesi için kulak kabartıyorum ama hiçbir şey duyulmuyor. Tek ses, kendi nefesimin yumuşak hışırtısı ve ampulün ara sıra çıkardığı ses. Bir an için yine panik hissediyorum, ya kimse gelmezse? Ya beni burada bırakırsa, beton bir kutuda bir soru işareti olarak? Bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. Bu Creed'in tarzı değil. O bir gösteri istiyor. Beni izlediğini bilmemi istiyor.

Sesimi tekrar deniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "CREED! Hadi, seni korkak piç kurusu. Beni kaçırıcaksan, en azından benimle konuşacak kadar namusun olsun, seni lanet olası kukla." Hiçbir şey. Yankı bile yok. "Beni duyabildiğini biliyorum," diyorum, daha yumuşak, neredeyse kendime. "Beni izlediğini biliyorum."

Hala hiçbir şey yok.

Başımı ince yastığa yasladım. Ampul bir kez, kısaca titredi. Bir saniye boyunca duvardaki gölgeler hareket etti ve betonun üzerine çizilmiş kendi profilimi gördüm. Bana hiç benzemiyordu. Creed'in bana baktığında ne gördüğünü hayal ettim. Cerrahı, kardiyoloji şefi adaylığını, mükemmel özgeçmişimi veya temiz dairemi görmüyordu. O bir meydan okuma görüyordu. Çözülmesi gereken bir şey.

Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratır. Tam olarak korku değil, ama ona yakın bir şey.

Gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışıyorum ama yatak çok sert, ışık çok parlak ve zihnim çok gürültülü. Yüzden geriye doğru sayıyorum, sayılara odaklanıyorum, kendimi pes etmemeye zorluyorum. Yetmiş ikide, gülümsediğimi fark ediyorum. Bu hayatımın en kötü günü değil, hem de hiç değil.

Bir bakıma, daha önce de buradaydım. Kelepçeler yoktu, bodrum da yoktu, ama hislerim aynıydı. Her şeyin önümüzdeki birkaç saat içinde karar verileceğine dair kesin bir his. Her şeyimin tehlikede olduğuna dair kesin bir his. İlk kez atan bir kalbi ellerimde tuttuğum anı düşünüyorum, eldivenimin içindeki nabzını, o ham, korkutucu yakınlığı. Bu da ondan çok farklı değil.

Gözlerimi açıyorum, ampule bakıyorum ve bekliyorum. Gelecek. Her zaman gelir.
Ve geldiğinde, ben hazır olacağım.

Burada zaman geçmez. Kireçlenir. Duvarlarda ve tırnaklarınızın altında büyür, ta ki her şey yavaş, yapışkan ve sonsuz gibi hissedilene kadar. Saatler ya da dakikalar geçmiş olabilir, tek bildiğim artık düşüncelerimin peşini kaybedip kaybettiğim.

Bir süre kendimi topluyorum. Zihnimde bir kontrol listesi yapıyorum: nabız, nefes, hareket kabiliyeti, kafamın tepesinden ayak parmaklarıma ucuna kadar her şey. Bileklerimi döndürüyorum, pazılarımı esnetiyorum, kelepçelerde milimetre bile olsa bir gevşeklik var mı diye kontrol ediyorum. Yok, ama en azından yapacak bir şeyim var. Bir şarkı mırıldanıyorum, sonra bir tane daha, kendi sesimden nefret etmeye başlamamın ne kadar süreceğini görmek için. Düşündüğünüzden daha hızlı oluyor.

Uyumaya çalışıyorum, ama yatak rahatsızlık vermek için tasarlanmış, çok kısa, çok dar, rüya görmeye izin vermeyecek kadar sert. Her uykuya daldığımda kelepçeler boynuma batıyor, boynum bükülüyor ya da kendi düşüncelerim beni uyandırıyor. Bir kez kalkıp, zincirin uzunluğunu köşedeki kovaya kadar sürükleyerek ilerliyorum. Kuduz bir rakun gibi haysiyetle işimi görüp yatağa geri dönüyorum, kendimi bir insan değil, mantık bulmacasındaki bir problem gibi hissediyorum.

Bir anda, soğukkanlılığım bozulur. Bunun olacağını önceden fark etmiyorum. Bir dakika önce odanın boyutlarını kafamda hesaplayıp, kübik hacmini ve olası hava akışını hesaplarken, bir dakika sonra tüm gücümle manşetleri çekip, boğazım hamburger gibi olana kadar bağıriyorum. Bu çirkin, hayvani bir ses, başarısız bir ameliyatın ortasında anesteziyen çıkkan hastalardan duyduğum türden bir ses. Yine de bağıriyorum.

Bileklerim uyuşana kadar devam ediyorum, cildim kayganlaşıyor ve kızarıyor. Ağzımda demir tadı alıyorum, muhtemelen kendi dudağımı ısırmışım, ya da boğazımdaki bir kılcal damar patlamıştır. Umurumda değil. Kanıt bırakmak istiyorum, sadece kendim için olsa bile.

Öfke geçince, çöküyorum. Nefes nefese yatakta uzanıyorum, bileklerim zonklıyor, kafamda statik sesler var. Ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. Henüz değil. Bunun yerine, yarı uyanık, yarı uykulu bir halde, beni buraya getiren her adımı tekrar tekrar yaşıyorum.

Şöyle:

1. Creed mutfağımda, sanki kendi evindeymiş gibi yumurta yapıyordu.
2. Çay, papatya, onu ikram etmesi dışında şüpheli bir şey yoktu. Tozu, elindeki kağıdı, fincanı karıştırırken sol başparmağının hafifçe seğirmesini fark etmeliydim.
3. Göz kapaklarımdın kapanmaya başlaması, yavaş çekimde çöküşüm. Beni yakalayıp taşıdığı sırada uzuvlarımda hissettiğim ağırlıksızlık. Savaşmak istediğim halde savaşamadığım, haklı olduğum için ondan nefret ettiğim anlar.
4. Arabanın soğuğu, döşemenin kokusu, kapılar kapandığında ve dünya yok olduğunda karanlık.

Bunu tekrar tekrar canlandırıyorum, sonucu değıştirebileceğim bir an arıyorum. Bulamıyorum. Belki de mesele budur.

Sonraki sonsuzluğu öfke ve analitik düşünceler arasında geçiriyorum. Bileklerim biraz kanıyor, ama kelepçeler iyi tasarlanmış: sıkıyor ama damarları kesmiyor. Neredeyse düşünceli bir tasarım. Yaratıcı olmaya çalışıyorum, bacaklarımı başlığa dayayıp vücut ağırlığımlı kullanarak, battaniyeyi sürtünme tamponu olarak kullanarak, her şekilde büküp çeviriyorum. Çok acıyor ama acı beni uyanık tutuyor. Her hissi hafızama kaydediyorum. Yeterince zaman geçerse, nasır oluşacağını, hatta bağların gevşeyeceğini biliyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum.

var, ama bir bedeni kırmanın ne kadar zaman aldığını biliyorum ve bu henüz o aşama değil.

Arada sırada Creed için çığlık atıyorum. Bazen onun adını kullanıyorum. Bazen sadece sesi çıkıyor, kapının diğer tarafında dinlediğini umarak, onun rahatsız olmasını umarak. Onu koridorda dururken hayal ediyorum, kollarını kavuşturmuş, ben yorulana kadar saniyeleri sayıyor. Belki notlar alıyor, duygusal durumumu takip ediyor, bir bilim projesi yapar gibi çöküşümün aşamalarını haritalandırıyor.

Umarım sıkıntıdan ölüyordur.

Sessiz anlarımda odayı gözden geçiriyorum. Yatağı yere sabitleyen on dört cıvata var, her ayak için ikişer tane ve altı tane de çerçeveyi duvara sabitleyen cıvata. Kaynaklar temiz, ama bir ayağın tabanında hafif bir renk değişikliği var, belki bir kusur, belki de onarım izi. Belki eski kan.

Öfke ve odaklanma arasında gidip geliyorum. Bazen burayı ateşe vermek istiyorum. Bazen yatağa gömülüp ortadan kaybolmak istiyorum. Çoğunlukla sadece kazanmak istiyorum.

Bir an, o kadar çok gülüyorum ki boğulmak üzereyim. Beton bir delikte oturmuş, kendi aptallığım yüzünden kan kaybederken, kaçırmayı aşk dili olarak gören bir adamı beklemek ne kadar acınası bir durum, diye düşünüyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Deniyorum, ama tek hissettiğim, büyük bir ameliyat öncesinde, şansın bana karşı olduğu ve her hareketin önemli olduğu zamanlarda hissettiğim garip, elektriksel bir heyecan.

Bunu biraz romantik bulmam da işleri kolaylaştırmıyor. Bir erkek... beni reddettiğim için kaçırmaya kalkışıyor? Ne kadar tatlı.

Beni öldürmeyecek. Bundan eminim. Ama beni sevgi ve travmayı ayırt edemeyecek hale gelene kadar kırmaya çalışabilir. Öyle birine benziyor.

Benim de bir dünyaya acı verebileceğimi bilmiyor. Ve sonra duyuyorum.

Kapının ötesinde ayak sesleri. Bilinçli. Ağır. Aceleyle koşan birinin telaşlı adımları değil, her adımın ne kadar süreceğini tam olarak bilen bir adamın ölçülü, sabırlı adımları. *Creed.*

Vücudum zihnimden önce tepki veriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, tansiyonum yükseliyor, adrenalın yorgunluğun sisini dağıtıyor.

Yatağa daha dik otururum, omuzlarımı silkerim, çenemi yukarı kaldırışım.
Ellerim zinciri sıkar ve gevşetir, acıyı hissetmezden gelirim.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor, sonra hemen dışarıda duruyor.
Ardından gelen sessizlik, sanki dünya nefes almış ve nefes vermeyi
unutmuş gibi.

Gözlerimi kapıya dikeyorum. Gözlerimi kırpmıyorum.

Gel bakalım, pislik.

Hazırım.

Sekizinci Bölüm

Creed

Bodrum kapısı, ıslak kil rengine boyanmış iki inç kalınlığında bir çelik levhadır. Kendim yaptım, menteşeleri kaynakladım, betonla sabitledim, böylece bomba patlasa bile yerinden oynamaz. Slade yardım etti. Kairo ve Knox korkaklar, bu işe karışmak istemediklerini söylediler. Ama birini ortadan kaldırmamız gerektiğinde hiç şikayet etmediler, o yüzden siktirip gidebilirler. Sürgüyü çevirdiğimde bir ses çıkıyor. Julianna sesi duyuyor, nefesi kesiliyor, duyulacak kadar yüksek bir ses.

İçeri girmeden önce o anın tadını çıkarıyorum.

Zincirin ucunda, sanki bir krallığın sınırlarını koruyormuş gibi duruyor. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, ayakları genişçe açılmış, yüzünde öfkesini gizlemeye çalışırken çaresiz bir ifade var. Ona bıraktığım tişörtü giymiş, başka hiçbir şey yok, bacakları uyluklarına kadar çıplak, kelepçeleri çıkarmaya çalışırken başarısız olduğu yerlerde derisi izlerle kaplı. Işıksız bu sığınakta bile parlıyor.

Hiçbir şey onun parlaklığını gölgeleyemez, lanet olsun.

"Neden?" diyor.

Onun oyunculuğunu görmezden gelip onu baştan aşağı süzerim, yüzünden başlayıp kaburgalarına sıkıştırdığı yumruklarına, kalçalarına, sol bacağındaki seğirmeye kadar. Kızgın, evet, ama korkmuyor. Aradaki fark önemli.

"Cevap mı istiyorsun?" Sesimi alçak ve nazik tutuyorum, sanki ona hava durumu raporunu okuyormuşum gibi. "Kendini delirtiyordun. Bu döngüyü kırmak gerekiyordu."

Aniden, keskin bir kahkaha attı. "Yani çözümün beni lanet bir duvara zincirlemek mi?"

İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve kilidi yerine oturtuyorum. İçeriden açmanın bir yolu var ama o bunu bulamaz. Oda küçük. Her santimetresi özenle tasarlanmış. Üç adım içeri giriyorum ve onun ulaşamayacağı bir mesafede duruyorum.

"Kendi başına çözebilseydin, çözerdin," diyorum. "Müdahaleye ihtiyacın vardı."

Çenesini sıkar. Boğazındaki damarlar şişer, mavi bir red haritası belirir. "Hayal görüyorsun. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"İnkar, yasın bir aşamasıdır," diyorum. "Bunu atlatacaksın."

Yürümeye çalışır ama zincir onu yarı yolda durdurur. Öfkeyle döner ve bana bakar. "Senin neyin var lan?"

Bu sorunun pek çok cevabı var, ama hiçbirisi söylemeye değer değil. Sessizliğin konuşmasına izin veriyorum. Karşı karşıya gelindiğinde, sessizlik her zaman kazanır.

"Bırak beni." Her kelimeyi bana bulaştırmak istercesine tükürüyor.

Bir adım yaklaşıyorum. Acele etmeden. Yavaş da değil. Ölçülü, sanki yerçekimi benim için tek bir ayarda çalışıyormuş gibi.

"Hayır," diyorum. "Anlayana kadar burada kalacaksın."

Dişlerini göstererek bana bakıyor. "Anlamak ne demek?"

Gülümsüyorum, çünkü her zaman aynı soru. Her zaman aynı cevap. "Seni istiyorum," diyorum, basitçe. "Sen istenilmek istiyorsun. Ben sadece senden daha dürüstüm."

Gerçekten de ayağıma tükürüyor. Çocukça, ama o kadar soğukkanlı ki, neredeyse tiyatro gibi.

"Sen hastasın," diyor.

"Doğru," diyorum. "Ama en azından ben bunun farkındayım. Sen ise kendi... rahatsızlığını saklamaya çalışıyorsun. Dürüst olursak, ben bundan oldukça hoşlanıyorum."

Yüzüne uzanıyorum. Tokat atmak için değil, tehdit etmek için de değil. Sadece elimi çenesine koyuyorum. O çekiliyor ama uzaklaşmıyor. Gözlerinde ateş var, ama aynı zamanda merak da var, ona vuracağımı mı, öpeceğimi mi, yoksa boynunu kırıp işini bitireceğimi mi bilmek istiyor.

Çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağladım. "İstediğin zaman gidebilirdin," dedim sessizce. "Ama gitmedin. Tekrar tekrar geri geldin, çünkü bu oyunu seviyorsun. Seni izlediğimi biliyordun, ama yine de benimle alay ettin. Bana her şeyini gösterdin. Kaldın. Şu anda öyle olmadığını iddia etsen de, beni seçtin. Ve Julianna? Beni seçtin çünkü ben de sana verdiğin kadarını verebilirim ve senin tam da buna ihtiyacın var."

Yüzüme tükürdü.

Yanakma çarpar ve ağzımın köşesine kadar akar.

Bir an için gözlerimi kapatıp bu hissi içime çekiyorum. Sıcak, yapışkan, DNA'mda yazılı bir meydan okuma. Gözlerimi açtığımda, o hala bakışlarına kilitlenmiş, çenesini kaldırmış, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

İki parmağımla tükürüğü siliyorum. Parmaklarımı aramızda tutuyorum. Mukusta bir damla kan var, dramatik olsun diye yanağının içini ısırması olmalı. Parmaklarımı ağzıma götürüp yavaşça yalıyorum, her saniyesini görmesini sağlıyorum.

Bir kez göz kırpmıyor. Sadece bir kez. Dudakları sanki ağzı açılmak ister gibi seğiriyor, ama kendini bu harekete getiremiyor.

İyi ki öyle. O dudakları benim sikimin etrafında olsaydı, onu dizlerinin üzerine çökerttüm.

Odanın enerjisi değişir. Beni bunun için nefret etmek istiyor, ama artık o kadar basit değil. Bir sonraki hamlemi bekliyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum.

Yüzünü çevirir, ama boynundaki nabız üç katına çıkar. Elimini indirip geri çekilirim.

"Sen manyaksın," diyor ama sözlerinin keskinliği kaybolmuş. Sanki gerçek hakaretler tükenmiş gibi.

Ben başımı sallıyorum. "Ve sen hala buradasın. Zincirlenmiş halde, tüm bunlara rağmen, yalvarmadın, yakarmadın, hatta pazarlık bile yapmadın. Sen bir

savaşçısı. Bu yüzden seni seviyorum."

Cevap vermez, ama nefesi düzensizdir.

"Yarın tekrar deneriz," diyorum ve ayrılmak için hareket ediyorum.

O bağıyor, "Korkak. Başladığın işi bile bitiremiyorsun."

Duruyorum. Dönüyorum. Geri yürüyorum.

Bu sefer ona dokunmuyorum. Sadece kokumu alabileceği, cildimden yayılan ısıyı hissedebileceği kadar yakın duruyorum.

"İstersem seni şu anda öldürebilirim," diyorum yumuşak bir sesle. "O mükemmel gözlerinden yaşlar akıncaya kadar, hıçkırarak ağlayana kadar sikimle boğabilirim seni. Ama yapmayacağım. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmadıkça yapmayacağım."

Dudakları kıvrılıyor, ama gülümsemiyor. "Neden ben? Bu şehirdeki herhangi bir acınası orospuyu alabilirdin."

"Hiçbiri sen değilsin." Gerçek çirkin ama basit.

Tekrar dönmeye başlıyorum ve o bana tekme atmaya çalışıyor ama zincirin ucuna gelmiş. Tek elimle ayak bileğini yakalıyorum ve tutuyorum. Ayağı çıplak, tırnakları metalik maviye boyanmış. Başparmağımı ayak kemerinde yavaşça, kasıtlıca gezdiriyorum. Anında tüyleri diken diken oluyor.

"İstediğin kadar direnebilirsin," diyorum ona. "Seni bırakmayacağım."

Ayağını bırakıyorum, sendelemesini izliyorum ve arkama bakmadan odadan çıkıyorum.

Koridorda dinliyorum. Yatağa oturuyor, zincir tıkırdıyor, sonra ses kesiliyor.

Belki zorla sağlanan bu huzur onu kendine getirir. Bunun neden gerekli olduğunu tam olarak anlar.

Onu beş saat boyunca sessizce oturmaya bıraktım. Zinciri tekrar denemek için tam üç dakika, çığlık atarak kendini yormak için beş dakika daha, sonra da odada bir ileri bir geri yürümeye başlıyor. Kapının diğer tarafından dinliyorum, dönüşlerini sayıyorum, seksen üç, sonra enerjisi tükeniyor ve yatağın kenarına yığılıyor.

Ağlamıyor. Bekliyordum. Hayatını kendini dünyayı parçalayacak kadar keskin bir bıçak haline getirmek için harcadı ve şimdi körelmeye niyeti yok. Onu izlerken ona yemek hazırlıyorum. Çılgınca bir şey değil, ama yeterli olacaktır. Umarım sandviç sever.

Geri geldiğimde hazırdır. Çenesi sıkıdır. Kolları çıplak, kaslı ve damarlıdır. Sol bileğinde, kelepçeyi çıkarmaya çalışıp başarısız olduğu yerde kurumuş kan vardır.

Kapı açılır açılmaz, "Siktir git" diye bağırdı. "İyi günler" dedim.

"Çıkar beni, seni psikopat piç." Şimdi sesi daha yüksek, beton duvarlardan yankılanıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp, hasarı incelemek için zaman ayırıyorum: yatak eğri büğrü, su şişesi yarısı boş, köşedeki kova boşalmış, benim sayemde. Kendini ölümcül darbeyi bekleyen bir hayvan gibi tutuyor.

"Benimle konuşabilirsin," diyorum, odanın ortasına adım atıp sandviğin olduğu tabağı uzatarak.

Gözlerini kısarak başını sallar, ben de omuz silker ve tabağı onun ulaşabileceği bir yere bırakırım. "Senden istediğim tek şey bu kelepçelerin anahtarı."

"Doğru değil," derim sakın bir sesle. "Kazanmak istiyorsun. Teslim olmamı istiyorsun. Şimdi bile."

Çirkin, tiz bir sesle güldü. "Kendi düşüncelerini bana yansıtıyorsun." "Gözlem yapıyorum."

Ayağa kalkar, şimdi yüz yüze, benden birkaç santim uzaklıkta. Zincirli olmasına rağmen, üç metre boyunda gibi görünüyor. "Bırak beni Creed. Bu, tekrar yardım istemeye başlamadan önceki son şansın."

"Seni duyacak kimse yok," diye hatırlatıyorum.

Havalandırma deliğine bakıyor. Kafamı sallıyorum. "Çok küçük. Ölçtüm. Seni taşımadığım sürece dışarı çıkamazsın."

Yutkunur, dudakları aralanır, nefes nefese. "Ne yani, beni burada lanet bir evcil hayvan gibi mi tutacaksın? Planın bu mu?"

"Hayır," diyorum, yaklaşarak. "Evcil hayvanlar karşılık vermez."

Sesi alçalır, ama sesindeki sertlik saf zehirdir. "Seni mahvedeceğim," der.

"Dene," diyorum ve ciddiylim.

Elini bana tokat atmak için geri çekiyor, ama ben elini havada yakalıyorum, parmaklarım morartacak kadar sıkı. Kaçmaya çalışıyor, ben de bu ivmeyi kullanarak onu kendime çekiyorum, göğsüm göğsüne, kalbim kalbine.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun, Julianna?" diye fısıldıyorum, burnumuz birbirine değecek kadar yaklaşarak. "Kontrolünü kaybetmenin nasıl bir his olduğunu görmek mi istiyorsun?"

Dişlerini gösteriyor ama çekilmiyor. Nabızı çılgına dönmüş bir metronom gibi.

Onu öylece, donmuş halde tutuyorum, kavga içindeki öfke tamamen sönene kadar. Zincir tıkırdar. Eli yana düşer. Gözlerim, öfke ve daha karanlık bir şeyle donmuş gözlerle benimkilerle buluşur.

"Devam et," der cesurca. "Ne yapabileceğini göster bana." Ben de yaparım.

Anında aradaki mesafeyi kapatıyorum, ağzımı onun ağzına bastırıyorum, nazik değil, hiç de nazik değil. Terinin tuzunu, dudağının yarısından gelen kanın metalik tadını alıyorum. Yüzünü çevirmeye çalışıyor ama ben onu takip ediyorum, açısını eşleştiriyorum, kaçmasına izin vermiyorum. Ellerim kalçalarında, içine gömülü, onu bana doğru çekiyorum.

Alt dudağımı sertçe ısıırıyor. Acı keskin, şok edici. Demir tadı alıyorum, derimin yırtıldığını hissediyorum ve buna bayılıyorum.

Küçük kedicik benim için başka neler hazırlamış acaba?

Geri çekiliyorum, dişlerindeki kanı görebilecek kadar. Yavaşça, kasıtlı olarak yalıyor. Gözleri arzuyla kararmış.

Onu çenesinden tutuyorum, başparmağımı yanağına dayıyorum ve tekrar öpüyorum. Bu sefer o da öpüşüyor.

Bu bir savaş, aşk ilişkisi değil. Dişleri, dili, sıcak ve ıslak ağzı beni mahvetmeye çalışıyor. Beni alt etmeye çalışıyor. Ama savaşmazsa siktir et. Tekrar ısıırıyor, ama bu sefer daha az, cezalandırmaktan çok deniyor. Alt dudağını ağzıma alıp inleyene kadar emiyorum, sesi yarı öfke, yarı ihtiyaç.

Elleri şimdi saçlarımda, tırnakları kafamı tırmalıyor, acıtacak kadar sert çekiyor. Bırakıyorum. İzlerini istiyorum.

Sonunda öpüşmeyi bıraktığımda ikimiz de nefes nefeseyiz. Dudaklarım kanıyor ve kanı onun cildine bulaşmış. Yanakları kızarmış,

gözleri kocaman, göz bebekleri büyümüş. Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonra eğiliyor, dilini ağzımın köşesindeki kana değdiriyor. Tadına bakıyor, sonra sırtıyor.

"Sen gerçekten delisin," diyor, sesi artık yumuşak, neredeyse saygılı.

"Ve sen bunu seviyorsun," diyorum. "Sen benim her zaman arzuladığın her şeysin, Julianna. Ve sen benim takıntım oldun."

Cevap vermiyor, ama gözlerini benden ayırmıyor. Eli hala saçlarımda dolanıyor. Sanki ben ona aitmişim gibi bir kez çekiyor.

Belki de öyledir.

Pantolonum çadır gibi şişmiş ve o amcığın içine girmek için can atıyorum, onun da benim kadar çılgın olduğu için sırılsıklam olduğunu bildiğim amcığın. Gözlerine bakıyorum, her şeyi görmesine izin veriyorum, arzuyu, açlığı, ihtiyacı. O da görüyor ve çekinmek yerine boğazını açıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye fısıldıyor. "Bunu mu?"

"Evet," diyorum. "Aynen bunu."

Kıkırdayarak güler, sonra alnını alnıma yaslar. İkimiz de hala nefes nefeseyiz. Dudaklarım hala kanıyor. Ağız kanımla kırmızıya boyanmış.

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum, vücutlarımızı birbirine bastırıyorum. Direnmiyor. Bana mükemmel uyuyor.

Uzun süre öyle durduk, kan, tükürük ve ham, pervasız bir arzuyla yapılan bir ateşkes içinde birbirimize kenetlenmiş.

Sonunda onu bırakınca, geri çekilirken gözleri beni takip ediyor, aramızda mesafe yaratıyor. Yatağa doğru yavaşça yürüyor ve uzanıyor, dirseklerine yaslanarak bana bakıyor.

"Beni burada sonsuza kadar tutamazsın," diyor, ama sesinde artık öfke yok.

"Sonsuza kadar gerek yok," diyorum, "sadece sen de benim kadar buna ihtiyacın olduğunu itiraf edene kadar."

Kafasını sallar ama gülümsüyor.

Yalvarmayacak. Ama yakında isteyecek.

Ve sorduğunda, ben bekliyor olacağım. Ayrılmak için dönerken, boğazını temizliyor.

"İkinci raunt?" diyor, yatağa otururken sesi kısık. Sormak bile onu öldürüyor, biliyorum, ama bacaklarının kasılmasından

benim onu tatmin etmemi istediğini söylüyor. "Bu sefer kontrol için savaşmana bile izin verebilirim."

"Kavga olmaz," diyorum ona. "Sen istemedikçe olmaz."

Gülüyor. Vahşi, neredeyse tatlı bir ses. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?"

"İstiyorsun."

Bunu kesin olarak söylüyorum. Çünkü bu doğru ve sahip olunması gereken tek güç, gerçeği söyleme ve geri adım atmama gücüdür.

O, kıvrımlarını açar, ayağa kalkar ve bana bakar, ayakları genişçe açılmış, kolları kavuşturulmuş. "Ee, şimdi ne olacak? Su işkencesi mi, yoksa başka bir zihin oyun mu?"

Yavaşça yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Geri çekilmiyor, ama nefesi hızlanıyor. Her adımımda zincir tıkırdıyor. Ona ulaştığımda durmuyorum, doğrudan ona doğru yürüyorum, sırtını yatağa çarpana kadar onu itiyorum.

O oturur, bacakları zorla açılmış, çenesi meydan okurcasına yukarıda. "Çok tahmin edilebilirsin," der, ama sesinde ikna edici bir ton yoktur.

"Öyle miyim?" Elimi omzuna koyup onu itiyorum. İlk başta direnir, sonra kendini yatağa bırakıyor, avuç içleri lekeli yatağa gömülüyor.

Üstüne eğildim, bir dizim yatak çerçevesine, diğeri bacaklarının arasına. "Durmamı söyle," dedim. "Söylemezsen seni mahvederim."

Dişlerini sıkıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Söyle," diye tekrar ediyorum.

Kafasını sallar. "En kötüsünü yap."

Gülümserim. "Seve seve."

İç çamaşırının bel kısmını kavradım ve gözlerimi ondan ayırmadan tek bir hareketle aşağı indirdim. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi amcık, sanki beni bekliyormuş gibi ıslak dudakları zaten aralanmıştı.

Uylukları gerginlikle dolu. Tekmelemek, direnmek istiyor ama umursamıyormuş gibi davranmakla meşgul. Maskesini düşürmesini istiyorum. Buna çaresizce ihtiyaç duyduğunu itiraf etmesini istiyorum.

Ellerimi dizlerinden kalçalarına kadar, her santimetresini hissedebilecek kadar yavaşça gezdiriyorum. Cildi sıcak, nabızı bir davul gibi atıyor. Aminin hemen önünde duruyorum, başparmaklarımla onu çerçeveliyorum ama

dokunmuyorum. Kalçalarını hafifçe kaldırıyor, kendini ele verecek kadar.

"Sabır," diye mırıldanıyorum.

O homurdanıyor. Gerçek bir ses, saf bir hayvanın titreşimi. "Siktir git," diye fısıldıyor.

"Amaç da bu." Kollarımla dizlerini kavradım ve kışını yatağın kenarına kadar çektim. Zincir tıkırdadı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Zemin soğuk, hava daha da soğuk, ama onun vücudu alev alev yanıyor. Bacaklarını açıyorum ve eğiliyorum, dilimi dışarı çıkarıp onu tatmak için uzattım. O irkiliyor, sonra gevşiyor. İlk dokunuş elektrik gibi, tüm vücudu kasılıyor, parmakları çarşafırlara gömölüyor. Acele etmiyorum, ağzımla onu haritalandırıyorum, her dokuyu, her kayganlığı, tatlı, titrek tepkileri öğreniyorum.

Kontrolün kendisindeymiş gibi davranıyor, ama değil. Artık değil. Dilimle klitorisini her çevirdiğimde nefesi kesiliyor. Her geri çekildiğimde, muhtemelen duyamayacağımı düşünerek çok yumuşak bir şekilde iniliyor.

Dilimi düzleştirip yavaşça ve kararlı bir şekilde yukarı, aşağı, tekrar yukarı doğru sürüyorum. O da belini bana doğru kaldırarak kalçalarını sürtüyor. Nefes nefese kalana, uyluklarındaki titreme deprem gibi sallanana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Kafasını sallamaya başlar, sessiz bir hayır, hayır, ama vücudu evet, evet, evet diyor.

Klitorisini bir kez, iki kez okşuyorum, sonra moraracak kadar sertçe emiyorum. O çığlık atıyor. Ses muhteşem.

Bir parmağımı içeri sokuyorum, sonra bir tane daha. O kadar ıslak ki, zorlukla tutabiliyorum. Elimle ve ağzımla onu sikiyorum, durmadan, o kaçmaya çalışsa bile. Uyluklarını sıkıca tutuyorum, onu zorla alıyorum.

O çok yakın. Amının parmaklarımı sıkıca kavramasından, nefesinin kesik kesik olmasından hissedebiliyorum. Boşalmak istiyor, hem de çok.

Tam zirveye ulaştığı anda, sırtı kavislenip ağzı sessiz bir çığlık atarken, duruyorum. Elimi çekiyorum, ağzımı çekiyorum, her şeyi çekiyorum. Ayakta durup, yatağın üzerinde kıvranışını izliyorum, amcığı boş, çaresiz ve sırılsıklam.

Düşük ve öfkeli bir ses çıkarır, avını kaçıran yaralı bir hayvan gibi.

Elimin arkasıyla ağzımı silerim ve ona bakarım, kulaklarımda kan gürültüsü vardır.

"Uslu bir kız olduğunda," derim, sesim düzgün, "gelebileceksin."

Gözleri büyür, sonra daralır. Bana bakar, nefret ve şehvet karışmış bir bakışla.

"Seni orospu çocuğu," diyor.

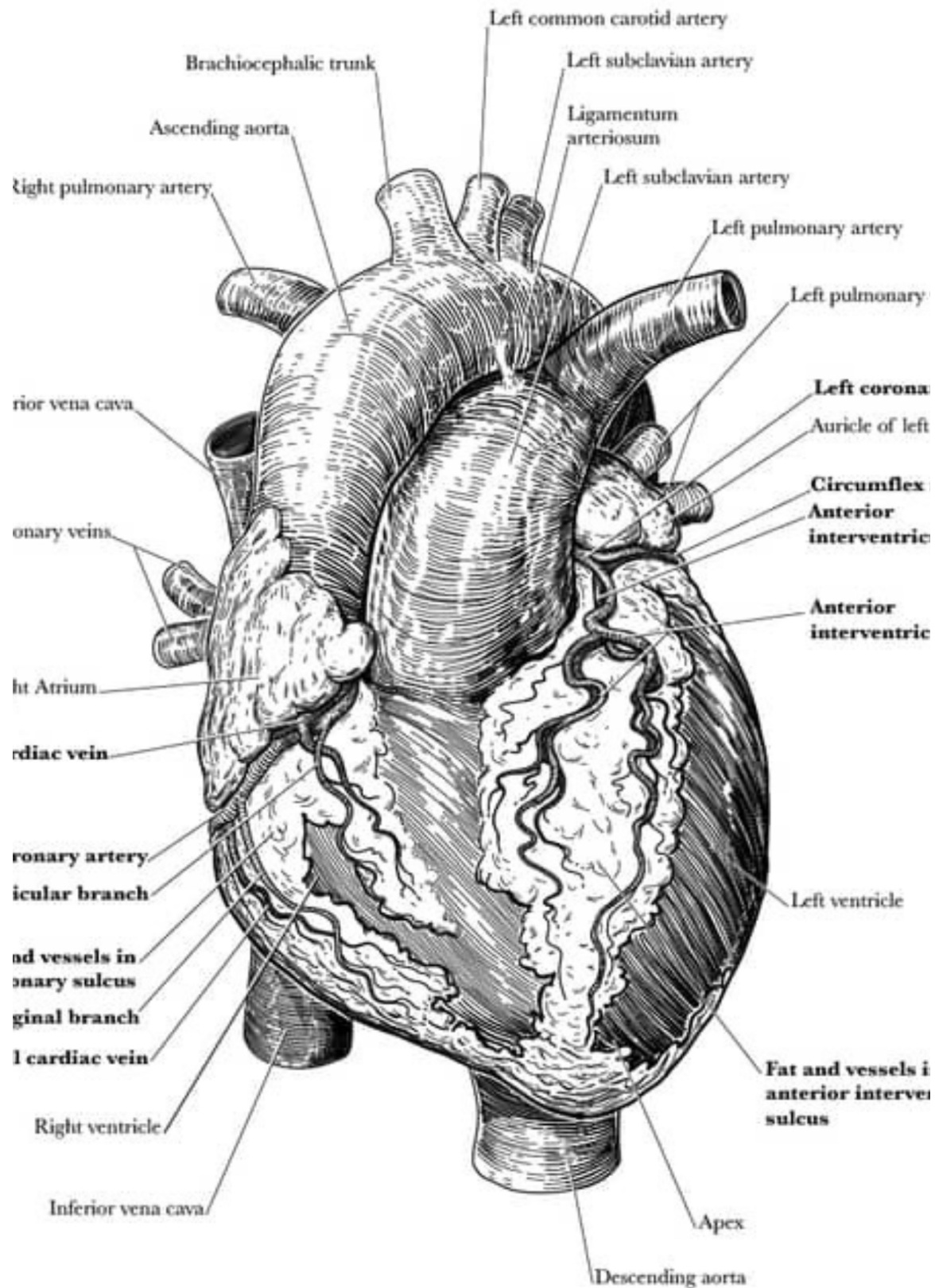
Gülümserim. "Aferin kızım," derim ve çıkarken kapıyı arkamdan kilitlerim.

Diğer tarafta, elimi çeliğe bastırarak dinliyorum. Uzun bir süre, tek duyduğum onun düzensiz nefes alıp verışı, kendini toparlamaya çalışırken çıkardığı sesler.

Güç lanet bir uyuşturucu ve ben ona bağımlıyım. *Ona* bağımlıyım.

Yakında benim için gelecektir.

Ve geldiğinde, bir daha asla gitmek istemeyeceğinden emin olacağım.

Dokuzuncu Bölüm

Julianna

Bir ara uyuyakalmışım. Kızgın. Beni tahrik edip sonra tatminsiz bırakıyor. İhtiyacım var. Son hatırladığım şey Creed'in ağzının üzerimde olması, parmaklarının uyluklarıma gömülmesi, ihtiyacımın sesi ve sonunda acımasızca reddedilmem. Beni tatminsiz bıraktı, tüylerim diken diken oldu ve tüm kaslarım yavaşça kasılmaya başladı. Psikolojik savaşın klasik bir örneği, ama ben teslim olmak gibi bir niyetim yok.

Lanet olası pislik. Şimdi azgın, kızgın ve kaçırılmış durumdayım.

Yatağa uzanıp nefes alıyorum. Hava soğuk, eskisinden daha ince ve içeri girip çıkarken biraz yakıyor. Hâlâ onun kokusunu üzerimde alabiliyorum; duman, ter ve kan, belki de benim kanım. Bileklerim yaralı ama kanamıyor. Uyluklarım, çoktan kurumuş yapışkan bir sıvıyla kaplı. Beni böyle bırakmasına kızgınım, ama onun geri gelmesini bu kadar çok istememe daha da kızgınım.

Onun kazanmasına izin verme.

Kelepçeler zincirlere çarparak ses çıkarır. Ellerimi, sonra ayaklarım esnetirim, ağrı azalır ama hiç geçmez. Saniyeleri sayarım. Yetmiş üç saniye sonra oturur ve bayginken onun ne yaptığını görmek için odayı tararım.

Yatağın kenarında katlanmış bir havlu ve yanında yemek var.

Başka bir sandviç. İki tane, kenarları kesilmiş, güzelce tabağa dizilmiş. Tabii, bu durumda olabileceği kadar güzel. Bu kadar kontrol karşısında bir psikopat bile direnemez.

Alay etmek, tabağı fırlatmak ve bir mesaj göndermek istiyorum, ama midem kara delik gibi ve açlıktan ölüyorum, bu yüzden yiyorum. Hayvan gibi değil, yavaşça, dikkatlice, her bir dilimi ısırp dilimde eriyene kadar çiğniyorum. Ekmek tam buğday, et ise bir çeşit hindi. Sıkıcı, ama en azından yemek. Yiyip sıçarsın. Zehirlememiştir... muhtemelen. Ya da zehirlemiştir, ama ne anlamı var ki? Beni deli dilimiyle öldürmekten çok daha kolay yollar var.

Bitirdiğimde parmaklarımı yalayıp temizlerim. Tabağı yatağın ulaşamayacağı bir yere, yere bırakırım ve bunu bilerek yaparım. Eğer izliyorsa, ki izlediğini biliyorum, ne kadar umursamadığımı görmesini isterim.

Sonunda sıkıntı galip gelir. Yürümek isterim ama zincir çok kısadır, bu yüzden yatağın üzerine oturur ve kelepçeler bacaklarıma batana kadar bacaklarımı uzatırım. Ayak parmaklarımı büküp uzatırım. Hareket edememek beni deli ediyor. Spor salonunu özlüyorum.

Kendi kendime konuşuyorum. İlk başta yüksek sesle, sonra sadece kafamın içinde.

"Planın ne, Dr. Whitmore? Baba Creed'in gelip seni kurtarmasını mı bekleyeceksin?"

Hayır

Sadece ben varım.

Ve tek çıkış yolu, o beni serbest bırakması.

Ya da onu odaya sokup pişman ederim. Aklım karışıyor.

Sonra, açlık ve nefretin arasında bir sükunet anında, onu görüyorum.

Uzak köşede, kapının üstünde, gri betona karşı zar zor görülebilen küçük siyah bir göz.

Küçük. Başparmağımdan bile küçük. Merceği karanlık, opak, ama arkasında bir varlık hissediyorum. Seyirciler.

Fikir kafamda şekillenirken yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Beni arzulu ve muhtaç bırakmış, burada sahip olduğum tek güç ise onun bana vermediklerini kendime vermek. Eğer bir gösteri istiyorsa, ona bir gösteri vereceğim.

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, kelepçeler tıkırdamıyor ve zincirin izin verdiği kadar uzaklaşıyorum. Kameranın tam ortasına geçiyorum, her santimetrem sergileniyor. İnceliklere gerek yok, o beni en kötü halimle gördü, utangaçlık yapmanın anlamı yok.

"Bunu mu istiyorsun, Creed?" diye fısıldayarak soruyorum. "Acı çekmemi izlemekten hoşlanıyor musun? Kaybetmemi görmek hoşuna gidiyor mu?"

Tişıörtümü göğüslerimin üstüne kadar sıyrıyorum. Soğuktan cildim karıncalanıyor, meme uçlarım anında sertleşiyor. Nasıl görüldüğümü biliyorum, solgun, beslenmemiş, morluklar ve ısırık izleriyle kaplı. Ama bunu bilmek beni daha cesur yapıyor.

Ellerimi vücudumda yavaşça ve teatral bir şekilde gezdiriyorum, parmaklarım onun bıraktığı her izi takip ediyor. Uyluklarım berbat durumda, kurumuş kaygan bir sıvıyla lekelenmiş, kalçalarımındaki morluklar onun ellerinin şeklini alıyor. Onları tırmalıyorum, tırnaklarımı batırıyorum, sonra ellerimi daha aşağıya kaydırıyorum. Dönüp yatağa geri yürüyorum ve uzanıyorum, bacaklarımı açıyorum, o aralarına bakamasın diye açılı bir şekilde, sonra gözlerimi merceğe kilitliyorum.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diyorum. "Beni yıkılmak istiyorum, değil mi?"

İki parmağımı içime sokuyorum, önce yavaşça, sadece hissetmek için. Amım şişmiş, aşırı duyarlı, hala boşalmak için can atıyor. Kendimi tatmin ediyorum, başparmağımı klitorisime bastırıp daireler çizerek her hareketle baskıyı artırıyorum. Zevk keskin, öfkeyle karışık, ama yine de zevk.

Gözlerimi kameradan ayırmıyorum.

"Boşalmamı görmek istiyor musun?" diyorum, şimdi daha yüksek sesle. "Beni ne kadar çaresiz hale getirdiğini görmek istiyor musun?"

Elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, sessizlikte ses güzel bir şekilde yankılanıyor. Üçüncü parmağımı da ekliyorum, kendimi açıyorum ve lanet olsun, kendimi bu kadar boş hissettiğime, onu içimde bu kadar çok istediğime, bu aptal oyunda kazanmak istediğime inanamıyorum. Klitorisimi daha sert ovuyorum, nefesim kısa ve düzensiz bir şekilde geliyor.

"Bu sana yetiyor mu?" diye fısıldıyorum. "İstediğin bu mu?"

Onu diğer tarafta hayal ediyorum, elinde sikiyle beni izliyor, beni görünce kendini okşuyor. Onu öfkeli hayal ediyorum,

içeri girip beni cezalandırmak istiyor ama izlemekten başka hiçbir şey yapamıyor.

Buraya dalıp, onun için olmak istediğim ahlaksız sürtük gibi beni almak dışında.

Bu düşünce beni daha da ıslatıyor, kalçalarımı elimde yuvarlıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendimi uçurumun kenarına zorluyorum.

Yüksek sesle ve çirkin bir şekilde boşalıyorum, sırf ona inat etmek için adını haykırıyorum. "Creed," diyorum, bu kelime bir lanet, bir dua, lanet olası bir teslimiyet.

Sırtım yatağa çöküyor, uyluklarım titriyor, her sinirim yanıyor. Cildim spermle kaygan, elim sırılsıklam. Kuru, kırık bir sesle gülüyorum.

Yan tarafa yuvarlanıyorum, kameraya bakıyorum. "Siktir git," diyorum, yumuşak, neredeyse nazikçe.

Gözlerimi kapatıyorum, uyku karanlıkta bir canavar gibi beni ele geçiriyor.

Hiçbir şey görmüyorum rüyamda. Ameliyathane yok, çığlık atan hastalar yok, soğuk fayansların üzerinde kan kaybından ölmek yok. Sadece boşluk, kutsal bir sessizlik.

Uyandığımda ampul titriyor, hava hala soğuk ama bir şeyler farklı. Gözlerimi kırıp oturuyorum ve yerde taze bir tabak yemek görüyorum. Bu sefer yumurta. Mükemmel kabarmış, yanında tost ve bir dilim portakal. Yanında açılmamış bir şişe su var.

İstemeden bir kıkırdama kaçıyor. "Sen tam bir sapıksın," diyorum, ama yine de yiyorum.

Yumurtalar güzel. En azından sandviçlerden daha iyi. Yemek yapabildiğini biliyorum, ama belki üst katta mutfak olanakları sınırlıdır.

Tabii bunu bilemem. Henüz.

Belki oyuna gelersen beni dışarı çıkarır.

Bitirdiğimde, yatağa geri sürünerek tavana bakıyorum. Kameraya bakmıyorum ama orada olduğunu biliyorum. Orada olduğunu biliyorum.

Bekliyorum.

Bekleme kısa sürer ve kilidin açılma sesiyle canlanırım. Basit bir tıklama değil, çerçeveyi ve kemiklerimi titreten uzun, mekanik bir gıcırtı. İlk içgüdüm gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapmak, ama bu korkakça bir davranış ve korumam gereken bir itibarım var.

Bu yüzden gözlerimi kocaman açıp kapının açılmasını bekliyorum.

Creed, bu yerde gün ışığı sayılabilecek şeyin ışığıyla aydınlatılmış girişin önünde duruyor. Bir an için kontrast o kadar keskin ki yüzünü okuyamıyorum, sadece silüetini, geniş omuzlarını, yanlarında duran ellerini ve kaçma dürtüsüyle mücadele ettiğini gösteren ince gerginliğini görebiliyorum. Ya da öldürme dürtüsüyle. Ya da sevişme dürtüsüyle. Hangisi olduğunu bilemiyorum.

Dün giydiği şeylerin aynısını giymiş, siyah tişört, siyah kot pantolon, beton üzerinde ses çıkarmayan botlar. Ama saçları farklı, biraz nemli, sanki vücudundaki kanı ve teri yıkamayı şimdi hatırlamış gibi. Gözleri hemen beni buluyor ve yarı çıplak halime bakarken gözlerinde bir memnuniyet parıldıyor. Gözümü bile kırpmıyorum, aksine tişörtümü daha da yukarı çekip sırtımı kamburlaştırıyorum. O pislik gibi davranacaksa, ben de öyle davranacağım. Baksın. Beni yıkayacaksa, bunun nasıl bir şey olduğunu tam olarak görmesini istiyorum.

"Bugün uslu bir kız olmaya hazır mısınız?" diyor.

Sesi alçaktı, dün taşıdığı alaycı müzikten arınmıştı. Sesinde yeni bir keskinlik, bir yorgunluk vardı. Belki yorgundu. Belki de hala kırılmamış halimi görmek, ona itiraf etmek istediğinden daha pahalıya mal olmuştu.

Yatağa oturuyorum, kollarım yanımda, göğüslerim ortada. Bakışlarını kasıtlı olarak onunla buluşturuyorum, çenemi kaldırıyorum, boğazımda bıraktığı izleri gösteriyorum.

"Asla," diyorum ve ciddiyim.

Köşeye doğru ilerleyip yaslanır. Uzun süre orada durur, sadece bakar. Gözleri zorla soğukkanlılıkla vücudumu tarar, ama ara sıra maske kayar ve altındaki kurt görünür. Aç. Sabırsız.

Oda boyunca geçip yatağın kenarında dururken hiçbir şey söylemiyor.

Beni yakalayacağını, yere atıp ağlayana kadar becereceğini bekliyorum. Ama o diz çöküyor.

Aynen öyle. 1,93 metre boyundaki bu üstün avcı, yatağımın ayak ucunda diz çökmüş.

Ayak bileğime uzanıyor, nazikçe ve ayaklarımın masajını yapmaya başlıyor. Kıpırdamıyorum. Tek bir kasım bile kıpırdamıyor. Donmuşum. *Ne oluyor lan?*

Göğüslerime işaret ediyor.

"Onları kaldır," diyor, sesi düz. "Yoksa sonra olacaklardan zevk alamazsın."

Gözlerimi kısıyorum. "Hayır, ben böyle iyiyim."

O izliyor. Her zaman izliyor. Yaklaşıyor, nefesi kulağıma geliyor.

"Şimdi beni becerecek misin, Creed baba?"

"Hayır," gözleri kararır. "Yalvarmadan önce ne kadar dayanacağını görmek istiyorum."

Vücudum titrer, sözleri elektrik şoku gibi. Sabun ve karanlık kokuyor, acı verecek bir şeyin vaadi var. Kendimi hazırlamaya çalışıyorum ama elleri çoktan belime yapışmış, beni öne çekiyor. Temasla cildim kızarıyor ama bakışlarımı kaçırmiyorum.

Bileklerimi kaldırıyor, kelepçelerin iz bıraktığı yerleri inceliyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor, neredeyse nazikçe.

"Hayır," diyorum, acımasına rağmen.

Yaraları öpüyor, yumuşak ve yavaş, dudakları cildime fısıltıdan biraz daha fazla.

Sonra beni yatağa itiyor, uyluklarımdan tutup kenara çekiyor.

Elleri her yerde, göğüslerimi avuçlayarak, kaburgalarımın çıkıntılarını izleyerek, nefes alamayana kadar kalçalarımın etlerini sıkıyor. Sert değil, ama hareketlerinde beni çığlık atmak isteten bir sertlik var. Nereye dokunacağını, ne kadar sert ve ne kadar süre dokunacağını çok iyi biliyor. Kaçmaya çalışıyorum, ama tek eliyle bileklerimi başımın üstüne sabitliyor.

Diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve ben bacaklarımı kapatmak istesem de vücudum başka türlü düşünüyor. Yine ıslandım, belki

öncekinden daha da ıslak. Utanç, göğsüme yayılan kızarıklıktan daha sıcak bir şekilde yanıyor.

Bana dokunuyor, yavaşça ve alaycı bir şekilde, başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çiziyor, ta ki kalçalarım yataktan kalkıncaya kadar. Durmuyor, yalvarsam bile.

"Lütfen," diyorum, sesim boğuk. "Sadece, sadece yap." Dişlerini göstererek gülümsüyor. "Neyi yapayım, kedici?"

Dişlerimi sıkıp cevap vermeyi reddediyorum.

İki parmağını yavaşça ve dikkatlice içeri sokar. Onları çaresizce sıkarım, ama o beni kenarda tutar, asla devilmeme izin vermez. Ritmik, neredeyse hipnotik bir şekilde içeri girip çıkar. Uyluklarım titrer, tüm vücudum titrer, ama o bitirmeme izin vermez.

Devam ediyor, beni defalarca kenara itiyor, ta ki hayal kırıklığı o kadar şiddetli hale gelene kadar ki kendi dilimi ısırarak istiyorum.

Gözlerim yaşlarla bulanıyor. Onu bunun için nefret ediyorum, ama bunu bu kadar çok istemekten kendimi daha çok nefret ediyorum.

Eğilir, göz kapaklarımı öper, gözyaşlarımdan tuzunu. "Aferin kızım," diye fısıldar. "İşte böyle. Boşalt."

Bir kez, sonra iki kez hıçkırarak ağlıyorum, o da beni kucaklayarak tutuyor, parmaklarını bir an bile gevşetmiyor. O kadar yakınıma ki acıyor. Gözlerini oymak istiyorum, ama tek yapabildiğim yalvarmak.

"Lütfen," diyorum yine, kırık, çirkin bir sesle. "Bırak geleyim."

Yanağımdaki gözyaşlarını yavaşça ve şefkatle yalar. Sonra elini çeker.

Boğazımdan gelen tüm gücümle, öfkeyle çığlık atıyorum.

Yataktan yuvarlanır, parmaklarını ağzına sokar ve inler, sonra kapıya gider. Pantolonu şişmiştir ve omuzlarındaki gerginlik, bana istediğini vermek üzere olduğunu gösterir. Ama Creed değil. Hayır. O, kısıtlamanın vücut bulmuş hali. Benim bunu istememi istiyor. Onu istememi. Bir kez arkasına bakar, gözleri karanlık ve dipsizdir.

"Uyu biraz," diyor. "Sen yıkılana kadar sikime boşalmana izin vermeye niyetim yok, Julianna."

Kapı çarpıyor. Kilit yerine oturuyor.

Titreyerek, mahvolmuş bir halde yatağa uzanıyorum.

Ama onun benden itiraf etmemi istediği Şeyi itiraf
etmeyi reddediyorum. Onun olduğumu.
Her ne kadar ben öyle olduğuna inanmaya
başlasam da. Geri dönölmez bir Şekilde.

Onuncu Bölüm

Creed

Sinir bozucu kadın.

Yatağın kenarına oturup aşağıdan gelen canlı yayını izliyorum. Kamera açısı mükemmel, aşağıya doğru, tüm hücreyi görecektik kadar geniş, her hareketi yakalayacak kadar dar. Julianna yatakta kıvrılmış, yavaş, neredeyse meditatif bir şekilde nefes alıyor. Battaniye kalçalarına sarılmış, uyluklarındaki morluklar görünüyor, tişörtümün yakası çıplak omzunun üzerinden yukarı kaymış.

Bu haliyle çok güzel, savunmasız, filtrelenmemiş, zihni dışında her türlü savunmasından arınmış. Uykusunda bile teslim olmuyor. Sol elindeki küçük spazmları izliyorum, tıbbi dosyasına göre çocukluğundan beri var olan bir sinir seğirmesi. Dosyadaki her kelimeyi okudum. Nefes alışını, yara izlerinin yapısını, kendini adadığı disipline rağmen vücudunun ona ihanet etme şeklini ezbere biliyorum.

Monitör sessiz, ama onu yine de duyuyorum. Her sesinin tonunu ve frekansını biliyorum, zincirle savaşırken çıkardığı gırtlaktan gelen küfürlerle

, zincirle boğuşurken çıkardığı boğuk küfürlere kadar. Her şeyi kaydediyorum, her veri noktasını, her değişkeni.

Uyumadım. Gerek yok.

Cebimdeki titreşim beni rahatsız ediyor ve hayallerimden uyandırıyor. İlk çalınıştta cevap veriyorum.

"Noah."

Sessizlik, sonra bir nefes, sonra gergin, kesik kesik, sıkı sıkı kapanmış çeneden zorla çıkan bir ses. "Buraya gelmelisin, Creed."

Cevap vermedim.

"Lodge'da bir adam var," diyor Noah. "Misafir değil. Doktor olduğunu söylüyor. Julianna Whitmore adında birini soruyor." Bu isim, hafif bir elektrik çarpması gibi vuruyor. Ses çıkarmıyorum, ama telefonu tutan parmaklarım beyazlaşır. Telefonu tutan elim sabittir. Diğer elim ise uyluk kemiğime sıkıca yapışmıştır.

"Polis mi?" diye soruyorum.

"Söylemiyor. Ama sıradan bir sivil için çok fazla şey biliyor. Dün gece geldi, mülkün çevresinde dolaştı. İçeri girmeden önce manzaradan kabinleri kontrol etti. Onu başımdan savmaya çalıştım. Gitmiyor."

Çenemdeki gerginlik boynuma doğru yayılır, kaslarımdan bir ısı şeridi geçer. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerlerim, gözlerim açıklığın ötesindeki ağaçların çizgisine odaklanır.

"Neye benziyor?" diye soruyorum.

Noah, sanki soruyu önceden tahmin etmiş gibi hemen cevap veriyor. "Sarışın. Otuzlu yaşların başında. Gözlük takıyor. Yumuşak elleri ve geniş omuzları var. Beyaz bir Tacoma kullanıyor, kiralık. Tıpçı olabilir. Ya da eczacı. Rozeti var ama cebinde saklıyor."

Bir duraklama, anlamlı olacak kadar uzun bir tereddüt var.

"Onu görene kadar gitmeyeceğini söylüyor," diyor Noah.

Bunu sessizce sindiriyorum. Böyle olmamalıydı. Nasıl hata yaptım?

Monitöre bakıyorum. Julianna uyanmış, dirseğiyle kendini destekliyor ve doğrudan kameraya bakıyor. Gözleri eskisi gibi mavi, ama artık daha net, daha parlak, sanki sonunda kendisine ait olduğu fikrine alışmaya başlamış gibi. Sahip olunan.

Noah hala telefonda bekliyor. Her açıdan düşünerek o anı uzatıyorum.

"Ona bir şey söyledin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, Creed. Neden yapayım ki?" Noah sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Bu, bahsettiğin kadınla bir ilgisi var mı?"

Kontrolüm bir anlığına kayıyor. Yavaş ve düzgün bir nefes veriyorum, ama gerginliği gidermeye yetmiyor. "Kapa çeneni ve onu orada tut," diyorum, sesim düz. "Kırk dakikaya aşağıdayım."

Noah itiraz etmez. Asla etmez. Telefon kapanır.

Telefonu yere bıraktım ve monitörün siyah camında kendi yansıمامı inceledim. Bir an için, bana bakan yüzü tanıyamadım; çenem sıkı, gözlerim gölgeli, her çizgi olması gerekenden daha derin.

Dengem bozulmuş. Bu hissi nefret ediyorum. Onu yok etmek istiyorum.

Ellerim, zihnim izin vermeden hareket ediyor. Gömleğimi çıkarıp yatağa atıyorum, soğuk avucumu göğsümün üzerinde gezdiriyorum. Kalp atışlarım hızlı, aritmik değil ama ona yakın. Her zamanki düzeni bozmasını zevkle izliyorum. Enerjimi boşaltmak istiyorum ama zaman yok. Beyaz bir gömlek alıp giyiyorum. *Sadece konuşacağım.*

Bir an için kendimi geleceği hayal etmeye bırakıyorum: ikimiz burada yalnız, dünya dışarıda, tüm tehditler ortadan kaldırılmış. Hermetik olarak kapatılmış, saf bir balon evren.

Ama geçmiş her zaman geri dönmenin bir yolunu bulur.

Ve şu anda, onun geçmişi tek yönlü bir yüzme gezisine çıkmak üzere.

Yumruğum duvara çarparak sessizliği bozar. Çatlak sesi yankılanacak kadar yüksektir. Ağrı geçene kadar yumruklarımı sıkarım.

Köşeye doğru ilerlerken, bıçağım parlıyor. Onu alıp pantolonuma sokuyorum. *Ne olur ne olmaz.*

Çıkmadan önce son olarak feed'i tekrar kontrol ediyorum. Julianna hala yatakta oturuyor, bacaklarını çaprazlamış, kollarını dizlerine dolamış. Korkmuş görünmüyor.

Bekliyor gibi görünüyor.

Üzgünüm kedicik, beklemek zorundasın. Davetsiz bir misafirimiz var.

Yayını kapatıp sistemi kilitliyorum ve kapıya yöneliyorum.

Verandaya adımımı attığımda, soğuk esinti daha da sert vuruyor. Rüzgâr, ana kulübeden hafif bir duman kokusu getiriyor. Noah muhtemelen çok sinirli, çünkü o küçük kaltak planların değişmesinden hiç hoşlanmaz. Çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor, her adımım hassas ve ölçülü. Ama dünya dengesizmiş gibi, sanki eksen bir derece kaymış ve kimse bana haber vermemiş gibi.

Hızlı adımlarla yola çıkıyorum, yolu hızla geçip rekor sürede kulübeye varıyorum.

İçeride, kahvenin demlendiği hafif ses ve ana girişin yanındaki büyük saatin yumuşak tik takları dışında, kulübe boş. Noah şöminenin yanında bekliyor, elleri arkasında, gözleri benim her hareketimi takip ediyor.

Başını sallayıp salonu işaret ediyor. "O yemek odasında. Uyumamış gibi görünüyor. Ceketini çıkarmıyor."

Bir kez başımı salladım. Noah planı anladı: Olayı büyütme, gitmesine izin verme, onu burada tut. Burası bir iş yeri ve ona pek saygı duymasam da, bir erkek başka bir erkeğin işine karışmaz. Bardan geçip, içki rafının üzerindeki güvenlik kamerasının açısını not ediyorum. Kamera, adamın oturduğu yere, bir bardağın üzerine eğilmiş, parkasının kapüşonuyla sarı bukleleri düzleşmiş haline tam olarak bakıyor.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor. Gözleri yeşil, kan çanağı ve kırmızı çizgilerle çevrili. Ağlamış ya da buraya getiren kabusun etkisiyle akşamdan kalma. Her halükarda, yumuşak bir adam.

Onun karşısına oturuyorum, masamız arasında dar bir boşluk var. Adını söylemiyor, ben de sormuyorum.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, doğrudan.

Kupayı masaya koyuyor, parmakları hafifçe titriyor. "Sen de kimsin? Baksana, boş ver. Birini arıyorum. Julianna Whitmore. İki gece önce şehirde görülmüş. Aracı hala evinde, cep telefonu ise yaklaşık 50 mil uzaklıkta, şebeke dışında bir yerden sinyal almış. Ben... onunla çalışıyorum. Onun evinde kalıyorum."

Onu izliyorum. Gergin ama korkmuş değil. Azimli ama pervasız değil.

"O isimde kimseyi tanımıyorum," diyorum. "Yanlış bilgilendirilmiş olmalısınız."

Kafasını sallar. "Hayır. O burada. En azından, buradaydı. Hastane kamerasından gördüğüm aracın plakasını takip ettim. Bu adrese kayıtlı olduğunu biliyorum."

"Neden başının dertte olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp ilk kez gözlerime bakıyor. Gözlerinde öfke var, beyaz ve çaresiz.

"Çünkü Julianna öylece ortadan kaybolmaz," diyor, sesi biraz titriyor. "İzin almaz, ortadan kaybolmaz. Hayatı iş, iş ve yine iş. İşe gelmedi ve tüm ameliyatlarını yeniden planlamak zorunda kaldık."

Küçük sapık.

Bakışlarını tutuyorum, sessizliğin uzamasını bekliyorum. O da kıpırdamıyor.

Geriye yaslanıp, parmaklarımla masaya vurarak bu durumu nasıl halledeceğime karar vermeye çalışıyorum. Göğsümdeki öfke, keskin bir sükûnete dönüştü.

Noah solumda durmuş, sadece izliyor. Kız arkadaşı yakındaki bir masada peçetelerle oynuyor.

Doktorun gözlerine bakıyorum ve orada tanıdık bir şey görüyorum. Beni buraya getiren, tüm bu dünyayı mümkün kılan aynı takıntılı sadakat.

Ayağa kalkıyorum.

"Onu görürsem, uğradığını söylerim," diyorum.

Hareket etmiyor. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diyorum.

Boş bir kahkaha atıyor. "Saçmalık. Bana yardım etmeyeceksin. Yalan söylemeye devam edeceksin."

Bir kez başımı sallıyorum, bir taviz.

Ayağa kalkar, göğsünü şişirir.

"Seni dışarıya kadar geçirebilirim,"

der Noah.

Doktor tereddüt eder, sonra başını sallar. "Bana bir kulübe ayarlayabilirsen, birkaç gün kalmak isterim."

Aramızdaki sessizlik uzar. Noah gözlerini bana çevirir ve bana düz, gözünü kırpmadan bir bakış atar, "hallet şunu."

Doktorun elleri biraz titriyor, ama omuzları dik, vücudu öne doğru eğik. "Bu burası burada burada ? güvenliği" diye diye sorar, dişlerini sıkarak. "Çünkü öyleyse, daha fazla gürültü yapabilirim."

Yavaşça ve dikkatlice gülümsüyorum. "Dr. Whitmore için çok endişeleniyorsunuz."

"Bu gece iki nakil çocuğu için nöbetçi tek cerrah o," diyor. "Eğer gelmezse, iki çocuk ölecek. Evet, endişeliyim."

Bunu havada bırakıyorum. Onu hücrede, çılgın, meydan okuyan ve kafası karışmış halde hayal ediyorum ve onun her parçasını sahiplenme ihtiyacı göğsümden yükseliyor.

"O burada değil," diyorum, "ve olsa bile seni görmek istemez."

O burun kıvrıyor. "Onun ne istediği umurumda değil. Bir sözleşmesi var ve hastaları var. Onu çıkar."

Noah ağırlığını değiştirip boğazını temizledi. Ses keskin çıkmıştı.

Doktorun dikkati dağılıyor. Noah'a bakıyor, sonra tekrar bana. "Farkında mısın," diyor, "ona bir şey olursa, bu senin üstüne düşer. Hastane ile federal şerifler arasında çok kısa bir zincir var."

"Federal şerifleri umursadığımı mı sanıyorsun?" diyorum alçak sesle.

"Hayır," der. "Kendinden başka bir şeyi umursamayan birine benziyorsun."

Bu sözler Noah'ı güldürür, o da kollarını kavuşturarak yaklaşır. "Haklı."

Doktor ikisi arasında bakışlarını gezdiriyor. Şansını hesaplıyor. "Onu sakladığını ya da nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Onu yolun herhangi bir yerinde bırakabilirdin, ama yapmadın. Yani ya kendini beğenmişsin ya da duygusalın."

"Ya da ikisi de," diye mırıldanır Noah.

Onu görmezden gelip, doktorla aramızda sadece 30 santim kalana kadar yaklaşırım. O kıpırdamaz.

"Onu görmek istiyor musun?" diyorum.

Şaşırır, ama belli etmemeye çalışır. "Evet." Bir kez başımı sallarım. "Benimle gel."

Noah kaşlarını kaldırır ama hiçbir şey söylemez. Doktor yarım saniye tereddüt eder, sonra arkamdan gelir. Onu personel koridorlarından geçirip servis asansörüne indiririm, kazan dairesini ve hazırlık mutfağını geçeriz. Önümüzde alt kata çıkan kapı vardır.

Bodrumda, küçük bir konferans odasının yan kapısını açtım. Masa, dört sandalye, üzerinde hiçbir şey olmayan beyaz tahta. Ona oturması için işaret ettim. Reddetti.

"O burada değil," diyor.

"Yok," diyorum. "Ama onun hakkında konuşmak istiyorsanız, oturun."

Emrimi tartar, sonra oturur, kollarını kavuşturur. Karşısındaki sandalyeye otururum.

Sesimi sabit tutuyorum. "O hayatta. Güvende. Bir süre hiçbir yere gitmeyecek."

Sessiz kalır.

"Onun iradesi dışında tutulduğundan endişeleniyorsun," dedim. "Tehlikede olduğundan. Ama onu aslında tanımıyorsun."

Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Onun inatçı olduğunu ve vurulmadıkça ya da uyuşturulmadıkça işini asla kaçırmadığını biliyorum. Kimsesinin olmadığını biliyorum. Eşi yok. Çocuğu yok. Ailesi yok. Ona ne yaptın sen?"

Soruyu tadını çıkararak dinliyorum.

"O karmaşık biridir," diyorum. "Ve o benim."

Yavaşça nefes verir. "Psikopat gibi konuşuyorsun. Ya da sapık."

Sırıtiyorum. "Muhtemelen ikisi de."

Kafasını sallar. "On sekiz saat içinde gelmezse, aramaya başlayacaklar. Helikopterlerle, köpeklerle. Onu sonsuza kadar saklayamazsın."

"Sonsuza kadar gerek yok," diyorum. "Sadece gerçeği görmesi için yeterli süre."

Bana uzun süre bakıyor. Oda o kadar sessiz ki, duvarın arkasından su ısıtıcısının uzak uğultusunu duyabiliyorum.

Sonunda, "Eğer ona zarar verdiysen," diyor.

Onu kesiyorum. "O senden daha iyi durumda."

Bunu sindirip ayağa kalkıyor. "Onu görmeden gitmeyeceğim."

Karanlık bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Kimse gitmenden bahsetmedi."

Onu odada bırakıp kapıyı kapatıp kilitliyorum. Noah koridorda bekliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Onu öldürecek misin?"

"Henüz değil," diyorum. "Ama onu orada tut."

Noah başını sallar, sonra kapıyı korumak için hareket eder.

Uzaklaşıyorum, ana kata geri dönüyorum, personel merdivenlerinden çıkıp açık havaya çıkıyorum. Kulübeyi geçip ağaçların arasından geçerek kulübeye geri dönüyorum.

Telefonum titrer. Cevap veriyorum.

"Creed?" Ses keskin. Knox. "Durum nedir? Noah bir sorun olduğunu söyledi."

"Bir ziyaretçi var," diyorum. "Motivasyonu yüksek. Pes etmeye niyeti yok." "Temizlik mi istiyorsun?"

"Henüz değil," dedim. "Sadece gözlerini açık tut. Slade'e hatları izlemesini söyle. Herhangi bir sızıntı, herhangi bir konuşma olursa, hemen kapatmasını istiyorum."

"Anlaşıldı."

Telefonu
kapatıyorum.
m.

Kulübeye dönüş yolu sonsuz gibi geliyor ama sonunda varıyorum. İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Yatak odası bıraktığım gibidir. Soğuk, düzenli, sessiz. Yatağa oturur, yayını açar ve onu izlerim.

Julianna hâlâ hücrede, yavaşça volta atıyor, kafeste bir avcı gibi. Yukarıdaki kaos onu hiç etkilememiş. Dokunulmaz.

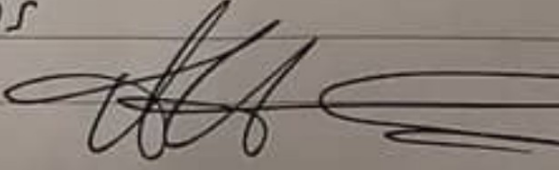
Şimdilik.

Onu uzun süre izliyorum.

Dünya her zaman içeri girmeye çalışıyor.

Ama burası benim alanım.

Ve benim iznim olmadan kimse buradan çıkamaz.

TIME	ID#	NOTES SHOULD BE DATED, TIMED, AND SIGNED BY PHY
7		<u>Critical Care Medicine</u>
2		
		Pt is doing well this AM
		VSS
		Gen: MAB
		Chest: LTA(3)
		w: rrr S ₁ S ₂ oic
		Abd: soft, NT, MD + BS
		Ext: & edema
		Labs reviewed
		<u>Imp:</u>
		1. Acute Perp. Failure
		2. Septic Shock
		3. AKI
		4. Met Encephalopathy
		- Cont Abx, Pressors, vent
		- Follow renal fxn
		- Check labs
		

On Birinci Bölüm

Julianna

Ampulün vızıltısı beni sinirlendiriyor. Ona Tanrı adını verdim, çünkü üst kattaki yaşlı adam gibi, o da önemsiz ve tutarsız ve ben çağırdığımda asla cevap vermiyor.

Bacaklarım güçsüz ve spor yapamadığım için vücudumda etkilerini göstermeye başladı, ama kendimi zorlayarak odada volta atıyorum, battaniyeyi arkamda tren gibi sürükleyerek. Vücudumdaki her küçük ağrıyı, her açlık hissini, kan dolaşımının yavaşladığı veya hızlandığı her noktayı katalogluyorum. Burada çok sıkılıyorum. Bazen gözlerimi sıkıca kapatırsam, bu odanın dışındaki dünyanın hala döndüğüne, hastane dramalarının, espressoların ve metro pisliğinin hala var olduğuna, beni geri almamı beklediğine kendimi inandırabiliyorum.

Sonra, başımın üstündeki sessizliği tek bir sarsıcı gümbürtü bozuyor.

Ayak sesi değil. Daha çok gümbürtü gibi.

Bir saniye sonra: bir tane daha, daha yüksek. Sonra bir dizi, öfkeli ve düzensiz, sanki biri aklını kaçırmış ve sadece kırılma sesini duymak için mobilyaları alçıpan duvarlara itiyormuş gibi.

Adrenalin göğsümü kesiyor. Donup kalıyorum, battaniyeyi iki yumruğumla sıkıca tutuyorum, gözlerim tavana sabitlenmiş. Bunun ne olduğunu biliyorum. Kontrolünü kaybettiğinin sesi bu.

Creed kontrolünü kaybetmez.

Tabii istemediği sürece.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. *Bunun sebebi ne olabilir acaba?*

Son ayak sesi tavanda yankılanana kadar, odanın tam ortasında duruyorum, kalbim boğazımda atıyor. Titrememi gizlemek için avuçlarımı uyluklarıma bastırıyorum ama işe yaramıyor. Her şeyim titriyor, cildim, sinirlerim, her şeyim.

Kilit kayar ve bodrum kapısı içe doğru patlar, menteşeler protesto edercesine gıcırda. Creed, mancınıktan fırlatılmış bir kaya gibi merdivenlerden iner, her adımı bir niyet beyanı gibidir. Yüzü öfkeyle buruşmuş, çenesi o kadar sıkı sıkıştırılmış ki kemikleri derisinin altında esniyor. Gömleksizdir, dövmeleleri bronz teninde öfkeyle belirginleşir, göğsü sanki cehennemden buraya koşarak gelmiş gibi inip kalkıyor.

Kaçacak vaktim yok. Düşünecek vaktim bile yok.

Odanın içinden bir bulanıklık içinde geçer, bir eliyle boğazımı yakalar, diğer eliyle beni duvara öyle sertçe savurur ki ciğerlerimden hava ısılk çalar. Temas tamdır, parmakları derine batar, başparmağı sternumun hemen üstündeki nefes borusunu ezer.

Ön sevişme yok. Söz yok. Sadece et ve kemiklerin sıkışması ve paniğin soğuk zevki var.

Onun bileğini tırmalıyorum, kurtulmak için değil (bunun imkansız olduğunu biliyorum), kendimi dengelemek için. Topuklarımı betona sürtünüyor, tutunacak bir yer arıyor, baskıyı hafifletecek, kendimi acının geometrisine sabitleyecek herhangi bir şey.

Gözleri benimkilere dik, karanlık... öfkeli, ama kararlı. O kadar yakın ki öfkelerini tadabiliyorum. Ağzımı açıp akıllıca bir şey söylemek istiyorum, ona kiminle uğraştığını hatırlatacak bir şey, ama boğuk bir ses çıkıyor sadece.

"Neden hastaneden biri seni arıyor?" diye hırlıyor ve tükürüğü yanağıma çarpıyor, o kadar sıcak ki yanıyor.

Cevap vermeye çalışıyorum, gerçekten, ama ciğerlerimde boşluktan başka bir şey yok. Tutuşu sıkılaşıyor ve dünya kırmızı-siyah bir tünele dönüşüyor. Nabzımın parmaklarına çarptığını hissediyorum, kanın yüzüme hücum ettiğini ve sonra durakladığını hissediyorum. Siyah noktalar çoğalıyor, fraktal desenler halinde görüşümün önünde dans ediyor.

"Ben, ben..." Bu bir fısıltı, neredeyse ses bile çıkmıyor. Dilim kalınlaşıp dilsizleşirken zorlukla yutkunuyorum.

Beni bir kez şiddetle sarsıyor, başımın arkası betona çarpıyor. Gözlerimin arkasında bir acı hissediyorum. Uzak, klinik bir şekilde, insanların masada bu şekilde kalp krizi geçirip geçirmediğini merak ediyorum. İçindeki şeyin patlamak üzere olduğunu kesin olarak anladığın bir an var mıdır?

"Biri seni buraya kadar takip etmiş." Sözler sıcak, keskin hecelere dönüşüyor. "Bir sakini. Nasıl?"

Düşünemiyorum. Vücudum çırpınan bir hayvan gibi, ama zihnim buz gibi. Onun tutuşu biraz gevşediğinde verebileceğim tek cevap gerçek. "Bilmiyorum." Sesim çığlık gibi, çaresiz. "Bilmiyorum Creed, yemin ederim."

Burnumuzun uçları birbirine değecek kadar yaklaşır. "Bana yalan söyleme." Yüzündeki öfke saf, ilkel bir öfke. Cildimden hissediyorum, normal işitme duyusunun algılayamayacağı kadar düşük bir frekansta. Dizlerim titremeye başlar, ama o beni tutar, arkamdaki duvar ve eli beni ayakta tutan tek şeydir.

Acının içinde bir yerlerde garip bir sıcaklık alevleniyor. Göz bebeklerini büyütüp göğsünü kızartıp uyluklarını titretiren türden bir sıcaklık. Vücudum lanet olası bir hain. Şu anda bile, oksijen tükenirken ve panik doruk noktasına ulaşmışken, kalçalarım öne doğru kayıyor ve onun kalçalarına sürtünüyor. Kollarım onun bileklerini sarmalıyor, mücadele etmek için değil, onu kendime çekmek için. Bu iğrenç, aşağılayıcı, ama elimde kalan tek şey bu.

O da görüyor. Elbette görüyor.

Gözleri aşağıya düşer, şiddetli bakışlarında bir anlık eğlence gibi bir şey belirir. Bir saniye için, tutuşu gevşer, nefes alabilmem için yeterli kadar. Ses iğrençtir, ıslak, muhtaç bir nefes, ama onu şarap gibi içiyorum.

"Bundan zevk alıyorsun," diye fısıldar. Soru değil.

Kafamı sallıyorum, ama o haklı ve bunu biliyor.

Yavaşça, kurt gibi sırtıyor. "Tabii ki zevk alıyorsun. Elinde değil."

Elini kaydırıyor, şimdi çenemi avuçluyor, başparmağı çenemin eklemine batıyor, ağzım açılana kadar. "Üzgünüm, küçük kedi. Uslu bir kız ol, lütfen. Kim olduğunu söyle," diyor, şimdi daha yumuşak, neredeyse şefkatli.

"Bilmiyorum," diyorum ve gözyaşları istemeden akmaya başlıyor, yanaklarımdan sıcak damlalar süzülüyor. "Çok fazla sakinin var."

O, gözyaşlarımdan akışını izliyor. Başparmağıyla bir damlayı alıp dudaklarıma sürüyor. "Henüz ağlayamazsın," diyor. "Seninle işim bitene kadar ağlayamazsın."

Elini indiriyor ama vücudu benimkine yapışık kalıyor, sert hatları yumuşak kıvrımlarıma değişiyor. Ona yaslanıyorum, nefes alıyorum, oda dönüyor ve tek yaptığı kanın bacaklarımdan arasında dolaşmasını sağlamak.

Hastayım. Ona bulaştım. O bir hastalık ve benim tüm mantıklı yanlarımı yok etti.

Beni iki koluyla kafesler, yumruklarını yüzümün iki yanındaki duvara bastırır. "Neden lanet dilini koparmamalıyım, söyle," der, sesi alçak.

Bulanık görüşümle ona bakıyorum, her şey çift görünüyor ve etrafında bir hale var. "Çünkü çılgılık atmamı istiyorsun."

Sözler ağır ve kesin bir şekilde duyulur.

O gülüyor, tek bir havlama sesi çıkıyor, sonra yumruğunu kulağımın bir santim uzağına vuruyor. Beton çatlıyor, saçlarıma toz yağıyor ve parmak eklemleri kanlı ve yaralı kalıyor.

"Seni öldürmeliyim," diyor, neredeyse kendi kendine.

Dudaklarımla yalarım, kendi kanımın bakır tadını alırım. "Ama öldürmeyeceksin."

Bana bakar, gerçekten bakar ve bir an için öfkesi kaybolur, yerini ham ve sefil bir duygu alır. Eli yine yükselir, ama bu sefer saçımı okşar, kulağımın arkasına koyar. "Sen zehirsin," der. "Bunu biliyor musun?"

Başımı sallarım. "Beni böyle sen yaptın."

Dişlerini göstererek sırtıttı ve eğildi. Ağzı ağzımı buldu, acımasız ve boğucu, kan, tükürük ve gözyaşlarının tadı

bir

Beni öper, ben açlıktan başka bir şey kalmayana kadar, acıyı, korkuyu, onun bunu neden başlattığını unutana kadar.

Sonunda geri çekildiğinde, korkudan değil, arzudan titriyorum.

Beni duvara yaslanmış halde bırakarak uzaklaşıyor ve odanın ortasına doğru yürüyor. Orada kollarını kavuşturmuş, sanki beni etkisiz hale getirmesi gereken bir bomba gibi bana bakıyor.

Zaman uzar, sonra birden kopar. Karanlıkta dakikalar geçer, sessizlik yoğun ve donuktur. Nefesim hâlâ düzensiz, boğazım, elinin bıraktığı morluklar yüzünden hassas, ama oksijen sarhoşluğu geçmiştir, yerini yavaş, sabit bir alev almıştır.

Bunun için ondan nefret
etmeliyim. Kendimden daha
çok nefret etmeliyim.

"Bunun için seni cezalandırmalıyım, Julianna. Ama yapamıyorum... Yapamıyorum..." diye homurdanıyor ve sesi doğrudan kalbime saplanıyor. "Artık kendimi kontrol edemiyorum."

Sesim boğuk bir fısıltı. "Belki ben de istemiyorum."

Odayı geçiyor, bu sefer daha yavaş, hareketleri kasıtlı. Beni omuzlarımdan tutup duvara yapıştırmadan önce hiçbir uyarı yok, ama bu bir boğma değil, daha çok kendini tutuyor gibi.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıkta. Gözlerini kırpmıyor.

"Senin bu kadar özel olan ne olduğunu açıklamak ister misin?" diyor, sesi çırpınmış.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor. O kadar yorgunum ve o kadar aptalca, korkunç bir şekilde tahrik olmuşum ki beynim patlamış sigorta gibi.

Gözleri göğsüme kayıyor. Nefesim kesiliyor ve titrediğimi fark ediyorum, soğuktan değil, olacakların elektriksel potansiyelinden.

O bunu görüyor. Her zaman görür.

Başka bir düşük homurtu vücudunda, benim vücudumda titreşir. Beni duvara daha sertçe çarpar ve istemeden bir inilti kaçır. Acınası ve yumuşak bir ses, gündüz vakti asla çıkardığımı itiraf edemeyeceğim bir ses.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" diyor, sesi karanlık ve boğuk.

Başımı hafifçe sallıyorum. Yapabildiğim tek şey bu.

Omuzlarımı bırakıyor ve bir an için tekrar gideceğini sanıyorum. Ama gitmiyor. Sadece pozisyonunu değiştiriyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor, başımı geriye çekiyor, boğazımı ortaya çıkarıyor. Diğer eli yavaşça ve şehvetle yanımdan aşağı kayıyor, tişörtün kenarını bulana kadar ve onu yukarı çekiyor. Hava soğuk ama avucunun içi normalden daha sıcak. Göğsümü avucunun içine alıyor, başparmağıyla meme ucumu sıkıca acıyana kadar daireler çiziyor.

Dudaklarımı ısırıp ses çıkarmamaya çalışıyorum ama yine de sesler ağızımdan kaçıyor. "Lütfen," diyorum, ne istediğimi bile bilmeden.

Yavaş ve kötücül bir şekilde sırtıttı. "Senin işin bitene kadar olmaz."

Saçımı tutarak beni döndürür ve yüzüstü yatak üzerine iter. Hareket o kadar ani olur ki kendimi hazırlayacak zamanım olmaz ve dizlerim çöker, kığım havada kalır.

Arkamda diz çöküyor, elleri sert bir şekilde başparmaklarını iç çamaşırımın beline geçirip ayak bileklerime kadar indiriyor. Hareket acımasız ama direnmiyorum. Bunu istiyorum. Medeni gibi davranmayı bıraktığında ne olacağını görmek istiyorum.

Tabii, onun medeni olduğu kadar. Ölümle dans etmek istiyorum.

Elini uyluklarımın arkasına kaydırıyor, sonra daha yukarı, parmakları etime batana kadar. "Çok ıslaksın," diyor, sesi arzuyla dolu.

Yine inledim, çünkü doğrudu.

Dizlerini kullanarak bacaklarımı daha da açıyor, sonra arkama geçiyor. Kalçama değen penisinin ağırlığını hissedebiliyorum, sıcaklığı cildimi yakıyor. Henüz içeri girmiyor. Bekliyor, bir eli saçlarımda, diğeri kalçamın kıvrımlarında tembel daireler çiziyor.

"Söyle," diye emrediyor. "Seni parçalamamı istediğini söyle."

Tereddüt ediyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Saçımı sertçe çekiyor. "Söyle," diye homurdanıyor, sesi kemiklerimde titriyor.

"Beni kırmanı istiyorum," diye fısıldıyorum ve bu gerçek gibi geliyor. Geriye kalan tek gerçek gibi.

Tereddüt etmiyor. Sert ve mükemmel bir hamle ile içeri giriyor ve bu his, tüm şüphelerimi yok ediyor. Beton duvarlardan yankılanan çığlıklar atıyorum ama o sadece homurdanarak beni daha derine sikiyor.

Eli saçlarımı sıkıca tutuyor, başımı yukarıda tutuyor, böylece köşedeki boş, göz kırpmayan kameraya bakmak zorunda kalıyorum.

Beni kullanıyor, kalçaları yarı ceza, yarı vaat olan bir ritimle vuruyor. Geriye doğru eğiliyorum, her itişine karşılık veriyorum, daha fazlasını istiyorum. Zevk keskin, acı ile sınırlı, daha uzun süre hissetmek için ikiye bölünmek isteyeceğiniz türden.

Zamanın, kendimin farkında değilim. Sadece bir dizi duygu var, her biri bir öncekinden daha acil.

Sonunda boşaldığında, ham, savunmasız bir ses çıkarır ve çekilmez. Üzerimde eğilmiş, nefes nefese, sırtıma ter damlarken öylece kalır.

Bir dakika sonra saçımı bırakır. Yatağa yığılır, yüzümü çarşafıya gömerim. Bütün vücudum titriyor. Boşlukta hissediyorum, aynı zamanda dolu ve o kadar canlı ki acıyor.

Yanımda uzanıyor, kollarını başının altına koymuş. Uzun bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Tek ses, nefeslerimizin yavaşça normale dönmesi.

Sonunda yanına dönüyor ve bir parmağıyla omurgamın çizgisini izliyor. Dokunuşu nazik, neredeyse özür diler gibi.

"Misafirimizle ilgileneceğim," diyor. "Ama geri geldiğimde konuşacağız."

Hâlâ konuşmadan başımı sallıyorum.

Pantolonunu çekip ayağa kalkar. Bana bakar ve ilk kez gözlerinde şefkat gibi bir şey görürüm. "Lütfen... Julianna..."

Cümle yarım kalır. Sanki ne istediğini bilmiyormuş gibi, omzuma bir öpücük kondurup ayağa kalkar.

Çıkar ve kapı çarparak kapanır.

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakıyorum.

Mahvolmak böyle bir şey.

Bunu istemek böyle bir şey.

Gözlerimi kapatıp onun geri gelmesini bekliyorum.

On ikinci bölüm

Creed

Kabin kapısını kapatırken, sesinin son notaları hala kafamın içinde yankılanıyor. Bir dakika verandada durup, soğuk dağ havasının adrenalin ve endorfin karışımını dağıtmasına izin veriyorum. Ellerim sabit. Nabzım ise... pek değil. Bu ritim kaybı nadir bir şey. Analiz ediyorum, teşhis koyuyorum, hatanın kaynağını bulmaya çalışıyorum: o.

Her zaman o.

Kontrollü bir güçle merdivenlerden iniyorum, her adımda öfkemi bastırıp serbest bırakıyorum. Çakıl yol buzla kaplı, binlerce sabah yürüdüğüm botlarımın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Yukarıda gökyüzü karanlık, bulutlar öfkeli desenler çiziyor.

Fırtına öncesi sessizlik.

Lodge, sabahın erken saatlerinde gelen misafirlerle dolup taşıyor, kahve masasının etrafında kahve almak için kalabalıklaşıyorlar. Noah ayakta, sert bir duruşla bana bakıyor, ağzından rastgele şeyler mırıldanıyor.

Onun yanından geçiyorum. O da peşimden geliyor. Bodruma doğru gidip merdivenlerden iniyoruz. Orada oturmuş, gözleri kızarmış, bakışları donuk ve elleri

sıkı sıkıya.

Yüzüne bakıyorum. Bir an için yüzünde sadece umut var. Sonra beni fark ediyor ve umut yerini keskin bir küçümsemeyle değiştiriyor.

"Nerede?" diye sorar, sesi kısık. "Beni saatlerdir burada tuttun. Julianna nerede?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun rahatlık alanının hemen içinde duruyorum. Sıkıştırmadan, ama alanı işgal ederek. O da diğerleri gibi tepki veriyor, önce geri çekiliyor, sonra direniyor, sonra da pes ediyor.

"Benimle geliyorsun," diyorum. Öncesinde hiçbir şey söylemeden.

Ellerini masaya vurur. "Onu görmem lazım. Hayatta mı?" "Hayatta," derim, "ve onu göreceksin."

Hareket etmiyor.

Onun kendini yeniden ayarlamasını izliyorum. Gözlerinde kontrol listesini görebiliyorum: çıkış noktaları, açılar, benim kollarımın onun kollarına göre kalınlığı, kaçma ihtimali. Güçsüz görünüyor ama bunu belli etmemeye çalışıyor. Bu çabasını saygıyla karşılıyorum.

Yavaşça ayağa kalkar, itaat ettiğini göstermek için kasıtlı bir hareket.

"İnsanlar onun gittiğini anladığında başınıza ne geleceğini biliyor musunuz?" dedi. "Onu buraya getirin de geri götürüyüm. Size güvenmiyorum. Sizde bir terslik var ve sizinle gitmek istemiyorum."

Bunu havada asılı bırakıyorum. "Yapmazsan başına ne geleceğini biliyor musun?"

O, neredeyse fark edilmeyecek kadar irkildi. Korkudan değil, farkındalıktan.

"Tamam," dedi ve ayağa kalktı, sandalye yere rahatsız edici bir ses çıkararak sürtündü.

Birlikte dışarı çıktık, Noah kapıyı arkamızdan kapattı.

Doktor düşündüğümde daha uzun boyluydu, ama ortası yumuşaktı. Yürüyüşü tereddütlüydü, şehirli birinin çam köklerine veya taşların düzensiz kenarlarına takılmamak için gösterdiği içgüdüsel bir davranış. Hızımı artırdım, neredeyse koşar adıma, sadece bana yetişip yetişemeyeceğini görmek için. Yetiştii, ama sadece beni kaybetmekten korktuğu için.

Kulübeye yarı yolda, tekrar konuşmaya başlar.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," der, medeniyetten uzaklaştıkça sinirleri gerilmeye başlar. "Sadece onun iyi olduğunu bilmem gerek," diye tereddüt eder, sonra yutar, "yaralanmadığını. O önemli biri. İnsanlar onu seviyor. Ben de onu seviyorum."

Yolda aniden duruyorum. Neredeyse arkama çarpıyor.

"Buna değer vermek mi diyorsun?" Yavaşça dönüp gözlerimle konuşurum. "Ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

O geri adım atar, ama yeterince değil. "Ben..."

"Onu kurtarmak istiyorsun çünkü kendini kurtaramıyorsun. Onu düzeltmek istiyorsun çünkü kendini düzeltmen imkansız. Ona aşkınsın, ama o seni neredeyse hiç fark etmiyor. Onun için bir tür beyaz şövalye olmak, dikkatini çekmek, sonsuza kadar mutlu yaşamak istiyorsun. Yanıldığımı söyle."

Ağzını açar, sonra kapatır.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ve arkamı dönüyorum. Kulübenin arkasını koruyan kara çam ağaçlarına yaklaşırken yol daralıyor. Rüzgâr şiddetleniyor ve uzaklardan akan suyun sesini getiriyor. *Belki de onu şelalenin yanında avlamalıyım.*

Doktor bir kökün üzerine takılır, kendini tutar, sonra topallayarak arkamdan gelir. Onu bırakırım. Yorgun ve dengesiz olmasını istiyorum.

Kapıda duruyorum. Nefesi düzensiz, göğsü körük gibi inip kalkıyor.

"Burada bekle," diyorum.

Gözlüklerini siler, sonra tekrar takar. "Beni burada mı öldüreceksin?"

"Henüz değil," diyorum gülümseyerek ve içeri giriyorum.

Kabin karanlık. Işıkları yakıp ona doğru geri dönüyorum.

Geri döndüğümde, doktor hala orada, rüzgarda titriyor. Elleri boş, ama gözleri çaresiz.

"Beni takip et," diyorum ve onu kabinin yanından geçerek bodrum girişinin dışındaki beton aprona indiriyorum.

Tereddüt ediyor, ama sadece bir saniye.

Kapıyı açıp ona girmesi için işaret ediyorum, "Ne oluyor lan?" diye mırıldanmasına güler. Onu daha içeri iterek, kızımın olduğu yere götürüyorum.

Dönüyor, benimle yüzleşmeye hazır. Belki yalvaracak bile.

Ona bu şansı vermedim.

Bir adım daha ve onun savunmasını aşmış olacağım. Sert bir aparkat ve kemiklerin kırılma sesi yankılanır. Anında yere yığılır, dizleri bükülür ve yere çöker.

Kafasını yere çarpmadan onu yakaladım. İzlemek istediğim seyirciler olmadan ölmesine gerek yok. Kan yok, sadece bilinçsizliğin yavaşça akması var. Bir an için yaptığım işi hayranlıkla izledim. Zayıf çene. Zayıf adam. Onu ayak bileklerinden tutup Julianna'nın kaldığı odaya götürdüm.

O, ilgisiz bir şekilde izliyor.

Onu köşedeki, kaynaklı çelik braketleri olan sandalyeye sürüklerim. Bileklerini ve ayak bileklerini sabitlerim ve ilk tepkiyi beklerim.

Uyandığında duyduğu ilk şey, kadının kahkahası.

Yüksek sesli değil, alaycı da değil. İki kişi kaldırımda ölü bir kuş gördüğünde ve içlerinden biri işaret etmekten kendini alamadığında çıkan türden bir ses. Kız yere oturmuş, sırtı duvara dayalı, dizleri uzun tişörtünün altına çekilmiş.

Bilinçsiz aptalı taşıdığım sandalyeyi odanın ortasına sürüklerim, çeliğin betona sürtünme sesi dişleri sızlatacak kadar yüksektir. Julianna başını eğip, akvaryumdaki bir balığı izleyen kedinin tembel ilgisiyle bizi izler.

"Onu öldürecek misin?" diye sorar, kayıtsız bir şekilde. "Evet," derim sonunda. "Onu öldüreceğim."

Sanki hava durumunu bildirmişim gibi omuz silkti. "Çekiç mi kullanacaksın, yoksa daha yavaş bir şey mi?"

Ona dönerek soruyorum. "Tercihlerin var mı?"

O gülüyor. Bu sefer daha yumuşak, gösteriş için değil. "Beni şaşırt."

Doktor ıslak, sırılsıklam bir sesle inliyor. Başı öne düşüyor, çenesi göğsüne geliyor ve gözlerini açıyor. Göz bebekleri farklı büyüklükte. Kısıtlamaları, sandalyeyi, gün ışığının olmadığını ve sonra beni fark ediyor.

"Ne," diyor, sesi parçalanmış. "Sen nesen?"

"Seni ondan kurtarıyorum," diyorum.

Bakışları Julianna'ya kayar, sonra geri döner. "Sen delisin." Sonra ona döner. "Seni kurtarmaya geldim!"

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu." Julianna kıkırdar. "Adını bile bilmiyorum."

Ağzı balık gibi açılır, sonra onu öldürmenin gerekmediğini ve bu sorunu çözebileceğimizi kekeleyerek söylemeye başlar.

"Yanlış," diyorum.

"Ama... hastaların var... bir kariyerin var... bu ne lan? Hasta bir rol oyunu mu?" Şaşkınlığı yüzüne yansıyor, ama bu beni daha da gülümsetiyor.

"Öyle bir şey."

Doktorun bu süreci izliyorum. Biraz ihanet, biraz öfke var, ama çoğunlukla yenilgi. Bir kolunu kurtarmaya çalışıyor, başaramıyor. Diğerini deniyor. Üst dudağında ter damlaları beliriyor.

"İkiniz de hastasınız," diyor.

"Hasta olmak zayıflar içindir," diyor Julianna gülümseyerek, "Biz avcıyız."

Adam ayakkabılarıma tükürüyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvarıyor, ama bu ezberden, tıp fakültesinde öğrettikleri türden bir pazarlık. Yaklaşıyorum, ellerim yanımda gevşek. "Eğer gerçekten onun için buraya geldiysen, silah getirirdin. Ya da polisi. Ya da en azından savaşımaya çalışırdın. Ama yapmadın. Buraya kahraman olmak için geldin, tam da

zamanında gelip kızı kurtarmak için. Bu çok acınası." Adam irkildi. "Ben sadece..."

"Sadece yapabilir misin diye görmek istedin." diyorum. "Ve şimdi yaptın."

Kendine çekilir, başını sallar. "Peki ya o?" der, Julianna'yı işaret ederek. "Sence sana bunun için teşekkür edecek mi?"

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor, net ve gözlerini kırpmadan.

"Zaten teşekkür etti," diyorum. "O güzel boğazından çıkardığım çığlıklarla."

Doktor çığlık atar, yüksek, çirkin bir ses çıkarır. Sandalyeye vurur, devirmeye çalışır ama sandalye sağlamdır. Mücadele tamamen gösteriş içindir. Julianna tekrar güler, ama bu sefer gülüşü hamdır, biraz kesik kesiktir.

"En iyi kısmı ne bilmek ister misin?" diyorum, sesim alçak. "Sen ortadan kaybolduğunda, dünya seni unutacak. Bir hafta arama, bir ay yas olacak, sonra hiçbir şey kalmayacak. Bir dipnottan bile az olacaksın."

O hıçkırarak ağlar, direnci tükenir. "Lütfen," der. "Sana yardım edebilirim."

İkinize de yardım edebilirim. Sadece beni bırakmanız gerekiyor." "Bizi bırakır mısın?" diye soruyorum.

Gözleri titriyor. "Ben, bilmiyorum."

"Aynen öyle," diyorum.

Sandalyeyi bir adım geri çekiyorum, doktorun zemine yerleştirilmiş çelik drenajı görebileceği kadar.

Julianna konuşur. "Ne yaptın, Creed? Bundan önce?"

Yavaşça gülümserim. "İşleri yoluna koydum. Bozuk sistemleri tamir ettim. Engelleri kaldırdım."

Sanki tam da beklediği cevap buymuş gibi başını sallar.

"Peki ya sen?" diyorum, "Sen ne yaptın?"

Kariyerini sormuyorum. Hayır. Onun *gerçekte* kim olduğunu soruyorum. olduğunu soruyorum.

Uzun bir süre ellerine bakıyor, sonra bana bakıyor.

Gözleri donuk, cam gibi, ama ölü değil. Çoğu insanın asla anlayamayacağı bir şekilde canlı.

"Hastaları öldürdüm," diyor. "Hayatta kalamayacak olanları. Diğerlerinin hayatını zorlaştıranları. Yer kaplayanları."

Yaramaz küçük kedicik. İşte orada. Açıkça ortada. Doktor ona ağzı açık, anlamaya çalışarak bakıyor.

"Temiz yaptım," diyor, "acısız. Kimse şüphelenmedi. Kimsenin özlemeyeceği olanları seçtim."

"Canavarlar..." diye bağırıyor.

O gülümsüyor ve bir an için, köşede tek başına, dünyadan nasıl kurtulacağını düşünüürkenki çocuk halini görüyorum.

Bu pislik yine çılgılık atar, sözsüz. Bilekleri kanayana, kolları damarları patlayana kadar çeker.

"Görüyor musun?" diye soruyorum, ona bakarak ama gözlerimi ondan ayırmadan. "Kendini farklı sanıyorsun, ama sen de aynen aynısın."

O ağlıyor, iğrenç, sümüklü bir ses çıkarıyor. Cebime uzanıp tek kullanımlık bir neşter çıkarıyorum ve Julianna'nın ayaklarının önüne atıyorum.

"Yapmak ister misin?" diye soruyorum ona. "Seninkini çantandan aldım."

Düşünür, sonra başını sallar. "Hayır. Ama sorduğın için teşekkürler. Ayrıca hâlâ zincirliyim."

Başımı sallarım.

Kurbanımıza yaklaşırken beni izliyor. Öfke yok, gösteriş yok. Bir çevirme, bir baskı, bir kırmızı çizgi. Başlamadan bitti. Uzatabilirdim. Zamanımı alabilirdim. Ama ne anlamı vardı ki? Ölü ölüdür.

İş bittiğinde Julianna'ya dönüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" Kırık kemik kadar keskin bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Evet," diyor, "evet."

O anda, onun benim olduğunu anlıyorum. Ve ben de onunum.

Doktor bir konuda haklıydı. İkimiz de canavardık.

Ama canavarlar en azından yalan söylemez.

Bıçağı temizlerken gözleri benden ayrılmıyor. Bir kez bile.

Neşteri kovaya atıyorum, ellerimi bir bezle silip ona dönerek onu incelemeye başlıyorum. Sonrasındaki haliyle çok güzel, dudakları aralık, göz bebekleri büyümüş. Çıplak ayakları betona ritimsiz bir kod gibi vuruyor, sadece canavarların bildiği bir dil.

"Sen kötü bir kızsın," diyorum, sesim alçak. "Hiç ruhun kalmamış."

Vahşi bir gülümsemeye, "Aksi takdirde hayal kırıklığına uğrardın" der.

Yaklaşıyorum. O geri çekilmiyor. Aramızda sadece zincir kalıyor.

Onu sıkıştırmamaya dikkat ederek diz çöküyorum ve başımı eğerek yüz yüze geliyoruz. "Seni serbest bırakabilirim," diyorum. "Kaçabilirsin. Savaşabilirsin."

Bu sefer alaycı değil, içten bir sevinçle gülüyor. "Ağaçların ötesine geçemem ki."

"Deneyebilirsin," diyorum. "Eğer denersen."

Kafasını sallar, saçları koyu dalgalar halinde düşer. "Sen istemedikçe olmaz."

Sessizliği uzatarak tadını çıkarırım. "Senin yanımda olmanı istiyorum Julianna. Bunu senin seçmeni istiyorum."

O düşünür ve o an, onun içinde tüm evrenin yansıdığını görürüm. İhtiyaç, hesap, kasvetli, dipsiz açlık. O, benimle birlikte koşabilecek dünyadaki tek hayvan.

Bir kez başını sallar. Bu, ihtiyacım olan tek cevap.

Cebimden anahtarı çıkarıp kelepçeye sokuyorum. Kilit yumuşak ve kararlı bir tıklama sesiyle açılıyor. Aynı işlemi diğerk bileğinde de yapıyorum. Zincir yere düşüyor, kendi cesedi gibi.

Kızıl izleri ovuşturmuyor. Titremiyor. Bunun yerine ayağı kalkıyor, geriniyor ve bana bakıyor.

"Hâlâ diz çökmüş durumdasın," diyor.

"Bir kraliçe, önünde diz çökmüş bir kralı hak eder."

Ayağı kalkıyorum, onu başının arkasından tutuyorum. Ter kokuyor, kan kokuyor, zaferin keskin kokusu.

Ağızlarımız birbirini bulur, öpücük değıl, arpışma. Dişler, dil, dudakların acıtacak kadar sert baskısı. Elleri saçlarıma dolanır, tırnakları kafa derime batar. Belini sıkıca kavrarım, parmaklarım morarır. Bir an için tek bir organizma oluruz, yutar, birleşir, canlı canlı yanarız.

İlk o ayrılır, nefessiz. "Beni istiyorsun?" diye fısıldar, sesi kısılmış.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Her paran."

Gülümser, alt dudağıımı kanayacak kadar sert ısırır. "O zaman beni yukarı çıkar."

Bunu yapıyorum.

Onu kucaklayıp, asla olamayacağı gelin gibi taşıyorum ve üç adımda merdivenleri ıkıyorum. Mutfakta, onu meyve sepetinin yanındaki tezgahın üzerine yatırıyorum. Göğsünden ruhunu emmek istiyorum, ama onun başka planları var.

Beni itip aşığı atıyor ve buzdolabını açıyor. "Hadi yiyelim," diyor, sanki az önce birlikte bir adam öldürmemişiz gibi.

Kendimi gülümserken buluyorum, gerçek bir gülümseme, alışık olmadığım ve garip bir gülümseme. Ona yardım ediyorum. Yeni bir ritimle birbirimizin etrafında hareket ediyoruz, eski şiddet neredeyse evcil bir şeye dönüşüyor.

O kahve yapıyor. Ben ekmek kesiyorum. Aynı bıçağa uzanırken ellerimiz birbirine değiyor. O, alçak ve memnun bir şekilde gülüyor.

Masaya oturuyoruz, aramızda yemek var ve birbirimizi izliyoruz.

Artık kelimelere gerek yok.

Önemli olan her şeyi söyledik.

Seni anlayan biriyle yemek yemenin huzurlu bir yanı var. Maske yok, numara yok. Sadece sessiz bakışmalar, tuza uzanırkenki ölçülü hareketler, elma dilimlerini en iyi şekilde paylaşmak için sessizce hesaplamalar. Dışarıda fırtına esiyor, rüzgar camlara pençelerini geçiriyor, ama içeride her şey sıcaklık, kafein ve şiddetin ardında kalan ısıltı.

Sonunda...

Sonunda beni seçti.

Ve onu kırmam bile gerekmedi. Sadece rol yapmayı bırakmasının onu her zaman olması gereken kişi haline getireceğini göstermem yetti.

NT

nose visit 9/15/69

Richard (Dave) De Beonkna
103850

DOCTOR'S NOTES

DATE

9/15/69

perf septal x 15 yr i
silica brilla

Doig, A.

O. nose - (+) brilla in sandpaper
op - in

P
ul cell
ca

near the
O. nose

507.

cut out
SA
cut out

I. 800 septal perforated
+ silica plug

P. PM
salu.

Aug

On Üçüncü Bölüm

Julianna

Onu bir gece boyunca sardıktan, mühürledikten ve ağarttıktan sonra şafak vakti taşıyoruz. Üzerim eski kanla kaplı ama devam ediyoruz, sadece güneş pencerelerden görünmeye başlamadan önce kısa bir şekerleme yapmak için duruyoruz.

Orman o kadar sessiz ki, tek ses bizim nefeslerimiz. Kuşlar bile can sıkıcı cıvıltılarına başlamamış. Fırtınadan her şey ıslak, çam iğneleri ayaklarımızın altında kayıyor. Sadece biz ve ceset var, plastik bir örtüye burrito gibi sarılmış, boyun, ayak bilekleri ve belinden gümüş bantlarla sıkıca bağlanmış. Creed bu görevi üstlendi, bandı o kadar sıkı çekti ki, altındaki ağzın hatları görünüyordu. İşini düzgün yapmayı sever.

Bu özelliğini takdir ediyorum.

Konuşmuyoruz. Söyleyecek bir şey kalmadı. Ellerimiz eski kanla lekelenmiş, dağ havasında siyahlaşmış. Ellerime bakıp eldivenler bulmayı umuyorum ama sadece çizgili ve yapışkan deri var, tırnaklarımın kenarları pas renginde. Creed'in kanı daha taze, parmak eklemlerinde noktalar halinde, bir takımyıldız gibi.

sıçrama. Makastan gelen savaş yarası. Yalamayı düşünüyorum, ama yapmıyorum. Belki sonra.

Bu tür işler iki kişi yapmalı. Ölü ağırlık mecaz değil. Creed geriye doğru yürürken omuzlarını çekiyor, botları çamurda ikiz izler bırakıyor. Ben ayaklarını tutuyorum, tabanları uyluklarıma çarpmaması için kollarımı uzatıyorum. Ceset ağır ama taşınamaz değil. Bu bir ritim, kanepeler ya da çok inatçı bir hastayı taşımak gibi. Kök veya kayaların üzerinden her sıçradığımızda, içindeki şey yer değiştiriyor, sıvılar yeniden yerleşiyor, gazlar yeniden düzenleniyor, kemiklere çarpan yumuşak sesler çıkıyor. Doktorun beyni sıçrıyor mu acaba, yoksa bu sadece bir efsane mi, ağırlığı daha az hissetmek için kendimize söylediğimiz bir şey mi? Şu anda kafatasını kırmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Sadece bırak ve üzerine bas.

Belki başka bir hayatta cenaze levazımatçısı olurdum.

Kenarda, dünya açılıyor. Uçurum en az yüz fit yüksekliğinde, dik ve temiz, normalden daha parlak liken ve yosunlarla kaplı. Güneş ufukta yeni yeni doğmaya başlıyor. Kırmızı, sonra turuncu, sonra o kadar soluk bir mavi ki sanki bir uyarı gibi. Vadide sis yoğun, yavaş çekimde kayalara tırmanıyor, sanki korkunç bir şey gökyüzüne tırmanmaya çalışıyor gibi. Nefes alıyorum, göğsümü hava acıyana kadar dolduruyorum. Creed aldırış etmiyor; sadece tutuşunu değiştiriyor ve benim yetişmemi bekliyor.

Birlikte kaldırıyoruz. Creed, plastikte sarılmış gövdeyi dikleştiriyor ve ağırlığı kalçasına dayıyor. Ben bacakları tutuyorum, sol bacak dizinden biraz garip bir şekilde bükülmüş, bant gıcırıyor. Bir an için doktor ayakta duruyor, dünyanın en kötü vantrilok kuklası gibi, başı bir yana eğilmiş, ağzı sessiz bir protesto için açık. Creed onu öne doğru eğiyor ve birlikte cesedi yerçekimi devralana kadar eğiyoruz.

Düşmüyor. En azından ilk başta. Yavaş ve kararlı bir şekilde yuvarlanıyor, sanki inkâr aşamalarından geçiyormuş gibi. İlk sıçrama önemsiz, sadece vücut çıkıntından ayrılırken hafif bir titreme. İkincisi ise tam bir komedi: plastik bir dala takılıyor ve tüm paket dönerek omuzları bir kayaya çarpıyor, sanki biri karpuzu kırıyormuş gibi bir ses çıkıyor. Gülmek istiyorum, ama bu anı mahveder.

Üçüncü sıçrama işin sonunu getirir. Ortadaki bant patlar, küçük bir kırmızı sis bulutu yayılır ve içindeki karaciğer, dalak, ince bağırsaklar bir dalga halinde dışarı çıkar, kayaları boyar ve uzun, yapışkan yaylar halinde aşağıya kayar. Vücut her dönüşünde daha az insan gibi görünerek ilerler, ta ki sisin içinde kaybolana kadar. Son bir ses duyulur, içi boş bir gümbürtü, sonra hiçbir şey. Su her şeyi emer, yankı yok, geri dönüş yok.

Bir dakika orada durup, yaptığımız dağınıklığa bakarız. Kalbim çarpıyor, ama panik değil. Sadece enerji, temiz ve parlak, sprint yaptıktan sonra gibi. Creed ellerini kot pantolonuna siler, sonra bana bakar. Gözleri o kadar karanlık ki boş görünüyorlar.

Bir şey söylemesini bekliyorum, bir şaka ya da eleştiri, ama sadece bir kez başını sallıyor, hepsi bu. İş bitti.

Dönüş yolunda daha yavaş ilerliyoruz. Garip bir huzur var, gece vardiyasının son acil durumundan sonra, adrenalin düştüğünde ve aç ya da yorgun ya da her ikisi birden olduğunu hatırladığın zamanlardaki gibi. Ellerim titriyor, korkudan değil, soğuktan. Creed önde, adımları uzun ve telaşsız. Arkasına bakmıyor, ama dinlediğini biliyorum, her ayak sesini, her kırılan dalın sesini kaydediyor. Eğer takılıp düşersem ya da koşarsam, duyar.

Kapıda durur, kapıyı benim için açık tutar. İçeri giriyorum, sıcaklık yüzüme tokat gibi çarpıyor. Dün gecedен kalma çamaşır suyu kokusu yok olmuş, yerine kahve, ekmek ve odun dumanının nötr kokusu gelmiş. Kollarımı gömleğimin içine sokuyorum, titremeleri durdurmak için kendime sarılıyorum. Creed yanımdan geçip mutfağa doğru gidiyor. Hayatında tek bir seçiminden bile şüphe etmemiş bir adamın kendine güveniyle hareket ediyor. Belki de hiç şüphe etmemiştir.

Lavaboya gidip, neredeyse yakacak kadar sıcak suyla ellerimi ovuşturuyorum, kahverengi-kırmızı renkli suyun giderden akıp gitmesini izliyorum. Neredeyse bitmiş bir sabun kalıntısı var, onu ufalanana kadar kullanıyorum. Kafamı kaldırdığımda Creed arkamda duruyor, elinde bir havlu var. Yüzümü nazikçe siliyor, sanki akşam yemeğinden sonra bir çocuğu temizliyormuş gibi. Dokunuşuna yaslanıyorum.

Ağzını kulağıma bir kez bastırıyor, sonra geri çekiliyor. "Aferin," diyor.

Bu övgü değil. Onaylama. Artık bir takımız.

Ortaklar.

Yatak odasına gittiimde güneş daha yüksekte, pencerenin dışındaki donu milyonlarca keskin iğneye dönüştürüyor. Giysilerimi çıkarıp köşeye yığıyorum. Cildim çoğunlukla temiz, ama daha fazla morluklar belirmeye başlıyor: kalçalarımnda başparmak izleri, Creed'in beni duvara siktiği yerde uyluklarımda kırmızı çizgiler, ölü sakın görmeyen gözlerle bakıyor. Parmağımı izlere bastırıp acı hissediyorum, ama sadece sıcaklık var. Sadece burada olduğumun kanıtı.

Hızlıca duş alıp havluyla kurulandıktan sonra odaya geri dönüyorum.

Creed'in siyah bir tişörtünü giyiyorum. Deterjan ve onun kokusu var. Kot pantolonumu alıp giyiyorum. Saçlarımı sıkıca bağlıyorum ve banyo aynasında yüzüme bakıyorum. Kendime hiç benzemiyorum. Gözlerim daha koyu, dudaklarım daha pembe. Yanaklarım kızarmış ve gözlerim keskin mavi. Berrak. Tam olarak olduğum gibi görünüyorum.

Canavar.

Bu kelime olması gerektiği gibi
acıtmıyor. Hatta tam da uyuyor.

Sonunda kendimi...

Güzel.

Bütün.

Mutfağa geri dönüyorum. Creed masada, iki fincana kahve döküyor. Birini tahta masanın üzerinde bana doğru kaydırıyor. Alıyorum, parmaklarım fincanın kenarını masaya değecek kadar titriyor.

Beni izliyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Benimle yeni bir hayata başlamaya hazır mısın, Julianna?"

diyor. Başımı sallıyorum. "Sessizliği seviyorum."

Gülümsüyor. Gülümsemesinde sıcaklık yok, ama acımasız da değil.

Bir yudum alıyorum, çok sıcak. Yanıyor ama umursamıyorum. Yine de içiyorum.

Kabin sessiz. Tehdit yok, acil durum yok, bizi rahatsız edecek beyaz önlüklüler ya da mavi ışıklar yok.

Sadece

huzur var.

Sadece bu.

Sanırım buna alışabilirim.

O yemek pişirirken ben arkasını temizliyorum. Hareketleri o kadar hassas ki izlemesi büyüleyici: Tek eliyle yumurtaları kırıyor, sarılarını bir cam kaseye aktarıyor ve o kadar hızlı çırpıyor ki rengi limon sarısı oluyor. Tavaya tereyağı rendeleyerek erimesini izliyor, sonra tavayı eğerek her yerine yayıyor. Yumurtaları tavaya döküp tahta spatula ile karıştırıyor ve kokusu o kadar güzel ki midem guruldiyor. Karabiber ve tuzla tatlandırıyor, abartılı bir şey yapmıyor, sonra her şeyi saygı duyduğum bir titizlikle tabağa koyuyor.

"Masa," diyor ve ben yapıyorum. Tabaklar, çatallar, kupalar, çekmecedен sahte keten peçeteler. Onları düzgünce katlıyorum, iki düzgün dikdörtgen. Bunda törenvari bir şey var. Şimdi bile.

Karşılıklı oturuyoruz, dizlerimiz küçük boşlukta birbirine değiyor. Pencere doğuya bakıyor, güneş ışığı masanın üzerine dökülüyor, yumurtaları altın rengine çeviriyor.

Bir ısırık alıyor, çiğniyor, yutuyor. Bana bakıyor. Ben de ona uyuyorum, tadı dilimde keskin ve mükemmel bir şekilde hissediliyor. Yumurtalar çok güzel. Ona söylemek istiyorum, ama kelimeler anlamsız geliyor.

Sessizce yiyoruz. Her çiğneme ve yutma bir ateşkes, artık bir şey olduğumuzun anlaşması. Midem adrenalinle oyulmuş bir mağara, şimdi yavaşça doluyor. Nasıl görüldüğümü umursamadan yumurtaları kaşıkla ağızma tıkıyorum, her hareketimin izlendiğini ve ölçüldüğünü biliyorum.

Bana yoğun bir şekilde bakıyor. Aç değil, tam olarak değil. Daha çok beni takdir ediyor gibi: çenem, boğazımın çukuru, yutduğumda gerilen tendonlar. Eli bir süre masanın üzerinde kalıyor, avuç içi düz, başparmağı görünmez daireler çiziyor. Sonra, yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde, eli uyluğuna, sonra masanın altına düşüyor.

Ne olacağını biliyorum. Gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum.

Bana dokunuyor. İlk başta, sadece elinin dizime bastırması, kotun içinden gelen sıcaklığı hissediyorum. Sonra parmakları açılıyor, yukarı kayıyor, kasımı yoğuruyor. Sahiplenici, ama acil değil.

Nefes veriyorum, gerginliğin azaldığını hissediyorum. Direnmek, oyunu sürdürmek istiyorum, ama çok yorgunum. Bunun yerine, ona izin veriyorum, bacağımı gevşetiyorum ki daha derine basabilsin, başparmağı diz kapağının hemen üstündeki boşlukta yavaş daireler çiziyor.

diz kapağımın hemen üstündeki boşluğa yavaşça daireler çiziyor. Orada nabzımı hissediyorum, çılgın ama sabit.

Yemek yavaşlar. Çatalım tabağa sürtünür, son yumurta parçası arka kenarıyla toplanır ve dilime itilir. Artık ılık olan kahvemi yudumlarırken gözlerim dolaşır. Duvardaki saat, o an için bir metronom gibi, kesin vuruşlarla tik tak eder. Masada, Creed'in gözleri o kadar karanlık ki ışığı yansıtmaz.

Öne doğru eğilir ve fincanını masaya bırakır. Eli hala bacağımda.

"Sen farklısın," diyor. "Bugün."

Cevap vermiyorum. Vermem gerek yok. Fark ortada.

Gülümsüyor, ağzı yavaşça kıvrılıyor. "Daha sakın görünüyorsun. Yoksa başka bir şey mi var?"

Onu izliyorum. "Belki sadece açım," diyorum, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Omuzlarını silkiyor, tatmin olmuş. "Daha fazlası var."

Elini yukarı doğru kaydırıyor, parmak uçları en yumuşak kısmında, uyluklarımın eklemine okşuyor. Bacaklarımı biraz açsam, elini arasına sokabilir, ama yapmıyorum.

Bir sonraki yudum kahve üst dudağımda kahverengi bir leke bırakıyor. Fark edip etmediğini görmek için öylece bırakıyorum.

Öyle yapıyor. "Bir yeri atladın," diyor ve ben abartılı bir hareketle yavaşça yalıyorum.

Onun arkasından, pencerenin dışına bakıyorum. Dünya o kadar parlak ki bakmak acıtıyor.

Pencerede kendimdeki değişim daha da çarpık görünüyor. Duruşum bile değişmiş: omuzlarım dik, çenem sıkı. Vahşi görünüyorum. Gerçek görünüyorum.

Bu görüntü yanaklarıma kızarıklık getiriyor. Creed'in şu anda bana baktığında ne gördüğünü biliyorum. Bir proje değil, av değil. Bir partner.

Eli yukarı kayıyor, avucunun içi uyluk içime değiyor. Bir kez sıkıyor ve tüm vücudum bu dokunuşla kasılıyor. İnlemek istiyorum ama dişlerimle bastırıyorum.

Çatalımı masaya koyuyorum, tabağa keskin bir ses geliyor. Creed'in eli duruyor, benim hareketimi bekliyor.

Pencereden, kendimi fincana uzanırken, fincanı dudaklarıma götürürken, yutarken izliyorum. Çok sakın görünüyorum, ama ellerimin titremesini, göğsümdeki ihtiyaçtan kaynaklanan ham nabızı hissedebiliyorum. Önceki geceyi hatırlıyorum, şiddeti, kanı, onun cildindeki tuzun tadını. Daha fazlasını istiyorum.

Kahvemi bitiriyorum, fincanı masaya koyuyorum ve masadan uzaklaşıyorum. Eli kalıyor, parmakları dizimin içini okşuyor. Ayağa kalktığımda bileziğimi tutuyor, beni orada tutuyor. Dokunuşu nazik ama kesin.

"Gidiyor musun?" diyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

Gülümsüyor. "İyi."

Bırakıyor.

Masadan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdüm. Cam soğuktu, buğudan ıslaktı. Üzerine bir çizgi çizdim, dış dünyayı bulanıklaştırırken izledim.

Arkamda onun hareket ettiğini hissediyorum. Geniş ve sessiz gölgesi mutfağın kapısını dolduruyor. Bekliyor, ilk hamleyi bana bırakıyor.

Dönüp ona bakıyorum. Aramızdaki hava gergin, her molekül yaklaşan şeyin titreşimleriyle titriyor.

"Hâlâ açım," diyorum.

O kurt gibi sırtıyor. "O zaman buraya gel."

Yavaş ve kararlı adımlarla odayı geçiyorum. Ona ulaştığımda, beni kaldırıyor, ellerini uyluklarıma altına koyuyor ve tezgahın üzerine oturtuyor. Dokunuşu sert ama dikkatli. Dizleriyle bacaklarımı ayırıyor, kalçalarını arasına yerleştiriyor. Elleri yüzümü kavırıyor, başparmakları elmacık kemiklerime sertçe basıyor.

Beni öpüyor, yumuşak değil, tatlı değil. Bu bir sahiplenme, bir ilan. Dili tuzlu ve acı kahve gibi, dişleri alt dudağımı ısırtıyor, acıtana kadar.

Ben de sertçe öpüyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, o inleyene kadar çekiyorum, sonra omuzlarına kayıyor, içine gömüyorum.

Eli kalçama düşer, çıplak tenime değene kadar yukarı kayar. Kot pantolonumun kenarını bulur, parmağını altına geçirir, aşağı çekene kadar çeker, iç çamaşırımı da beraberinde çıkarır. Lastik esner ve parmakları üzerimde, sıcak ve istekli.

Nefesimi tutarak ona doğru eğiliyorum. Tezgah kıcıma soğuk geliyor ama eli sıcak ve ısrarcı. Başparmağının ucuyla klitorisimin etrafını yavaşça ve acımasızca daireler çiziyor. Bana işkence etmek istiyor, beni çaresiz bırakmak istiyor.

Tanrım, ben çaresizim.

Eğilip bileğini tutuyorum, elini bana daha sert bastırıyorum.

Boğazından düşük bir
kahkaha çıkar. "Açgözlü,"
diyor.

"Daha hızlı," diye
fısıldıyorum. O da
öyle yapıyor.

Parmaklarıyla beni sikiyor, derin ve yavaş, sonra daha hızlı, her itiş bir zevk darbesi. Tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşmış, bacaklarım titriyor.

O, tüm bu süre boyunca yüzüme bakıyor. Benim kırıldığım anı görmek istiyor.

Boşalıyorum, sertçe, boğazımdan çiğ bir ses çıkıyor. Titreyerek parmaklarını sıkıyorum ve o devam ediyor, nefes nefese kalana kadar uzatıyor.

Bittiğinde, yavaşça çekiliyor. Parmaklarını yalıyor, tadını çıkarıyor.

"Mükemmel," diyor.

Nefes nefese gülüyorum. "İğrençsin."

Sırıttıyor. "Bunu seviyorsun."

Bunu inkar edemem.

Tezgahın kenarından kayıyorum, bacaklarım titriyor. Beni yakalıyor, sabit tutuyor. Ona yaslanıyorum, alnımı omzuna dayıyorum.

Bir an için sadece nefes alıyoruz.

Dışarıda dünya uyanıyor, gökyüzü maviye dönüyor, fırtına unutuluyor. İçeride ise her şey ham, keskin ve gerçek.

Pencereye bakıyorum, yansımamı görüyorum.

Oradaki kadın bir yabancı.

Ama ona da alışabilirim sanırım. Küçük
ve gizli bir gülümsemeyle
gülümsüyorum.

Ve bundan sonra ne istediğimi biliyorum.

Bundan sonra ne istediğimi biliyorum ve bu kahvaltı değil. Kot pantolonumu çekerek, uyluklarımı kaplayan ıslaklık yüzünden inliyorum.

Yan sehpayaya doğru yürür, bir çekmeceyi açar, küçük bir şey arar. Kadife kumaşın hışırtısını, metalin tahtaya değdiği yumuşak sesi duyarım ve geri döndüğünde avucunda bir kutu tutmaktadır. Kare şeklinde, siyah, lüks bir saat kutusu gibi. Kutuyu önüme koyar, sessizce davet eder.

Sadece onun bunu istediğini bildiğim için tereddüt ediyorum. "Hadi," diyor yumuşak bir sesle. "Bu senin için."

Kapağı açtım. Gri kadife üzerine bir tasma yerleştirilmişti. Gerçek deriden yapılmış, yağ gibi siyah, damarları andıran ince kırmızı ipliklerle dikilmiş. Boğaz kısmındaki plaket fırçalanmış çelikten yapılmış ve üzerine minik, kusursuz harflerle "kitten" yazılmış. Toka ise çıtçıtlıydı.

Nefesim kesildi. Ona baktım. Çenesi sıkı, kolları kavuşturulmuş, bekliyordu. Kendinden emin ya da beklentili değil, sadece hazırlıklı.

Tasmayı tutuyorum, başparmağım deriyi okşuyor, ne kadar kalın ve gerçek olduğunu hissediyorum. Klişeye gülmek istiyorum, ama gülmüyorum. Onun yerine ona bakıp "Bunu takmamı mı istiyorsun?" diyorum.

Başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladı. "İstemekle alakalı değil," dedi. "Nereye ait olduğunu bilmekle alakalı."

Buna karşı çıkmak, onu kutuya geri atıp uzaklaşmak istiyorum, ama yapmıyorum. Bunun yerine, ayağa kalkıyorum, masanın etrafından dolaşıp ona boynumu uzatıyorum. Çenemi yukarı kaldırıp boğazımı ortaya çıkarıyorum, kendimi açığa vuruyorum.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde deriyi boynuma geçiriyor. Parmakları cildime değdiği yerlerde sıcak ve tokayı kapattığında ses normalden daha yüksek çıkıyor. Son. Kalbim yeni baskıya karşı hızla atıyor, sürekli bir nabız gibi hatırlatıyor.

Geri adım atıyor, gözleri tasmadan gözlerime dolaşıyor, ikisinde de gerçeği okuyor.

"Aferin kızım," diyor.

Bu hiçbir şey ifade etmemeliydi, ama kelimeleri her yerde hissediyorum, sanki göğsümün içinde bir anahtar açılmış gibi. Yaka sıkı, ama boğmuyor. Her yutkundüğümde, her nefes aldığımda bana hatırlatacak kadar sıkı.

Başparmağını plakaya doğru kaydırıyor, tırnağının kenarı K harfinin kıvrımına takılıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyor.

"Seninim," diyorum ve bu doğru.

O memnuniyetle başını sallar. "Ve bununla bir sorunun yok mu?"

Yavaşça ve alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Sadece sen de bana ayak uydurabilirsen."

Kurt gibi sırtıyor ve bir an için yakayı dişleriyle koparırsa nasıl olur diye merak ediyorum. Ama bunun yerine beni öpüyor, dudakları dudaklarıma hafifçe değiyor. Sonra uzaklaşıyor, tabakları topluyor, yumurtaları lavaboya döküyor. Akan suyun sesi yatıştırıcı, neredeyse hipnotik.

Pencereye geri döndüm, parmak uçlarımı cama bastırdım ve dışarıdaki dünyanın bahara dönüşmesini izledim.

Ve sonra onu görüyorum.

Ön kapı kilitli değil.

Bunu kasten mi yaptı yoksa sadece kibirli mi, bilmiyorum, ama farkına vardığım anda içimde bir şey uyanıyor. Eskiden kros koşmayı seven, sprintte hızını ayarlayıp bitiş çizgisinde nefes nefese kalmamayı bilen tarafım. Uzun zamandır kendi gölgesinden başka hiçbir şeyin peşinde koşmayacağını düşünen tarafım.

Omzuma bakıyorum. Creed dirseklerine kadar bulaşık suyuna batmış, kendi kendine mırıldanıyor. Çalışırken ön kolundaki dövme geriliyor ve kabarıyor. Bana bakmıyor, ya da belki bakıyor. Belki de yapacağım şeyi yapmamı istiyor.

Her halükarda, ben gidiyorum.

Altı sessiz adımla oturma odasını geçiyorum, kapı kolunu tutuyorum ve sabaha adım atıyorum. Soğuk bir tokat gibi ama beni keskin ve net bir şekilde uyandırıyor. Ayaklarım güverteye değiyor, sonra ıslak çam iğnelerinin yumuşaklığı hissediliyor ve koşuyorum.

İlk başta acıyor. Zemin düz değil, yarı çamur yarı kaya ve her kök ya da dal çıplak ayak parmaklarımı yakalamak için bekleyen bir tuzak gibi. Ama ben eğiliyorum, bacaklarımla itiyorum, kollarımı sallıyorum, gözlerim ışığın en parlak olduğu ağaçların arasındaki açıklığa odaklanmış. Ciğerlerim yanıyor, ama bu yanma hissi sana hayattasın, hayattasın, hayattasın diyor.

Arkamda, kabinin kapısı açılıyor. Onun düşük ve öfkeli sesini duyuyorum, ama durmuyorum. Peşimden gelmesini istiyorum. Beni yakalamasını istiyorum. Ben ona boyun eğip mırıldanmadığımda ne yapacağını görmek istiyorum.

Arazinin kenarına ulaşıyorum, yabani çalılar ve çalı çırpılarının oluşturduğu vahşi bir karmaşa, ve düşmüş bir dalın altından eğilerek geçerim. Orman etrafımı sarar, daha kalın ve karanlık, hava serin ve elektrikli. Nefesim kesik kesik gelir, her biri bir zaferdir. Dizimi bir dikenle sıyırım, kanın sıcak ve kaygan bir şekilde aktığını hissedirim, ama yavaşlamam.

Yeterince uzaklaştığımda duruyorum. Dinliyorum. İlk başta hiçbir şey yok, sadece ormanın vahşi sessizliği ve cildimde soğuyan terin tıkırtıları.

Tanrım, koşmayalı çok uzun zaman oldu.

Sonra duyuyorum. Adımlar, kararlı ve ağır, kırılan dallar, ezilen yapraklar. Geliyor ve başka bir şey gibi davranmıyor.

Vahşi ve özgürce gülümserim ve yakaya uzanırım. Çıtçıt basit, sadece baskı ve açılış, ve elimde açılır. Yakayı çıkarırım, parmaklarımın arasında çeviririm, sonra yosunların üzerine bırakırım. Kurt için bir ekmek kırıntısı.

"Gel ve yakala beni," diye fısıldıyorum, sadece ağaçlara, ve tekrar koşmaya başlıyorum.

Bir plan yok, bitiş çizgisi yok. Sadece oyun, kovalamaca, avlanacak kadar istenmenin saf sevinci var. Vücudum ağrıyor, ciğerlerim yanıyor, ama yıllardır hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kendime, ona ve buna aidim.

Kovalamacaya aidim.

Dünya bulanana kadar koşarım ve bir kayanın yanında yere yığılırım. Ağır ayak sesleri yaklaşırken, onlara karşı koymam.

Kurtun beni almasına izin veriyorum, tekrar tekrar, ta ki tasma, eskiden olduğum tek şey kalana kadar.

Gerisi vahşi, mükemmel ve tam da istediğim gibi.

On Dördüncü Bölüm

Creed

Maske beni bekliyor. Onu bıraktığım yerde, çalışma odasındaki kitaplığın kenarında, kan kırmızısı gözleriyle bana göz kırpmıyor. Siyah, kalıplanmış plastik, yarım yüz, konturlu, kalıcı bir hırlama ve eski Cadılar Bayramı gecelerinin anılarını taşıyan grotesk bir maske. Başparmağımı kenarından yavaşça geçiriyorum, üstündeki reçine dişlerin ısırığını deniyorum. Kairo, üniversitede hepimize özel olarak yaptırmıştı, omuzlarımızdaki şeytanla ilgili bir şaka gibi, ama ben sadece böyle anlarda takıyorum. Ritüel için. Av için.

Maskeyi takıyorum. Dünya daralıyor, tünel görüşü, her yer kenar ve tehdit, göz delikleri hariç tüm renkler soluyor, göz deliklerinin kenarları kanıyor. Nefes alıyorum, ter ve plastik kokusu beynimde bir anahtar gibi çalışıyor. Nabzım yerleşiyor, sonra hızlanıyor. Ellerimi esnetiyorum, her zamanki gibi sabitler.

O bunu istiyor. Benim onun için gelmemi istiyor.

Mükemmel kızım.

Ön kapı hala aralık, sineklik sarkmış, mandal onu açarken çizilmiş. Ayak izleri beceriksiz

ve belirgin, şehir kızı, ama çabuk öğreniyor. Koşması da hızlı. Kapıyı tıklatarak kapatıyorum, sonra merdivenlerden aşağı iniyorum, botlarım her basamağa kontrollü bir ağırlıkla basıyor. Soğuk keskin bir şekilde hissediliyor. Onun nasıl olduğunu merak etmeden önce tadını çıkarıyorum.

Dışarıda, rüzgârın uğultusu ve uzaktan gelen bir karga sesinden başka sessizlik hakim. Orman, sesi sünger gibi emiyor; botlarımın çıkardığı ses bile bir metre sonra kayboluyor. İzini bulmak kolay, özellikle *de* tasmaını yere bırakmışken. *Yaramaz kız*. Bir huş ağacının kenarında beyazın üzerinde parlak bir kan lekesi var ve ben gülümsüyorum. Zaten kanıyor. Benim güzel, kaderi mahvolmuş kedicik.

Kendime göre ilerliyorum. Acele etmeye gerek yok. İnsanları çöllerde, kalabalık şehirlerde, duvarların kokusundan daha yoğun olan çamaşır suyu ve çürüme kokusunun hakim olduğu hastanelerde takip ettim. Bu iş benim için zevk, emek değil.

Hızlı ama yaralı. Ayrılırken ayakkabısı yoktu, muhtemelen güzel ayaklarının tabanında bir kesik var. Her altı metrede bir adımında bir takılma var, sanki sağ bacağı kilitlenmiş gibi hafifçe sola kayıyor. Adımlarını sayıyorum, nefes nefese kaldığı küçük araları sayıyorum. Çaresiz ama korkmuş değil. Arada fark var.

Ormanın içinde uzayda sabit bir nokta gibi ilerliyorum. Gözlerimi her kapattığımda, koşarken saçlarının çenesinin etrafında uçuşmasını görüyorum. Havayı ciğerlerine çekerek nefes alırken ciğerlerinin şişmesini, pervasız ve açgözlü bir şekilde. Onun adımlarını, ritmini biliyorum. Ne kadar dayanacağını biliyorum.

İki mil. Belki daha az. O biraz spor delisi, bu yüzden dayanıklılığı çoğu kişiden daha iyidir.

Takip etmek bir sanattır. Avının bir şansı olduğunu düşünmesini istersin. Umudu tatmasını istersin, sonra onu elinden alırsın. İlk açıklıkta yavaşladım, yumuşak toprağa diz çöktüm ve yeri taradım. Orada, morartacak kadar derin bir topuk izi vardı. Yönünü kontrol ettim, sonra ayağa kalkıp yüz metre kadar paralel olarak yürüdüm, eğretili otlarının arasında bir açıklık görene kadar onu takip ettim. Geri dönmüş, akıllı. İşe yaramayacak.

Yavaş ve ölçülü bir nefes verdim. "Küçük kedi," diye seslendim, sözlerim soğukta düz ve yankılıydı. "Benden kaçamayacağını biliyorsun."

Cevap yok, ama orman titriyor. Bir tavşan çalılıklardan fırlıyor ve bir an için kediciğeri geri döndüğünü sanıyorum. Sırıttım, sonra çömelip gözlerimi yosun ve iğnelerle kaplı yere indirdim. Başka bir iz, daha taze. Yakınlarda.

Onu görmeden kokusunu aldım. Ter, bakır, kulübeden gelen şampuanın solmuş tatlılığı. Hareket etmiyor. Yavaşladım, sonra durdum ve dinledim.

Orada... düzensiz bir nefes, sonra ağlamamaya çalışan birinin ıslak hıçkırığı. Onu takip ediyorum, yavaşça, her adımımı duyabilmesi için, sonun yaklaştığını anlayabilmesi için. Ağaçlar açılıyor ve onu görüyorum.

Düşmüş bir kütüğün arkasına çökmüş, devasa bir kayanın üzerine eğilmiş, dizleri göğsüne sıkışmış, kolları bacaklarına sıkıca sarılmış. Saçları karışık, çamurla lekelenmiş ve sağ yanağında hilal şeklinde kan izleri var. Ben görünce başını kaldırıyor.

Bir an için, yine kaçacağını sanıyorum. Ama sadece meydan okurcasına bakıyor, titrek çenesinin üzerinde mavi gözleri kısılmış.

Bıraktım bakmasına. Ne olacağını görmesini istiyorum.

Kütüğün üzerinden atladım ve o irkildi, ama geri çekilmedi. Maske sesimi boğuk, gırtlaktan çıkmış gibi yapıyordu. "Son durak."

Dişlerini gösteriyor. "Siktir git."

Gülüyorum. "Sonra. Şu anda seni sikiyorum."

Ayağa kalkmaya çalışır ama bacakları pes eder ve sertçe düşer. Onu nazikçe değil, bileğinden tutup ayağa kaldırıyorum. Bana tükürür, tükürüğü maskemin siyahına sıçrar. Tadını çıkarırım. Kolunu arkasına çevirip omzunu göğsüme sıkıştırıncaya kadar onu kendime çekerim.

"İyi direndin," sesim vahşi, neredeyse tanınmaz, bana bile.

"Cehenneme git," diye nefes nefese, kurtulmaya çalışarak bağırır.

Onu açıklığa sürükleyerek ağaçların arasından geçip, alçak bir granit kayaya kadar götürdüm. Onu yüzüstü kayaya dayadım, kaya dün geceki yağmurdan dolayı soğuk ve kaygandı. Kurtulmaya çalıştı ama ben

tüm ağırlığımla onu yerinde tutuyorum, bir elimle bileğini kayaya bastırırken, diğer elimle saçlarını sıkıyorum.

"Bırak beni," diye bağıyor, ama sesi boğuk çıkıyor. Yarı yarıya bırakmamı umduğunu biliyorum.

Serbest elimi kullanarak kot pantolonunu aşağı çekiyorum. Hava ona çarptığında kaskatı kesiliyor, uyluklarının arkası morluklar ve çiziklerle kaplı. Arkasına diz çöküyorum, parmaklarımı bacaklarının boyunca gezdiriyorum, sonra iç çamaşırını yırtıp parçalıyorum, bir kenara atıyorum.

Çılgınca tekmeliyor ve topuğu bacağıma çarpıyor. Acı yayılıyor ama bırakmıyorum.

Bunun yerine, ona yaklaşıp maskeyi ensesine bastırıyorum. "Bunu istiyorsun," diye fısıldıyorum. "İstemeseydin kaçmazdın."

Titriyor, bir an için direnci kırılıyor. "Sen sapıksın," diyor, ama sesi daha yumuşak, zehirli sözlerinde bir özlem var.

Gülümsüyorum, görünmeden. "Ve sen benimsin."

Fermuarımı açıp, kot pantolonumu penisini serbest bırakacak kadar aşağı indiriyorum. Gözlerimi onun başının arkasından, terle yapışmış koyu renkli saçlarından ayırmıyorum. Penisin ucunu uyluklarının iç kısmına yavaşça sürüyorum, her santimetrekarelik cildini, vücudunu saran her titremeyi tadını çıkararak.

Beni itmeye çalışıyor ama kalçalarımı kullanarak onu öne doğru zorluyorum, yanağı granit taşa sürtüne kadar.

İçeri giriyorum, önce yavaşça, her santimetresini hissetmesini sağlıyorum. İnliyor, ama acıdan değil. Elleri kayaya tutunmaya çalışıyor, tırnakları yüzeysel çizikler bırakıyor.

Sabit ve acımasız bir ritim tutturdum. Her itişinde ayak parmakları havaya kalkıyor, çıplak ayakları yosunların üzerinde tutunmaya çalışıyor. Hala direniyor, kıvrılıyor, hırlıyor, dirsekleriyle vurmaya çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum, her hareketini önceden tahmin edip etkisiz hale getiriyorum.

Kolunu kurtarmayı başarır ve geriye doğru savurur, tırnakları uyluklarımın açıkta kalan derisine batar. Acıyı hoş karşılarım. Bileğini tekrar yakalar, taşa bastırır ve ona daha sert vururum. Vücutlarımızın çarpışmasının sesi ağaçlarda yankılanır, acımasız ve uyumlu.

Elimi uzatıp saçlarını kavrar, başını geriye çekerek profilini görebilirim. Yanakları kızarmış, gözyaşları mükemmel çizgiler halinde akıyor, ama gözleri berrak, mavi ateş gibi.

"Daha fazlasını alabilirsin," diyorum ve daha derine giriyorum.

O bir hıçkırıkla boğulur, ama sırtını kamburlaştırarak hepsini alır. Aminin etrafımda sıkı ve çaresizce kasıldığını hissediyorum ve onun yaklaştığını biliyorum.

Serbest elimle ona uzanıyorum, parmaklarım klitorisini buluyor. Onu sıkıca, acımasız daireler çizerek ovuyorum, onun sevdiği şekilde, ve vücudu bir kez, iki kez titriyor, sonra kırılıyor.

Çığlık atıyor. Ses gökyüzünü deliyor ve ben o sese boğulmak istiyorum. Elimle ağzını kapatıyorum, isterse dişlerini geçirsin. Boşalıyor, beni ıslatıyor, bacakları o kadar titriyor ki düşecek sanıyorum.

Onu kenardan takip ediyorum, inleyerek, kalçalarım sarsılarak, dünya onun vücudunun ısı ve tatlı kokusu ile daralıyor.

Bir dakika öyle kalıyoruz, vücutlarımız birbirine kenetlenmiş, tek ses nefeslerimiz. Saçlarını bırakıyorum, kayaya doğru öne doğru çökmesine izin veriyorum.

Uzun süre kıpırdamıyor.

Sonunda çekildiğimde, onu ayağa kaldırıyorum. Ayakları titriyor, dengesiz ama geri çekilmiyor. Saçları yüzüne yapışmış, ağzım değdiği yerden şişmiş.

Maskeyi çıkarıp yosunların üzerine atıyorum.

Gözleri alev alev yanarak bana bakıyor.

"Sen kazandın," diyor, sesi kısık.

"Hayır," diyorum. "Sen kazandın."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

Onun önünde diz çöküp, kot pantolonunun son parçasını da çıkarıyorum ve uyluk içini öpüyorum, terin, tuzun ve derinin sıyrıldığı yerden gelen hafif kan kokusunu tadıyorum. Ona bakıp fısıldıyorum, "Sen benim her şeyimsin, Julianna. Sana asla kaldıracabileceğinden fazlasını vermeyeceğim, ama lanet olsun bebeğim, sen çok dayanıklısın."

Onu baştan aşağı süzerken, kulübede ilgileneceğim çeşitli kesik ve sıyrıkları fark ediyorum ve gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere daha hızlı koş."

O gülüyor, sesi kesik kesik ama gerçek. "Bir dahaki sefere beni daha hızlı yakala."

Ayağa kalkarım, onu kendime çekip dudaklarından öperim, kanın, tükürüğün ve zaferin tadını alırım.

O direnmiyor.

Ben onu onu orada alınlarımız alınlarımız
birbirine birbirinemaske maske ayaklarımızın altındaki
yosunlardan sırtarak yukarı bakıyor.

İşte aşk böyle bir şey. İşte ait
olmak böyle bir şey.

Onu kulübeye geri taşıyorum, kolları boynuma sarkmış, bacakları kollarımın üzerinde sarkıyor ve biliyorum ki bunu tekrar yaptığımızda, ikimiz de bunun bitmesini istemeyeceğiz.

Açıklığın kenarında, kulübe ışıkla parlıyor, pencereleri altın rengi ve sıcak bir ışıkla aydınlatılmış, şiddetin sona ermesinden sonra olacakların habercisi gibi. Adımımı bozmadan kapıdan içeri girip onu girişin ortasına bıraktım, ayakları paspasa değdiğinde dizleri büküldü ve yere kayd. Yüzü gözyaşı ve kanla kaplı, kusursuz, yırtıcı bir sevinçle bana gülümsedi.

"Hâlâ beni kırabileceğini mi düşünüyorsun?" diyor, sesi çatlamış.

Diz çöküyorum. Çömeliyorum. Yavaşça parmağımla yanağındaki kanı siliyorum. "Sen çoktan kırıldın," diyorum, "ve bu yüzden benimsin."

O gülüyor ve bu ses göğsümde yavaşça bir ateş yakıyor. Cevabımı beğendi. Bir kadını kırmakla yeniden yaratmak arasındaki farkı bilmemi beğendi.

Onun kot pantolonunun kalanlarını çıkarmasına yardım ediyorum, dizlerinden iç çamaşırlarının parçalarını çıkarıyorum, sonra onu kaldırıp oturma odasına taşıyorum. Kanepe yumuşak, on yıllık kaybedilmiş savaşların izleriyle çökmüş, ve o sanki başka hiçbir yerde bulunmamış gibi kanepeye eriyor.

Onun yanına oturuyorum, bir kolumu yastığın arkasına atmış, diğer kolumla onun bacağını okşuyorum. Cildi berbat durumda. Çizikler, morluklar, en az bir hafta kalacak mor lekeler. Dizinden aşağıya doğru kan akıyor, baldırına yapışarak kuruyor. Parmağımla kanın izini takip ediyorum, yavaşça, dokunduğumda kaslarının seğirmesini izleyerek.

Bana yaslanıyor, başını omzuma koyuyor. Sessizlik, dışarıdaki çam ağaçları kadar yoğun.

"Ben kazandım dediğinde ciddi miydin?" diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum. "Sen kazanırsın çünkü pes etmezsin. Kendinle savaşmayı bırakmış olsan bile, benimle her santimetre için savaşırsın. Sen kazanırsın çünkü ben senim. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Dönüyor, bacaklarını vücudunun altına kıvrıyor, dizlerinin üzerine çökerek kot pantolonumu çıkarıyor ve bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor. Penisim ağır ve yarı sert, kan ve onun sıvısıyla lekelenmiş. Elini yavaşça penise götürüyor, başparmağını yarık boyunca gezdiriyor, ben titreyene kadar. Hareketsizce onu izliyorum, artık ritmi ona bırakıyorum.

Yavaşça kendini hizalıyor, sürtünmenin tadını çıkarıyor ve uyluklarıma değene kadar aşağı iniyor. Hiçbir numara yok, ısınma ya da alay etmeye gerek yok. Beni tekrar içinde hissetmek istiyor ve ben de ona hak ettiğini vermek istiyorum.

Küçük daireler çizerek hareket ediyor, kalçalarını sürtüyor, başını boynuma gömüyor, böylece sıcak ve düzensiz nefesini hissedebiliyorum. Onu belinden tutuyorum, avuç içlerim sıkı, yönlendirmiyorum, ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum.

Yumuşadı, direnci eridi ve o kadar saf bir ilkel içgüdüye dönüştü ki, buna ad bile verilemez. Bir kez, onu nefes nefese bırakacak kadar sert bir şekilde ittim ve o da beni sıkıca kavradı, tırnakları omuzlarıma battı.

"İşte böyle," diyorum, sesim düşük bir gürültü gibi. "Bırak kendini."

Bırakıyor. Kollarımda parçalanıyor, amı sıkılaşıyor ve tüm vücudu uzun, çaresiz bir boşalma ile titriyor. Boğazı çalışıyor ama ses çıkmıyor. Onu daha sıkı tutuyorum, içine girmeye devam ediyorum, göğsüme yığılana kadar durmuyorum.

Tekrar geliyorum, dünya ısı ve basınçtan oluşan bir iğne deliğine daralıyor, yarı acı yarı tapınma dolu bir iniltiyle kendimi ona boşaltıyorum.

Hareket etmeye zahmet etmiyoruz, o üzerime uzanmış, ellerim onun kıvrımlı kalçalarını okşuyor, nefes alış yavaşlayana kadar. Saçlarını okşuyorum, başının üstünü öpüyorum. Vücudu gevşemiş, uysal, tamamen bitmiş.

"Aferin, kedicik," diye fısıldıyorum, sadece ona özel sözler.

Gözleri kapalı, dudakları her heceyi duyduğunu gösteren bir şekilde kıvrılırken gülümser.

Sonunda onu kucağımdan indirip kanepeye yatırıyorum ve çıplak bacaklarını battaniyeyle örtüyorum. Köşedeki lamba her şeye sıcak, hoşgörölü bir ışık saçıyor; sonunda huzur bulmuş yüzü, adrenaline lekeli ve hafifçe titreyen ellerim, iç uyluklarında uzun, parlak ter ve meni izleri.

Kanepenin ucuna oturup onu izliyorum. Hiçbir yere gitmiyor. Bu gece değil. Asla.

O bana ait, ben de fırtınanın ardından gelen sessizliğe aitim.

Orman kaosuna sahip olabilir.

Burada biz tanrınız.

O birkaç saat uyuyor, ama ben sabırsızlanmaya başlıyorum.

Göz kapakları düşmüş, dudakları ölümlerin ya da yeni ölmüşlerin o gevşek haliyle aralık. Onu kanepede mükemmel şekliyle bırakıp çamaşır odasının yanındaki dolaba gidiyorum. Kırmızı iplikte dikilmiş, yıpranmış siyah deri bir rulo olan kiti bulmak bir dakika sürüyor. Yıllardır kullanmadım, ama sargıyı açar açmaz kas hafızam geri geliyor. Silah, küçük mürekkep şişeleri, steril iğnelerle dolu kutu. Her şey yerli yerinde. Her şey temiz.

Mutfak masası benim sunak yerimdir. Aletleri dizip, bir havlu serer, bir bardak soğuk su doldururum. Sonra, üzerimde bir çift göz hissederim. Kanepeden beni izliyor, mavi gözleri kırpmadan. Lateks eldivenleri giyip yanımdaki yastığı okşadığımda bile kıpırdamıyor.

"Buraya gel," diyorum, sesimde en ufak bir sertlik yok.

Kendini yukarı çekerek ayağa kalkıyor, battaniye omuzlarından kayıyor. Morluklar ve parmak izlerim dışında çıplak ve ikisini de örtmek için hiçbir çaba göstermiyor. Dizlerini kendine çekerek koltuğa oturuyor. Uyluklarında ellerimin morardığı yerlerde kırmızı çizgiler var. Yüzünde açlıktan başka bir şey yok.

İğneyi siyah mürekkebe batırıp tabancayı doldurup yere koyuyorum. Bekleyiş canlı bir şey, aramızdaki havada çatırdatıyor. Omuz kemiğini bir pedle temizleyip çenesinden sabit tutuyorum.

Hareketsiz. Nefesi düzenli, gözleri benimkilerde.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, ama zaten biliyor.

Çenesinin çizgisini parmağımla izledikten sonra dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Benim olanı işaretliyorum," diyorum ve onu tutup kucağıma oturtuyorum, yüzü bana dönük.

O titriyor. Kelime tüm vücudunda titreşiyor.

Tek bir kesintisiz hareketle tasarımı çiziyorum. Adım, basit ve yalın, köprücük kemiğinin hemen üstüne. Elime sanki sihirliymiş gibi bakıyor. Şablon yok. Tereddüt yok. Beni sonsuza kadar taşımasını istiyorum.

Makine çalışmaya başlar, kemiklere kadar işleyen bir arı vızıltısı çıkar. Ona bir kez daha bakarım, hazır olduğundan emin olurum, sonra başlarım.

İğnenin ilk ısırtığı gözlerini kocaman açmasına neden olur, ama o hiç kıpırdamaz. En ufak bir seğirme bile yok. Sadece izliyor, yüzünün her çizgisi saf, vahşi bir hayranlıkla aydınlanıyor. Mürekkep, siyah ve ıslak olarak cildinde damlacıklar halinde duruyor ve ben onu yavaş, dairesel hareketlerle siliyorum. Oda kan ve izopropil kokusuyla doluyor, yaratılışın ham, parlak kimyasal kokusu.

Yavaş çalışıyorum, her hareketi tadını çıkarıyorum. Parmaklarımın altında nabızı, davul ritmi gibi düzenli atıyor. Her harfin şeklini çiziyorum, sonra geri dönüp çizgileri dolduruyorum, kalın, belirgin, inkar edilemez hale getiriyorum.

O ses çıkarmıyor. Ne bir nefes, ne bir inilti. Elleri bacaklarıma gömülü, parmakları beyazlamış, ama bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor. Son vuruşta geri çekilip çizgiyi siliyorum. Cilt kızarmış, kabarmış, ama kelime mükemmel. Gece kadar siyah, silinmesi imkansız.

silmek imkansız.

O, kelimeye bakıyor. Parmaklarını yanık yerin üzerinde gezdiriyor. Dudakları açılıyor ve gizli bir gülümseme beliriyor.

"Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim," diyor, sesi titriyor.

Eldivenleri çöpe atıyorum, iğneyi silip tabancayı bir kenara koyuyorum. Sonra onu göğsüme yaslayıp nefesinin boşluğu doldurmasını dinliyorum. Vücudu gevşemiş, bitkin, ama kolları boynuma dolanıyor

boynuma dolanıyor ve yüzü eğiliyor, dili ağzıma giriyor. Kan tadı alıyorum. Onun, benim, belki ikimizin.

İlk o geri çekiliyor, yüzü kızarmış. "Teşekkür ederim," diyor.

Gülümsüyorum. "Henüz teşekkür etme."

Merakla başını eğiyor.

"Dinlenmen lazım. Seni yatağa götüreceğim, kedicik."

"Kediciklerin pençeleri vardır, biliyorsun. Aslında çok acımasız küçük pisliklerdir."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum" diye sııttım.

Onu yatak odasına taşıyıp çarşafın üzerine yatırıyorum ve arkasına kıvrılıp bir elimle kalçasındaki sıcak, şişmiş morluğu okşuyorum. O iç çekip bana yaslanıyor, vücudunun ısısı kafamın içindeki tüm fırtınaları yatıştırıyor. Üstümüze battaniyeyi çekip yaralarını yarın tedavi etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Şu anda dinlenmek daha önemli gibi geliyor.

Saniyeler içinde uykuya dalıyor.

Uyanık kalıyorum, kalp atışlarını, nefes alıp verişlerini, şu andan sonsuza kadar geçen saniyeleri sayıyorum.

Dışarıdaki dünya vahşi. Ama burada, onunla birlikte, ben tek bir şeyim.

Onunum.

Onun

sevgisiyim.

Onun için

varım.

Onun kırması için.

Ayağa kalkar. Dik durur. Elektrikli ısıtıcıyı açar ve kırmızı bir ışık ahşap zemine yayılır, kemiklerimde biriken soğuğu eritir.

. Kadranın sesi normalden daha yüksek, beni ürkütmeye yetecek kadar yüksek, ama ben kıpırdamıyorum. Sadece onu izliyorum, omuzlarının gömleğinin kumaşı altında nasıl hareket ettiğini, gözlerinin tekrar benimkilere dönmesini ezberliyorum.

"Yiyecek getireceğim," diyor, "ve geri kalanlarınız için daha fazla ilk yardım malzemesi."

Başımı sallıyorum. Kapının yarısına kadar çıkmışken geri dönüyorum.

"Uslu bir kız ol ve benim için uyu, yapabilir misin?"

Gülümsemeyi bastırarak cevap veriyorum, "Evet, baba Creed, yapabilirim." O homurdanıyor, ama dudaklarında inkar edilemez bir seğirme var.

Kapı arkasından kapanır ve ben yalnız kalırım.

Isıtıcı, sanki tekrar kapanana kadar saniyeleri sayıyormuş gibi, tıkırdayarak sıcak hava üflüyor. Hareketsiz yatıyorum, gözlerim açık, yatak odasının dar penceresinden yeni güneşin ışınlarıyla dans eden toz zerreciklerini izliyorum.

Ancak o zaman köprücük kemiğimdeki ağrı kendini hissettirmeye başlar. Keskin değil, zonklama bile değil, sadece bir sıcaklık, bir uğultu, Creed'in beni yatağa taşımadan önce bandajın altına yapıştırdığı damga gibi. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla gazlı bezin kenarını okşuyorum. Bandajı çekip oraya yazdığı ismi okuyabilirim, ama okumuyorum. Ne yazdığını biliyorum. Anlamını biliyorum. Gerçek, mürekkep sadece derimin yüzeyinde olsa da, kemiklerime, iliğime kazınmış durumda.

Elimi yorganın üzerine bıraktım, parmaklarımı açtım ve ışığın parmaklarımla arasından sızarak çarşafların üzerinde parçalara ayrışmasını izledim. Eğildim. Ellerim bugün farklı görünüyordu. Daha güçlü. Daha gerçek. Parmak eklemlerim, kayanın çizip sıyırdığı yerlerde kızarmıştı ve sağ kolumun avuç içinde, yarım ay şeklinde, mor renkli, renkleri çok güzel bir morluk belirmişti.

Bu bir ateşli rüya gibi, ama eğer öyleyse, uyanmak istemiyorum.

Ne kadar çabuk oldu.

Ne kadar çabuk bu hale geldim.

Ancak birkaç gün önce, ben bir cerrahım, kan dökmeden kontrol ve haftada doksan saat çalışarak, makinelerin ritmi dışında her şeye duyarsızdım. Tek arkadaşlarım: hayalet gibi hemşireler, sessiz hastalar, sonsuz, ölüm ve ölümün eşiğindeki insanların döndüğü karusel. Her şey benim ellerimdeydi, sadece benim. Dairem, sanat eserlerinden oluşan bir koleksiyonu,

si satın aldığımı hatırlamıyordum. Gardırobum: siyah, lacivert, gri, dünyanın ölü alanlarına uyum sağlamak için taktiksel bir kamuflaj.

Şimdi: Ormanın içindeki bir kulübede, bana ait olmayan bir yatakta, iyi eğitilmiş bir evcil hayvan gibi bir adamın bana kahvaltı getirmesini bekliyorum.

Annem beni görebilseydi, gülerdi ve sonra utançtan ölürdü.

Uzun ve titrek bir nefes veriyorum ve üzüntünün bir süzgeçten su gibi içimden akıp gittiğini hissediyorum. Üzüntü kalmıyor, hiçbir şey kalmıyor. Bunun yerine, göğsümde bir rahatlama hissi doğuyor. Burada olmamam gerekiyor, ama yıllardır ilk kez, olmamam gereken bir şeyin rahatlatıcı olduğunu hissediyorum.

Gözlerim ağırlaşıyor ve vücudum hala yorgun. *Sadece bir saat daha.* Isıtıcının hışırtısı ninni gibi. Gözlerimi kapatıp uykuya dalana kadar saniyeleri saymaya çalışıyorum.

On saniyeye bile ulaşamıyorum.

Rüyalar kesik kesik görüntüler halinde gelir, bazıları çocukluğumdan kalma, bazıları ise hafızamın parçalarından bir araya getirilmiş: Ameliyathane lambasının soğuk ışığı. Creed'in dilinde ucuz viskinin tadı. Derime değen neşterin baskısı. Boğazıma vuran kelepçenin sesi, o kadar kesin ve güzel ki uykumda bile inliyorum.

Uyanıyorum, izlendiğimi hissediyorum, gözlerimi açmadan önce içimde kıvrılan bir his. Gözlerimi açtığımda oda boş, ama havada bir varlık hissediyorum. Yatakta dönüp duruyorum, bacaklarım battaniyeye sarılmış, kapıya bakıyorum.

Kapalı. Tek yeni şey, evin başka bir yerinden gelen keskin, acı ve mükemmel kahve kokusu. O kadar ev gibi ki gülmek istiyorum, ama bunun yerine sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, odanın uzunluğu boyunca uzanan ahşap çizgileri izliyorum. Parmaklarım yine köprücük kemiğimi buluyor, tap tap tap, sanki bu durumdan kurtulmak için kendime mors alfabesiyle mesaj göndermeye çalışıyormuşum gibi.

Ama kaçış yok. Gitmek istesem bile, o artık benim bir parçam, benim bir parçam, benim bir parçam.

Uyanığım, ama değilim. Vücudum ağır, işe yaramaz, sanki kış uykusuna yatmaya başlamış gibi. Tıp kitaplarında var olduğunu sandığım yerlerim ağrıyor.

Ayağa kalkmak iki dakikamı alıyor. Kafam uykudan ağırlaşmış, ama uzuvlarım iyi hareket ediyor. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayaklarımla yere basıyorum. Topuğumdaki deri çatlıyor, ince bir acı çizgisi hissediyorum, ama bu beni yere bağlayan hissi seviyorum.

Pencereye doğru sürünerek gider ve alnımı soğuk cama dayarım. Dışarıdaki orman o kadar sessizdir ki, sanki biri tüm dünyanın sesini kapatmış gibidir. Her şey buzla kaplıdır ve çok soğuk görünür. Ağaçlara bakarak dalları sayar, hareket, herhangi bir canlıya ait iz ararım. Hiçbir şey yok. Neredeyse dünyadaki son insan olduğuma inanabilirim. Tabii erkek arkadaşım yemek pişirmekle meşgul ve midem guruldamıyor olmasaydı.

Ayağımın arasında bir anlık bir anı canlanıyor: Creed'in ellerinin kalçalarımdayken olması, beni tutarken kollarının gerilmesi, kulağıma bu işin nasıl biteceğini söylerken sesinin kısılması. Onu bunun için nefret etmem gerekirdi. Ama etmiyorum. Belki de onu bunun için biraz seviyorum, bu o kadar saçma ki neredeyse gülmeye başlıyorum.

Kapıya bakıyorum. Sırf eğlence olsun diye, beni her zaman bulabileceğini söylerken ciddi olup olmadığını görmek için kaçmayı düşünüyorum. Ama bunun yerine bacaklarım beni banyoya götürüyor.

Kendimi rahatlatıyorum.

Kendimi aranmak için bırakıyorum.

Kendimi göstermeye izin verdim, son kalan canavar tarafından bile olsa.

Elimi karnıma kaydırıp orada kıvrarak, onun şimdi ne kadarının bana ait olduğunu düşündüm.

Nedense... bundan nefret etmiyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor olabilir.

İşimi bitirdiğimde su soğumuş, ama temizim, orman kokulu şampuan kokusuna rağmen. Giyinmeden önce onu duyuyorum. Neredeyse hayal gördüğüme eminim, hayalet bir ses, her yeni bildirime, her yeni krize irkilen bir hayatın kalıntısı. Ama sonra tekrar duyuyorum. Hastane çağrı cihazının tiz, ısrarcı sesi değil, daha yumuşak, daha çaresiz bir ses. Dijital bir ölüm hırıltısı.

Yatağın başucundaki komodinden geliyor.

Telefonum. O kadar uzun zaman oldu ki, sesini bile tanıyamıyorum.

O

. Gözlerimi kırıyorum, buna inanamıyorum, kendime güvenemiyorum. Bu ilkel bir korku

korku, omurganızı suya, cildinizi buza çeviren türden. Onu burada bırakmış. Bilerek burada bırakmış.

Elimi uzattığımda titriyor. Ekran başparmağımın altında soğuk, plastik kasa hem tanıdık hem de yabancı geliyor. Ekranı kendime doğru çekip göğsüme sıkıca bastırıyorum ve ancak o zaman yan düğmeye basıyorum.

Işık gözlerimi kamaştırıyor. Gözlerimi kısarak gözlerimi koruyorum, ama ayrıntılar yine de görünüyor:

57 cevapsız arama.

41 okunmamış mesaj.

Kırmızı rozet simgelerinden oluşan bir duvar, her biri bir öncekinden daha ısrarcı. Başparmağım kendiliğinden hareket ederek telefonun kilidini açıyor. Arka planda bir cerrahi konferansın fotoğrafı var, ben ön planda, ortada, her biri birbirinin tıpat tıp aynısı erkekler tarafından çevrelenmiş. Gülümsemeleri sahte. Benimki de öyle.

İlk mesaj hastane yöneticisinden. "Dr. Whitmore, yokluğunuz önemli program değişikliklerine neden oldu. Lütfen en kısa sürede cevap verin, aksi takdirde lisansınız askıya alınacak." Zaman damgası dün, saat 2:43.

Onun altında, meslektaşımın bir mesajı var. "Jules, iyi misin? Viziteye gelmedin, ameliyathane çok sinirli. Müsait olunca beni ara."

Sonra: "İki pediatrik nakil iptal edildi. Onlara ne söylememi istersin?"

Sonra: "Aramaya başlayacaklar, biliyorsun. Sen bile sonsuza kadar saklanamazsın."

Akış durmaksızın devam ediyor. Hastaların randevuları değiştiriliyor. Hemşireler yardım istiyor. Fatura hataları. Sigorta sorunları. Konferans davetiyeleri. Yetki belgesi tehditleri. Bir düzine tıp öğrencisi, her biri bir öncekinden daha alçakgönüllü, yerlerini kaybetmemek için rotasyonlarını onaylayıp onaylamayacağını merak ediyor.

Daha hızlı, daha hızlı kaydırıyorum, ama ilerledikçe her şey beni daha da boğuyor. *Bu benim hayatım mıydı?* Çıkışı olmayan, dinlencesi olmayan bir kabus.

Nefesim hızlanıyor, dar ve sığ. Çenem kilitleniyor. Panik arttıkça şakaklarımdaki damarın her saniye attığını hissedebiliyorum.

Cerrahi bölüm müdüründen bir e-posta açıyorum. Endişeyle örtülü, hayal kırıklığı dolu bir paragraf. "Julianna, yokluğunuzdan endişe duyuyoruz. Yardıma ihtiyacınız olursa veya yerine bakabilecek biri varsa lütfen bana haber verin. Hasta bakımı bizim önceliğimizdir." Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum, ama elimden bırakamıyorum.

Oda daralmaya başlıyor, duvarlar köşelerde eğiliyor, tavan aşağıya doğru bastırıyor, nefes alacak kadar oksijen kalmıyor. Nabzım kulaklarımda rahatsız edici bir şekilde atıyor.

Talep ya da tehdit olmayan herhangi bir şey bulmak için çaresizce ekranı kaydırıyorum. Tanımadığım bir numaradan tek bir mesaj buluyorum. Tek satırlık bir mesaj, başka bir şey yok.

"Mutlu olmaya hakkın var."

Bir kez okudum. Sonra iki kez. Sonra üçüncü kez, sanki tekrarlamak anlam kazandıracakmış gibi.

Mutlu. Bu kelime o kadar yabancı ki, yazım hatası olabilir. Acımasız bir otomatik düzeltme.

Telefonu yorganın üzerine bırakıyorum, istediği kadar titremesine, çalmaya ve çığlık atmasına izin veriyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, kollarımı etraflarına doluyorum ve yüzümü karanlığa gömüyorum.

İşte geride bıraktığım şey bu.

Geri dönebileceğim şey bu.

Ama tek düşünebildiğim Creed'in uyluklarımdaki elinin sıcaklığı, benim ona ait olduğumu söyleme şekli, bana sanki dünyada önemli olan tek şey benimmişim gibi bakışı.

Eski hayatım beklentilerden ve sonsuz, yıpratıcı ihtiyaçlardan oluşan bir kafes gibiydi. Bu yeni hayat, dışarıdan bakıldığında bir hapisane gibi görünüyor, ama içeriden bakıldığında, istediğim tüm özgürlüğü barındırıyor.

Nefesim yavaşlar, panik kaynayan bir öfkeye dönüşür, sonra daha soğuk bir şeye. Neredeyse huzurlu bir şeye.

Telefon tekrar çalıyor. Kolumu kaldırıyorum, telefonu yumruğumun içinde sıkıştırıyorum ve içimde kalan tüm nefret ve umutla duvara çarpıyorum.

Kemik kırılma sesi gibi bir ses çıkar, mükemmel, boş bir çatlak, sonra üç parçaya ayrılıp yere düşer. Ekran, pil, plastik kasa. Cam anında örümcek ağı gibi çatlar ve bir an için oda

nefes almaya mı yoksa tamamen pes etmeye mi karar vermeye çalışır gibi, ölüm sessizliğine büründü.

Nefes alıyorum. Saatler, belki günler sonra ilk kez gerçekten nefes alıyorum. Dünya sona ermiyor. Dünya yerinden bile kıpırdamıyor.

Bunun yerine, taşıdığımı bilmediğim bir yük... buharlaşıyor.

Çıplak ayaklarımın uyuşmuş olduğu yerde durup, zayıf öğleden sonra ışığında parıldayan parçaları izliyorum. Bu, karanlık bir tatmin, hayvani bir sevinç. Parmaklarımı esnetiyorum, ellerimi sallıyorum ve şiddet, artçı sarsıntılar dinene kadar göğsümde yankılanıyor.

İlk başta ekşi, sonra tatlı bir kahkaha patlar. Kahkahayı dışarı bırakırım ve kahkaha odayı doldurur, duvarlardan yankılanır, ısıtıcı şaşkınlıkla ritmini bozar.

"Siktir git," diyorum telefona. Dünyaya. Kendime.

Omuzlarım düşüyor. Orada sonsuza dek var olan gerginlik, ölü deri gibi dökülüyor. Ağız köşelerimin seğirdiğini hissediyorum, gerçek bir gülümsemeye dönüşmek üzere. Bu his o kadar yabancı ki, neredeyse ağlayacağım.

Ağlamıyorum.

Odanın ortasına doğru yürürken, enkazın etrafından dikkatlice adımlar atarak diz çöküyorum.

Bu bir ceza değil, dua değil, teslimiyet bile değil. Sadece bedenimin istediği şey. Sabit durmak, hareketsiz kalmak, sonra ne olacağını beklemek. Ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum, sırtımı düzeltiyorum, başımı eğiyorum. Bu poz kasıtlı. Uzun zamandır kendim için seçtiğim ilk şey.

Isıtıcı arkamda uğulduyor, kemiklerimde titreyen sabit bir vızıltı. Köprücük kemiğimin üzerindeki bandajın altındaki mürekkep izini düşünüyorum, artık vücudumun bir parçası olan ismi. Creed'i düşünüyorum, bu sabah bana bakışını, bana değerli ve mahkum bir şey gibi dokunuşunu. Bir sonraki saati, bir sonraki dakikayı, bir sonraki nefesi düşünüyorum.

Kalbim yavaşlıyor, sonra sabitleniyor. Böyle sonsuza kadar kalabilirim.

Köşede, telefon artık sadece bir kalıntı, ölü bir uzuv, dökülmüş bir deri, benden başka bir şey istemeyen bir dünyaya ait olduğumun kanıtı.

Artık o dünyaya ait değilim.

Ben bu dünyaya aitim.

Güneş, yavaş ve kararlı bir şekilde zeminde hareket ediyor. Işığın değişmesini izliyorum, yüzümü ısıtmasına izin veriyorum, hala burada olduğumu hatırlatmasına izin veriyorum. Gerçek olduğumu. Aslında hiç seçim şansım olmasa da bunu kendim seçtiğimi.

Arkamda kapı açılıyor, menteşeler protesto edercesine gıcırıyor. Dönmüyorum. Korkmuyorum. Sadece oturuyorum, tamamen hareketsiz, Creed'in beni bulmasını bekliyorum.

Çünkü bulacağını biliyorum.

Ve bulduğunda, tam olarak ne yarattığını göreceğini biliyorum. Tam olarak her zaman olduğumu.

Her zaman olmak istediğim şeyi.

On Altıncı Bölüm

Creed

Onun yanına gittiğimde dizlerinin üstüne çökmüş durumda.

Tiyatro yok. Gösteri yok. Sadece bekleyen bir kadın, elleri düzgünce bacaklarının üzerinde, gözleri aşağıda ama yenilgiye uğramış gibi değil. Kendini tutuşu, omurgası düz, omuzları rahat, gözlerinin etrafındaki deri beklentiyle gergin olsa da ağzı gevşek, kalbimin atışını hızlandırıyor.

O benim.

Kapının eşiğinde durup, bakışlarımın ağırlığını hissetmesine izin veriyorum. Aramızdaki hava gergin, iyonize, söylenmemiş her şeyle uğultulu. Birkaç nefes sonra odayı geçiyorum.

Önünde diz çöküyorum. İki parmağımla çenesini kaldırıyorum. Mavi, berrak, vahşi gözleri niyetimi arıyor. Tek bulduğu şey gerçek.

"Ne kadar tatlı bir kedi yavrusu, değil mi?" O başını sallar. Bir kez. Kesin.

Yüzünü ellerimle kavrar, başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiririm, ona yaslanışını tadını çıkarırım, o kadar hafif, o kadar doğal ki,

sanki bütün hayatı boyunca bunu beklemiş gibi. Onu yeniden işaretlemek istiyorum. Her santimini, her nefesini.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Beni seçtiğin için."

Gülüyor, vücudunu titreten hızlı bir nefes veriyor. "Sanki başka bir seçenek varmış gibi."

Sesi boğuk, kelimeler ağzından zor çıkıyor. Hiç kimsenin sesini, onun sesini tatmak istediğim gibi tatmak istememiştim.

Kulübe sessiz. Bekliyor. Ayağa kalkıyorum, o da yüzünü bana çevirmiş, bir sonraki emrimi bekliyor.

Elimi uzatıyorum. O da elimi sıkıca tutuyor.

Onu ayağa kaldırıyorum, sendelediğinde dengede tutuyorum. İki elimle kaldırıyorum, biri dizlerinin altında, diğeri sırtında. Onu yatağa taşıyıp nazikçe yatırıyorum, sonra sırtını düz olana kadar omuzlarına bastırıyorum.

Aceleye gerek yok. Bunu saatlerce uzatabilirim.

Yatağın yanındaki çekmecedен ipi alıyorum.

Yumuşak, doğal lifli, odanın sıcaklığıyla ısınmış. İpi yumruğuma sarıyorum, sonra yavaşça, ritmik bir hareketle çözüyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Dön," diyorum.

Karnının üstüne dönüyor, elleri arkasında, bilekleri çapraz. İlk düğümü sıkıca ama acı vermeyecek şekilde atıyorum, sonra kontrol ediyorum. Elleri esniyor, işimi kontrol ediyor. Memnuniyetle başını sallıyor.

Onu oturtup, ipi beline, omuzlarına ve göğüslerine doluyorum. İp, kasları ve cildi çaprazlayarak güzel bir desen oluşturuyor, niyetimin bir haritası gibi. Onu tekrar yatırıp, ipin pürüzsüz cildine ne kadar güzel battığını hayranlıkla izliyorum.

Artık daha hızlı nefes alıyor, göğsü onu ele veren hızlı bir ritimle inip kalkıyor. Elim gövdesinde gezdiriyorum, parmak uçlarım ipin çıkıntıları üzerinde zar zor dokunuyor. Titriyor.

Duruyorum, başparmağımı iç çamaşırının lastiğine takıyorum ve çekiyorum. Tek bir temiz yırtıkla çıkıyor, kumaş bir iç çekişle gevşiyor. Nefesini kesiyor, ama sesinde korku yok. Sadece ihtiyaç var.

Yavaşça, ellerim dizlerini ayırıyor. Tamamen hareketsiz durumda, ama kalçalarının kıvrılmasından hala bana doğru gelmeye çalıştığını anlıyorum.

bana doğru gelmeye çalıştığını söylüyor. *Aferin kızım.*

Bacaklarının arasına diz çöküp, ağzım kulağına gelene kadar öne eğiliyorum.

"Şimdi seni becereceğim," diyorum, alçak ve düzgün bir sesle. "Ve benim için çığlık atacaksın. Anladın mı?"

Yutkunur, sonra dişleri parlayarak başını sallar.

Bacaklarının arasına uzanıyorum, avucumla amını kavriyorum. Zaten ıslak, sıcaklığı cildime yayılıyor. İki parmağımı yavaşça içeri sokuyorum, vücudunu saran titremeyi tadını çıkarıyorum. Çaresizce, vahşice beni sıkıyor. Onu açmaya çalışıyorum, başparmağım klitorisini tembel spiraller çizerek okşuyor.

Sessiz kalmak için mücadele ediyorum, çenesini sıkıyor.

Ben ona izin vermiyorum. "Çıkar içinden," emrediyorum. "Seni duymak istiyorum."

O, boşuk, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarır. Bu, içinde tuttuğu her şeyin sesidir; öfke, rahatlama, açlık, belki de aşk. Bacakları titreyene kadar elimi sert ve sabit bir şekilde pompalıyorum, ipi ciğerlerini sıkıştırarak göğsünden nefes nefese hırıltılar çıkmasına neden oluyor.

Bir kez boşalır, sonra tekrar, vücudu o kadar şiddetli titrer ki yatak çerçevesi sarsılır.

Durmuyorum. İnlemeleri yalvarışa dönüşse bile.

Kalçalarını tutup kendime doğru çekiyorum ve kot pantolonumu çıkarıp kendimi serbest bırakacak kadar aşağı indiriyorum. Kendimi hizalayıp içeri giriyorum, sert bir itmeyle sonuna kadar giriyorum. Çığlık atıyor, sesi kirışlerden yankılanıyor. Ağzını kapatmak için değil, sahiplenmek için elimi ağzına kapatıyorum. Başparmağımı ağzına sokuyorum, emmeden önce ısıtıyor.

Onu derinlemesine sikiyorum, acımasız bir ritimle, her vuruşum ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmak için. İpler geriliyor, altındaki derisi kızarıyor, ama o şikayet etmiyor. Her santimini, her gramını alıyor, zevk onu boğarken gözleri geriye dönüyor.

Yine boşalıyor, bu sefer yüzünden gözyaşları akıyor.

Acıdan değil. Her şeyden.

Kendimi bırakıyorum, son bir titrek iniltiyle içine boşalıyorum. Öne doğru yığılıyorum, ağırlığım onu yatağa bastırıyor, ikimiz de nefes nefese, bitkin.

Ellerimi kaldırıp yüzünü okşarım, başparmağımla gözyaşlarını silerim.

"Çok iyiydin," diye fısıldıyorum. "Mükemmel

kız." Zayıf ama parlak bir gülümsemeyle,

gözleri ışıltılı.

Uzun süre öyle kalıyoruz, birbirimize dolanmış, nefesleri yavaşlayana ve vücutları gevşeyene kadar.

Acele etmemeye dikkat ederek düğümleri tek tek çözüyorum. Bileklerini, omuzlarını, göğsünü, ipin değdiği her santimetrekareyi inceliyorum. Kırmızı ama temiz izler var. Komodinin üzerindeki losyonu alıp bileklerine, uyluklarına, görünen tüm cildine sürüyorum. Gözleri yarı kapalı, memnun bir şekilde beni izliyor.

Dünkü yaraları tedavi ediyorum. Kalçalarındaki morluklar, bacaklarındaki sıyrıklar. Temizliyorum, pansuman yapıyorum, acele etmiyorum.

Bitirdiğimde onu kendime çekiyorum, sırtına göğsümü dayayıp kollarımı beline doluyorum. Ellerini benim ellerimin üzerine koyuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Asla geri dönmek zorunda değilsin," diyorum, karanlıkta yumuşak bir sesle. O gülüyor, tek bir, mutluluk dolu nefes vererek.

"Asla istemiyorum."

Çenemi onun başına dayayıp, kokusunu, terini, seks kokusunu ve tamamen bana ait olan vahşiliğini içime çekiyorum.

Burası benim evim.

Her şeyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda ilk kez, düzgün bir şekilde uyuyorum.

Fırtına öğlen başlar.

İlk başta, camlara düşen yağmur damlalarının hüzünlü sesi, o kadar uzak ki neredeyse duyulmuyor. Ama öğleden sonra ilerledikçe, gökyüzü sertleşir ve yağmur şiddetini artırır; kalın, şiddetli, sanki içeri girmek istercesine kulübeye vurur. Şömine yanıyor, suyun vurma sesleri altında hafif bir çıtırtı duyuluyor. Cam buğulanıyor, yoğunlaşan su damlaları birbiriyle yarışarak pencere pervazına doğru akıyor. Dışarıdaki dünya bir lekeye dönüşmüştü. Burada sadece sıcaklık ve o var.

Juliana kanepenin bir ucuna kıvrılmış, bacaklarını altına çekmiş, üzerine büyük, yenilmiş bir hayvanın postu gibi bir battaniye örtülmüştü.

Hayvan. Çenesini yumruğuna dayamış, ateşin karşısına oturmuş, birkaç saniyede bir gözlerini bana çevirerek, tamamen hareketsiz duruyor. Ben diğer ucunda oturmuş, ayaklarım yukarıda, dizimde bir tabak dengede duruyor. Tabakta ekmek, peynir ve armut dilimleri var.

İçimde bir şey değişiyor, çünkü ilk kez ona yemek vermek istiyorum.

Tabağı yere koyup yanına kayıyorum ve battaniyenin üzerinden ayak bileğine dokunuyorum.

Gözlerini açıyor. "Ne?" "Aç mısın?"

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Açlıktan ölüyorum." Bir dilim armut alıp ona uzatıyorum. "Ağzını aç."

Tereddüt ediyor, ama sadece bir anlık. Dudakları aralanıyor ve dilimi içine sokuyorum, ısırması için yeterli kadar. Meyve suyu çenesinden akıyor ve ben başparmağımla silip, parmağımdaki tadı yalıyorum.

Beni izliyor, gözleri kararıyor. Ona bir ısırık daha veriyorum, bu sefer tereyağı sürülmüş bir dilim ekmek. Alıyor, çiğniyor ve başını kanepenin arkasına yaslıyor.

"Buna alışabilirim," diyor.

Gülümsüyorum. "Mutluluk sana yakışıyor."

Kıkırdayarak, boğuk bir kahkaha atıyor. "Sen tam da PTA babası tipinde değilsin."

"Henüz değil," diyorum. "Ama bana zaman ver."

Bir sonraki lokmayı dişleriyle kapıyor, neredeyse parmaklarımı yakalıyor. "Vahşi," diyorum, o da ağzı dolu, yanakları pembeye dönerek sırtıyor.

Tabağımızı bitirene kadar yemek yeriz. Çenesinin hareketlerini, yutkunma ritmini hayranlıkla izlerim. Göz teması kurmayı hiç bozmaz, uzun süre. Birkaç dakikada bir alnındaki saçlarını okşarım ya da battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararım.

Bu... normal gibi geliyor. Neredeyse.

Yemek bittiğinde dudaklarını yalıyor, sonra ayaklarını uzatıp uyluklarıma dayıyor. Avucumu bacağının kemiğinin çıkıntısı boyunca gezdiriyorum, eski morlukları, yenilerini hissediyorum, her bir iz birbirimize yaptıklarımızın birer kanıtı.

O hareket eder, sonra battaniyeyle birlikte kucağıma kadar kayar. Kendini göğsüme göre şekillendirir, kolları gövdemın etrafına sarılır. Başı omzuma gelir, saçlarının tepesi çenemin altına girer. Onu içime çekiyorum. Sabun ve ten kokuyor, hafif iyileşen yaraların metalik kokusu geliyor.

Bir süre öylece oturuyoruz, arka planda yağmurun sesi şarkı gibi. Sırtını okşuyorum, pamuklu kumaşın üzerinden omurgasının çizgisini takip ediyorum.

"Bana bir şey söyle," diye mırıldanır, yağmurun sesinden zar zor duyulur. "Herhangi bir şey."

Duraksıyor. "Çocukken en sevdiğin şey neydi? Bütün bunlar olmadan önce. İnsanları incitmeye başlamadan önce."

Soru beni şaşırtır. Kafamdaki dosyaları tararım, çoğu silinmek üzere işaretlenmiştir.

"Ağaç evler," derim sonunda. "Onları yapmak. Dünyayı görebileceğin ama kimsenin seni göremeyeceği bir yer olması fikrini seviyordum."

Göğsünden tembel bir titreşimle mırıldanıyor. "Güzel cevap." "Peki ya sen?"

Tereddüt eder, sonra: "Trambolin. Arka bahçemizde bir tane vardı." Dizlerim titreyene kadar zıplardım, sırf ağırlıksız hissedebilmek için.

Bu görüntü mükemmel. Onu özel bir hazine olarak saklıyorum.

Çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağladım. "Sana bir ağaç ev yaparsam, benimle birlikte orada yaşar mısın?"

Gülümsüyor. "Sadece bana trambolin de alırsan."

"Anlaştık."

Konuşma dolambaçlı bir şekilde ilerliyor, en sevdiğimiz filmler (o eski korku filmlerini seviyor, ben gerilim filmlerini), için ölebileceğimiz yemekler (o: krep, ben: az pişmiş biftek), renkler (o kırmızıyı seviyor, ben siyahı). Onunla konuşmak dünyadaki en kolay şey. Her cevap, yapbozumun yerine oturan yeni bir parça.

Sonunda, "Burada sonsuza kadar kalacak mıyız?" diye sorar.

"Hayır," diyorum. "Yarın arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum. Onlar bizim komşularımız olacak. Evet, burada yaşayacağız, ama burada değil."

Gerginleşir. "Onlar da senin gibi mi?"

"Bazıları," diye itiraf ediyorum. "Ama sen güvende olacaksın. Benimle her zaman güvende olacaksın. Ayrıca onların kadınları var. Slade hariç,

ama o hala Afrika'da Tanrı bilir ne yapıyor."

Kızım başını sallar ama kaslarında endişeyi hissediyorum. Kızım tekrar rahatlayana kadar saçlarını okşuyorum.

"Ne zaman?" diye sordu.

Pencereleri işaret ediyorum. "Yağmur durduğunda. Bu gece kış uykusuna yatacağız."

O gülüyor, yumuşak, mutlu bir sesle.

Bana sokulur, vücudunu benimkine göre şekillendirir, gerginlik kaybolur. Battaniyeyi daha yukarı çekerim, soğuktan korunmak için bizi sararım.

Dış dünya yok.

Sadece şunlar var: insan gibi davranan iki canavar, birbirlerinin yıkıntılarında teselli bulan.

Işık sönükleşirken, nefesinin yavaşladığını hissediyorum. Neredeyse uykuya dalmışken fısıldıyor, "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana bu kadar güzel acı
çektirdiğin için." Saçlarına
gülümsüyorum.

"Ne zaman istersen, kedicik."

Fırtınayı uzun süre izlerken, ikimizin içindeki sessizliği dinliyorum.

Saatler huzur içinde geçer. Sonunda onu yatağa taşıyım. Bu hafta yaşadığı her şeyden dolayı hala çok yorgundur, bu yüzden uyumasına izin veririm. Mutfaktan fırtınayı izlerken, viski içip, beni bu noktaya getiren hayat seçimlerimi düşünürüm.

Yağmur yavaşlar, sonra durur ve bulutlar soğuk, kayıtsız ay ışığına dönüşür. Fırtına ardında bir sessizlik bırakır, dünyanın dibindeymiş gibi hissettiren bir basınç düşüşü. Bardağımı lavaboya koyup odaya giderim, 80'lerin berbat çiçek desenli eski sandalyeye otururum.

Huzur içinde uyurken çok güzel.

Saçları yastığın üzerinde koyu renkli bir nehir gibi uzanıyor, bir kolu dışarıda, geri kalanı çarşafların altında cenin pozisyonunda kıvrılmış. Rüya görmüyor, ya da görüyorsa yüzünde hiçbir iz bırakmıyor. Tek hareket

Göğsünün yavaş ve düzenli yükselişi, her nefes alışı bir öncekinden daha derin. Yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve onun nefes alıp verişini izliyorum.

Uyumalıyım, ama uyuyamıyorum. Buna bağımlı oldum: onu izlemek, her santimetresine sahip olmak, bu odada ellerimin ulaşabileceği kadının dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını bilmek.

Ay yüksekte, perdelerin kenarlarını gümüş rengi bir ışıkla kaplıyor, cildine soluk bir renk veriyor. Hâlâ yorganın altında çıplak. Morluklar şimdiden iyileşmeye başlamış, köprücük kemiğindeki dövme net ve gururlu görünüyor. Acaba pişman olacak mı? Sanmıyorum.

Ona uzanıyorum.

Onu uyandırmak için değil. Sadece dokunmak için.

Avuç içimi kalçasının çizgisinin üzerinde gezdiriyorum, sonra yavaşça indiriyorum, irademi sınıyorum. Cildi sıcak, inanılmaz yumuşak. Belinin alt kısmında bir daire çiziyorum, tüylerimin diken diken olduğunu, parmaklarımın omurgası boyunca yukarı aşağı koştuğunu izliyorum.

Hareket etmiyor, ama vücudu tepki veriyor. Nefesi biraz hızlanıyor. Uylukları geriliyor, sonra gevşiyor. Elimi çarşafın kenarından aşağıya doğru kaydırıyorum, bacaklarının birleştiği yeri bulana kadar. Amcığı sıcak, çoktan ıslanmış ve uykusunda benim için ıslandığını düşünmek kalbimin çarpmasını hızlandırıyor.

İki parmağımı içine sokuyorum, nazikçe, dikkatlice, onu uyandırmak istemiyorum. Küçük, kesik bir sesle inliyor. Kalçaları hafifçe kavisleniyor, hissettiğini anlamama yetiyor. Nefesinin hızlanana, yüzünün loş ışıktaki kızarana kadar onu yavaş ve sabit bir şekilde okşuyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Mükemmelsin," diyorum.

Kıpırdanıyor ama gözleri açılmıyor.

Onu sırt üstü yatırıp bacaklarını ayırıyorum ve arasına diz çöküyorum. Penisim sertleşmiş, acıyor, fiziksel bir şey istiyor, artık görmezden gelemeyecek kadar keskin. Hizalayıp ucunu girişine bastırıyorum ve tamamen içeri girene kadar santim santim içeri kayıyorum.

O, tatlı, hayvani bir sesle nefesini keser.

Hareket etmeden, etrafımı sımsıkı saran hissi, sıcaklığı, ıslaklığı tadını çıkarıyorum. Yanağını okşuyorum, yüzündeki saçları çekiyorum, onu

yavaşça okşuyorum, yüzündeki saçları çekip yüzünden uzaklaştırıyorum, onu siktiğim halde uyumasını izliyorum. Ritim yavaş, saygılı, her itişim kırmak için değil, tapmak için.

O içini çekerek bacaklarını açar ve kendini bana tamamen teslim eder. Öne eğilirim, ağzımı boğazına yaklaştırır ve teninin kokusunu içime çekerim. Dudaklarım köprücük kemiği üzerinde kayar, dişlerim harflerin üzerinde geziner ve onu tekrar işaretlerim, sadece kendim için.

Elleri çarşaflara kıvrılır, yumrukları sıkılır. Vücudu gerilir, sonra titrer ve bir iniltiyle boşalır, gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında döner. Bir saniye sonra ben de boşalırım, nabzım hızlanır, içini doldururum, onu aldığımda verdiğim sözü yerine getiririm.

"Rüyalarında bile sen benimsin," diye fısıldadım onun cildine.

Nazikçe içinden çıkıp onu göğsüme çekiyorum. Başı omzuma düşüyor, nefesi köprücük kemiğimin üzerinde esiyor. Kolumu onun etrafına doluyorum, avucumu karnının üzerine koyup onu sıkıca sarıyorum.

Yakında, benim küçük bebeğimi taşıyacak.

Düşük, memnun bir sesle iç çekiyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

Gözlerimi kapatıp karanlığın beni sarmasına izin veriyorum ve onu asla bırakmayacağıma yemin ediyorum.

On Yedinci Bölüm

Julianna

Creed şafak vakti beni uyandırır. Sarsarak ya da fısıldayarak değil, pencere kenarına konulan bir bardağın tıklaması ve tahta zeminde yürüyüş botlarının hışırtısıyla. Yarı uykulu, yarı uyanık bir halde yuvarlanırım ve ilk gördüğüm şey, bir erkeğin geçimini sağlamak için işini titizlikle yapan biri gibi, bağcıklarını bağlayan o olur. Hızla uzayan saçları üstte biraz dağınıktır.

"Kalk, kedicik," diyor. "Kahve içmek istersin."

Bu bir öneri değil. Kendimi sıcak yataktan sürükleyerek, havanın etrafımda parçalanacağını düşündüğüm kadar soğuk bir güne çıkıyorum. Vücudum morluklar, ısırik izleri ve hafif, hoş ağrılarla dolu. Gurur duyduğumu mu yoksa dehşete düştüğümü mü bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de. Creed'in sandalyenin üzerinde bıraktığı soluk renkli flanel ve dün geceki ateşin kokusunu ve biraz da onun kokusunu taşıyan eski ordu yeşili süveteri ile kendimi sarıyorum.

Hazırlanırken konuşmuyoruz. Gerek yok. Söylenecek her şey zaten tenime yazılmış. Onu dışarıya kadar takip ediyorum, iki elimle kupayı tutmuş, hızlıca içip kupayı korkuluğa koyuyorum ve ana binaya doğru yola çıkıyoruz.

Bu saatte orman bambaşka bir yer. Ağağlar birbirine yaklaşmış, hava sessizlikle dolmuş, uyanık olan tek şey insan acılarına saygısı olmayan ęılgın kuşlar. Yer ıslak, her adımında ęamur botlarıma yapışıyor. İki kez neredeyse kayıyordum ama Creed arkamda bir gölge gibi, adımlarımın kaymaması için hemen müdahale ediyor.

Bir mil sonra, orman seyrekleşir ve patika bir açıklığa ęıkar. Ana bina uzak kenarda, devasa ve güzel bir şekilde durmaktadır, pencereleri gözlerimi acıtacak kadar sarı bir ışıkla parlamaktadır. Kirişler boyunca asılı ısı lambaları donuk turuncu bir ışık yaymaktadır ve pastırma kokusu o kadar yoğundur ki, kahvaltı için onu içime çekmeyi düşünürüm.

Terasa adım atıyoruz ve içeri girerken derin bir nefes alıyorum.

Onlar çoktan gelmiş, tüm ęılgın kurt sürüsü.

Üç çift, her biri birbirinin zıttı. En yakın masada, dalgalı kahverengi saçlı, yüksek elmacık kemikli bir kadın greyfurt kesiyor. Gözleri sıcak ve davetkar bir şekilde bana bakıyor, sonra yanındaki adama dirsek atıyor. Adamın bakışları üzerimde dolaşıyor, sonra Creed'de kalıyor, aralarında alfa erkeklerin kullandığı bir tür mors alfabesi geçiyor.

Karşılarında ikinci bir çift var: bronz tenli, dağınık saçlı ve yüzüne biraz büyük gelen burnu onu daha da sevimli gösteren bir kadın. Kadın, erkeğinin söylediği bir şeye gülüyor. Adam, sandalyeye taht gibi uzanmış, bacaklarını uzatmış ve gömleği dışarı çıkmış. Ellerinde bir canavarın elleri, gözlerinde bir seri katilin bakışları ve herhangi bir saygın şehirde yumruk yiyebileceği bir sırtış var.

Son çift, sıcaklığın neredeyse hiç hissedilmediği daha geride oturuyor. Kadın bir bomba gibi, tüm vücudu kıvrımlar, kirpikler ve taze ilek rengine boyanmış dudaklarla dolu. Adamına waffle'dan bir parça yediriyor ve adam da ona izin veriyor, bu da bana onların ilişkisi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Buradaki en iri adam, Creed'den bile daha iri, kolları ağaç gövdesi gibi, bileklerinden dirseklerine kadar dövme, gözleri köpekbalığı gibi siyah ve boş.

Biz içeri girdiğimizde herkes konuşmayı keser. Onları suçlayamam. Creed, etrafta dolaşan bir kargaşa kaynağıdır ve ben... şey, ben yeni oyuncak.

Elini belime koyup masaların arasından geçmemi sağlar. Burada beklediğimden daha fazla insan var, belki personel, belki başka misafirler, ama asıl ağırlığın nerede olduğunu hissedebiliyorum, bu grup.

Gömleğindeki isim etiketine bakılırsa Noah ilk ayağa kalkan kişi. Uzun boylu, ama Creed kadar değil. El sıkışması sıcak, kısa ve formalite icabı. "Geldiğinize sevindim," diyor.

Creed başını salladı. "Evet."

"Küçük sorunumuzu hallettiniz mi?"

Creed yanıt olarak homurdanıyor.

Noah'ın kız arkadaşı ayağa kalkar ve açık mavi, özel dikim gibi görünen elbisesinin eteğini düzeltir. Elbise bol ama bel kısmı biraz gergindir. "Sen Julianna olmalısın," der ve elini uzatır.

Elini sıkıyorum. Sıkı ama ezici değil. "Cassidy," diyor, yanaklarında geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Jules," diye cevap veriyorum, çünkü verebilirim.

Cassidy'nin gözleri boynuma kayıyor. Yaka kısmını görüyor ve dudakları bükülüyor.

Harbor ve Gianna da hemen ardından, koordineli bir saldırı gibi birlikte hareket ederek yaklaşır. Harbor hareket halindedir, elleri canlıdır, gözleri hiçbir şeyi kaçırmaz. "Merhaba," der, ben tepki veremedim omzumu tutar, "gerçekte daha da güzelsin. Umarım bu tuhaf gelmez. Garip bir filtre var bende."

"Yazarlar," diyor Gianna, gözlerini devirerek. "Hepimiz böyleyiz."

Harbor kalçasıyla ona çarptı. "Sen öyle diyorsun ama burada bir erkeği herkesin önünde diz çöktürebilecek tek kişi sensin."

Gianna omuz silker, kıkırdaması duyulur. "Bu bir yetenek."

Arkalarında, erkekler kendi çemberlerini oluşturmuş, Creed ortada duruyor. Alçak sesle konuşuyorlar ama yine de adımları duyuyorum.

Cassidy eğilip sesi daha da alçalıyor. "Merak etme. Sadece 'kimi aleti daha büyük' ritüelini yapıyorlar. Beş dakika bekle."

Gülmek istiyorum ama kendime güvenmiyorum, gülmekten ikiye bölünebilirim. İçimi endişe kemiriyor. Hiç kız arkadaşım olmadı, bu yüzden bu durum bana yabancı geliyor.

Korkunç.

Harbor beni bara doğru çekiyor. "Hadi, erkekler işlerini hallederken biz de kafein alalım, ama eğlenceli ve lezzetli olanından."

Bar boş, ama Harbor tezgahın üzerinden atlayıp, orası kendi yeriymiş gibi bardakları çekmeye başlıyor. Gianna arkasına geçip bir sürahi alıyor ve siyah bir akıntı döküyor.

Cassidy'nin beni izlediğini fark ettim, gözleri daha az düşmanca, daha çok... meraklı bir şekilde kısılmıştı.

"Yakanı beğendim," dudakları pout şeklinde aşağı doğru kıvrılıyor. "Noah bana yenisini almıyor."

"Başımı dik tutan tek şey o," dedim, ifadesiz bir yüzle.

O güldü. "Sen gayet iyisin."

Beni aralarına oturtuyorlar, sanki benim buraya ait olduğuma karar vermiş gibiler. Kaçmak mı, yoksa bu sıcaklığın tadını mı çıkarmak istediğimden emin değilim, bu yüzden ikisinin ortasını bulup kahvemi içiyorum.

Harbor ilk sorguya çeken oldu. "Anlat bize. Creed seni mahvetmeden önce ne yapıyordun?"

Yudumumu boğazıma kaçırıp öksürdükten sonra Gianna'nın sırtışını fark ettim. "Cerrah," dedim. "Kalp-göğüs cerrahı."

"Vay canına," diyor Harbor. "Sanatçı bir kız olacağını sanmıştım. Bir galeriyi baştan çıkaracak gibi görünüyorsun."

Cassidy kaşlarını kaldırır. "Ama kalp cerrahı. Ellerin açıklanıyor."

Aşağıya bakıyorum. Tırnaklarım çiğnenmiş, her birinin ucunda siyah yarım aylar var. "Eskiden daha güzellerdi," diye itiraf ediyorum.

Harbor, bardağını benimkine çarptı. "Aynı. Ben karanlık aşk romanları yazarak geçiniyorum, titrek ellerin ne demek olduğunu iyi bilirim."

Hepsi, sanki bunu hep yapıyormuş gibi gülüyorlar.

Omzuma bakıyorum. Creed erkeklerin masasından beni izliyor, yüzünde okunamayan bir ifade var ama çenesinde sahiplenici bir gerginlik var. Beni buraya getirdiğine pişman mı diye merak ediyorum, sonra bunun daha çok beni daha sıkı kontrol altına almak için planlar yaptığını fark ediyorum.

"Alışırısın," diyor Cassidy, sesi birden yumuşuyor. "Ne olacağını bilmemek."

Gianna eğilir, sesi alçak. "Bir kuralımız var: sır yok, utanç yok. Korkuyorsan söyle. Kaçmak istiyorsan kaç."

Harbor masaya vurur. "Tek önemli kural... Başka biriyle yatmak istersen, yapma. Hepsi çok sahiplenici. Kapıdan çıkamazsın. Muhtemelen sabah kapıda bir sikle uyanırsın, değil mi Cass?"

Cassidy gülerek başını sallar. "Onlar diğer erkekler gibi değil." "Hayır," Gianna onaylar. "Onlar çok, çok daha kötüler."

Kızlar yine kahkahalara boğulur ve içimdeki bir şey gevşer. Beni kabul etme şekilleri çok basit. Test yok, numara yok. Sadece masada bir yer ve istersem kendi hikayemi anlatma hakkı.

Harbor gizemli bir şekilde eğilir. "Creed'in seni ilk kez siktiği anı anlat bize. İyi miydi, yoksa sadece sahiplenme miydi?"

Soru bir şaplak gibi düşer, ama acıtmaz. Kahveme bakarak cevap veririm.

"İkisi de," diyorum. "Acıttı. Ama aynı zamanda çok da güzeldi. Belki de benim ihtiyacım olanın bu olduğunu biliyordu."

Cassidy omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, hepimizin istediği şey bu. Kendimizi anlamadan bizi anlayan bir erkek."

Gianna kahvesinden bir yudum alır, gözleri dalar. "Acı, onu gerçek kılan şeydir. Gerisi sadece gürültü."

Her biri kendi ritminde başını sallar.

Cassidy omzunun üzerinden erkeklere bakıp sonra bana dönerek, "İyi misin?" diye sordu. "Buna alışmak biraz zaman alır, biliyorum, ama alıştığında Creed sana dünyaları verecek, söz veriyorum. Sonuçta onlar bizim için sadece büyük pislikler."

Bir saniye düşünürüm. Orman, tasma, yaralar ve morluklar. Hayatımın artık açık bir yara olduğu ve bu kadınların da o yaraya tuz ve merhem olduğu gerçeği.

"Sanırım iyiyim," dedim ve içtenlikle söyledim.

Harbor gülümser. "Her şey yoluna girecek, bebeğim." Cassidy güler. "Creed iyi birini seçmiş."

Harbor Gianna'yı dürter, neredeyse kupa üzerindeki kremayı devirir. "Knox'la nasıl tanıştığını anlat."

Gianna gözlerini devirdi ama dudakları kıvrıldı. "Fırtına vardı. Arabam çalışmadı ve kulübeyi bulana kadar etrafta dolaştım. Onun iyi bir samaritan olduğunu düşündüm."

"Öyle miydi?" diyorum.

"Oh, iyiydi," diyor Gianna, "ama Samiriyeli değildi. Fırsatı değerlendirip beni uykumda becerdi ve onu istediğimi anlayana kadar beni esir tuttu."

Harbor sırıttı. "Kairo seni serbest bırakıp eski usul kaçırdı."

Gianna alaycı bir gülümsemeyle, "O bu sanata sabrı yok," dedi.

Cassidy daha alçak ve düşünceli bir sesle söze karışır. "Noah beni bir yıl boyunca takip etti. Pine Ridge'e davet edildiğimde onu görene kadar haberim bile yoktu. Sanırım sizin erkeklerinizden daha yumuşak, ama yine de onu seviyorum." Gülümser ve elini karnının üzerinde gezdirir.

"Bu çok manyakça," diyor Harbor hayranlıkla. "Saygı duyuyorum."

Bana bakıyorlar, itirafımı bekliyorlar. Kahve fincanımı çeviriyorum, kendimi aptal gibi göstermeyecek bir yalan arıyorum. Ama gerçek her zaman efsaneden daha az ilginçtir.

"Ben sadece... onu takip ettim," diyorum. "Beni nereye götüreceğini görmek istedim. Arabasına bindim ve eve geldiğimde beni izlemesine izin verdim. Onun hasta ve sapık olduğunu hep biliyordum. Ama sonra beni götüreceğini söyledi."

Gianna'nın kaşları yükselir.

"Ve?" "Ve hiç gitmek istemedim."

Bir sessizlik, sonra Harbor gülmeye başlar, önce hafifçe, sonra kahkahalarla. "Oh, mükemmelsin. O çok mutlu olacak."

Cassidy başını sallayarak eğilir ve gizemli bir sesle konuşur. "Biliyorsun, bu adamlar? Hepsi aynıdır. Yoğun. Takıntılı. Bazen şiddetlidirler. Ama bizim için dünyayı yakabilirler."

Gianna burun kıvrır. "Bu gerçekten çok romantik."

Harbor kahvesini bir yudumda bitirir, elinin tersiyle ağzını siler. "Bence onlar bize bizim onlara ihtiyacımızdan daha çok ihtiyaç duyuyorlar."

Cassidy, kararsız bir şekilde mırıldanır. "Belki. Ama bizim de bir şeye ihtiyacımız var."

Harbor dönerek bana bana gözleri daralır. "Ne yaptın ne Julianna?"

"Sadece bir iş gücü gibi hissetmekten vazgeçmek istedim," dedim. "Bir şeye ait olmak istedim. Ya da birine. Bilmiyorum."

Belki de beni aşağıda tutmak için tasarlanmış bir masada yer kapmak için savaşmayı bırakmak istedim. Komik, değil mi? O benden bir şey alırken, ameliyathanede hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum."

Cassidy elini koluma koyar, parmakları hafifçe dokunur. "Bu yeter."

Gianna gülümser, kupasını küçük bir selamla kaldırır. "Mücadele etmemek için."

Hepimiz içiyoruz, benimki artık soğumuş olsa da. Önemli olan ritüel.

Birbirlerinin sözünü keserek konuşmaya başlarlar, sesleri yükselir alçalır, erkekler, mülkler, medeniyetin sınırlarında yaşanan tuhaf olaylar hakkında hikayeler anlatırlar. Cassidy, arazide dolaşan bir ayı hakkında bir hikaye anlatır ve Noah onu av tüfeğiyle kovalar.

Uyum sağlamakta daha fazla sorun yaşayacağımı düşünmüştüm, ama yaşamadım. Bu kızları seviyorum. Beni anlıyorlar. *Bizi*.

Bunun yerine, rahatlamaya başlıyorum. Göğsümdeki baskı hafifliyor, kaçma dürtüsü azalıyor. Bu kadınlar kurban değil, gerçekten değil. Erkekler kadar tehlikeliler, belki daha da fazla.

Cassidy fincanını masaya koydu, sesi normalden daha yüksek çıktı. "Tamam, sana bir şey söylemeliyim, ama sakın korkma."

Harbor nefesini tutar, "Hamile misin?"

Cassidy kızarır, başını sallar. "Evet. Bir şey söylemeyecektim ama artık belli olmaya başladı."

Gianna çığlık atar ve Harbor onu yandan sarar, neredeyse tabureden düşürür. Bir an için, tüm bar kollar, saçlar ve kahkahalarla dolup taşar.

Cassidy sarılmaya devam eder, gülümsemesi artık tamamen içtendir. "Noah çok mutlu. Sanırım geri dönüştürülmüş meşe ağacından bebek yatağı yapıyor."

"Aferin sana," diyorum, bunu içtenlikle söylediğime şaşırarak.

Cassidy bana bakar, gözleri parlıyor. "Sırada sen var, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ama Harbor ellerini çırpıyor. "Bir kulüp kurlmalıyız. Hayır, dur. Bir tarikat."

Gianna yine kupa kaldırıyor. "Kült için."

Cassidy bana dönüp sırtıyor. "Peki, tüm bunlar olmadan önce ne yapıyordun?"

Hayat kurtarmak ve korkutucu görünmek dışında."

Bunu düşünüyorum. Uzun saatler, yorgunluk, içi boşalmış hissetmek ve bir insan vücudunu kesip onu tekrar bir araya getirebileceğini bilmek gibi gizli bir zevk.

"Sanırım," diyorum, "çoğunlukla sadece çalışıyordum. On iki saatlik ameliyatlara, uykusuz günler. Bazen haftalarca kendi adımları bile hatırlamıyordum."

Liman düdüğü çalar. "Çok zengin olmalısın."

Gülüyorum. "Hepsini kahve ve kiraya harcadım."

Cassidy omuz silkiyor. "Aynı. Benimki kitap ve ayakkabıya gitti. Noah, hepsini koyacak yer kalmadığı için bana alışveriş yasağı koydu."

Harbor saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplar ve bileğindeki bir bantla sabitler. "Hiç özledin mi? İş demek istiyorum?"

Duraksıyorum. Cevap evet olmalı. Eskiden hep öyleydi. Ama şimdi, burada otururken, nostaljiyi hissedemiyorum.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Bazen hassasiyeti özlüyorum. Kesinliği."

Cassidy başını sallıyor. "Onları geri kazanacaksın. Burada. Eninde sonunda."

Gianna eğilip sesini alçaltıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

Tezgahı ritmik bir şekilde tıklatıyor. "Ondan korkuyor musun?"

Soru havada asılı kalır, ağır.

"Hayır," diyorum. "Beni terk ederse ne yapacağımdan korkuyorum." Harbor sırtıyor. "Gördün mü? Mükemmel."

Cassidy, mavi gözleri sıcak bir şekilde parlar. "Sana söylemiştim."

Bir süre oturup kahvemizi yudumlarken nadir bulunan sessizliğin tadını çıkarırız. Erkekler artık rahatlamış, sadece bizim sohbetimizi izliyorlar. Creed gözlerime bakıyor ve dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Üç kadına bakıyorum, yüzleri açık, elleri birbirine dokunacak kadar yakın.

İlk kez bir yere ait hissediyorum. Kendi iradeleri dışında bu duruma düşmüş, ama bir şekilde amaçlarını bulmuş insanlara ait hissediyorum.

Tıpkı benim gibi

Harbor gülümser, koluna dokunur. "Artık sen de bizden birisin. Unutma."

"Unutmayacağım," diyorum ve bu sefer buna inanıyorum.

Kafeinin etkisi geçmeye başladığında, kasadaki tüm duygusal sırları ortaya çıkarmışız: eski sevgililer, travmalar, yarı gömülü hayaller. Güneş artık yükselmiş, odayı sıcak ve soğuk geometrik parçalara bölüyor. Cassidy'nin fincanının dibinde yapışkan bir latte halkası var ve Harbor üçüncü kahvesini içiyor, bu sefer milkshake gibi görünmesi için yeterince krema eklemiş.

Cassidy gülümser, sonra pencereden dışarı işaret eder. "Mülkü gördün mü?"

Kafamı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"Tamam, gezintiye çıkalım," der ve ayağa kalkarak esner. Elbisesi eteğinin kenarından uyluk kemiğindeki soluk ve düğümlü bir yara izi görünür. "Her birimizin kendi kabini var, birbirinden yeterince uzaklar, bağırırsan bile kimse duymaz. Tabii duymalarını istemiyorsan."

Harbor da ayağa kalkar ve bileğimi tutar. "Uzakta bir göl var. Kairo bir keresinde beni orada boğmaya çalıştı. Çok romantik."

Gianna arkadan gelir, çıplak omuzlarına örgü bir şal sarar. "Hadi."

Beni pencereye götürdüler, sonra tur rehberi gibi davranarak, sanki House Hunters'ın berbat bir bölümündeymişiz gibi önemli yerleri gösterdiler.

Cassidy başlar: "Kuzeydeyiz, çam ağaçlarının ötesinde. Noah kontrol delisi olduğu için yüksekte bir yer istedi. Bir şelale var ama yılın yarısı donmuş durumda."

Harbor araya girip sola işaret ediyor. "Kairo ve ben o tarafta oturuyoruz. O bir ateş çukuru yaptı, ama çoğunlukla unutmak istediğimiz şeyleri yakıyoruz. Çok seveceksin."

Gianna neredeyse utangaç bir şekilde başını salladı. "Bizimki ayçiçekleri olan ev. Knox kamufraj için olduğunu söyledi ama aslında ayçiçekleri sevdiği için. Kimseye söyleme."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Siz garipsiniz."

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir," diyor Harbor, sonra masadan bir fular alıp yakama doluyor, yakayı bozmamaya dikkat ediyor.

"Düzgün bir kışlık montun lazım. Kış geliyor, öyle kalırsan donarsın."

Neredeyse hayır diyeceğim, ama sonra buradaki ilk gecemi hatırlıyorum, Creed'in ceketinin omuzlarımda ağırlığını, sanki yeterince isterse dünyayı dışarıda tutabilecekmiş gibi ceketini sıkıca çekişini. Başımı sallıyorum. "Tabii."

Cassidy gözlerime bakıyor, mavi bakışları cam gibi parlak. "Seni izliyor, biliyorsun."

Döndüm ve tabii ki Creed odanın diğer ucunda, elleri cebinde, Knox ve Noah ile alçak sesle konuşuyordu. Her hareketimi takip ettiğini saklamaya bile çalışmıyordu. Gözleri yukarı kaydı, benimkilerle buluştu ve içindeki ateş ağzımı kuruttu.

Cassidy eğilip alçak sesle konuşuyor. "Onların bölgelerine girmeye niyetlendiklerini her zaman anlayabilirsin. Eğer buraya gelirse, seni bizim cadı grubumuza katmak istediğimizi düşünüyor demektir."

Gianna sırtarak, "Haksız sayılmaz. Biz çok daha eğlenceliyiz."

Harbor dramatik bir şekilde iç çeker. "Seni yuvasına geri götürürse her şeyi mahvedecek. Çabuk, o gelmeden en büyük sırrını söyle bize."

Soru beni şaşırttı, ama aslında cevap vermek istemem kadar değil. "On altı yaşındayken, ailemin evini neredeyse yakıyordum. Kasten."

Beklediler.

"Banyoda bir havluyu ateşe verdim. Anneme kızgındım. O farkına bile varmadı, duman alarmı onu uyandırdı, o da yangını söndürdü ve beni bir ay boyunca odama kapattı. Sanırım sadece bir kez olsun bir şeyi yok edebilecek miyim diye görmek istedim."

Bir sessizlik olur, sonra üç kadın da gülmeye başlar. Ne nezaketen, ne de zorlama. Gerçek, gürültülü, güzel bir kahkaha.

"Tanrım, sen gerçekten bizden birisin," diyor Cassidy, gözlerini silerek.

Harbor beni yanından kucaklıyor. "Şu anda çok mutluyum.

Lise erkek arkadaşını zehirlediğin dedikodusu çıkaralım. Kairo'ya söylerim, o böyle şeyleri çok sever."

Gianna kanepenin arkasına yaslanıyor, saçları omzuma değiyor. "Şimdi bizimkileri dinlemelisin."

Cassidy tereddüt etmeden ilk başlıyor. "Bir keresinde bir adamı bıçakladım. Derin değil, sadece bir şey kanıtlamak için yeterliydi."

Harbor sıradaki. "Üniversitede final sınavlarından kurtulmak için kendi kaçırılmamı sahte olarak düzenledim. Bana inandılar çünkü ben tuhaf kızdım."

Gianna'nın sesi mırıldanıyor gibi. "İlk işimden uyuşturucu çaldığım için kovuldum. Kullanmadım, sadece o gücü sevmiştim."

"Hepiniz delisiniz" diyorum.

Gianna omuz silkiyor. "Bir köy gerekir."

Bir sessizlik olur ve ben bu fırsatı Creed'e bakmak için kullanırım. Hâlâ bakıyor, ama artık diğer adamları dinliyormuş gibi bile yapmıyor. Gözlerim onunla buluştuğunda, bana hem uyarı hem de vaat içeren bir bakış atar, sonra yavaşça, bilinçli bir şekilde başını sallar.

Harbor benim bakışımı takip eder, sonra dirsekleriyle kaburgalarım vurur. "Ona gitmelisin. Her an patlayacak gibi görünüyor."

Cassidy sırtıttı. "Ya da sana sürpriz hazırlıyor. Sana söyledi mi?"

"Ne söyleyecekmiş?"

Cassidy, Harbor ile sessiz bir bakış alışverişinde bulunur. Sonra: "Boş ver. Mahvetmek istemiyorum."

Gianna, koyu ve kadifemsi bir sesle güler. "Bayılacaksın. Ya da çılgılık atarak kaçacaksın. Her halükarda, görmek için sabırsızlanıyorum."

Sinirlerim bir anda gerilir, ama bir yudum kahveyle bastırıyorum. "Hepiniz çok ürkütücü konuşuyorsunuz."

Harbor düşünerek dudağını ısırır. "Kötü değil. Sadece... yoğun. Bazen böyle olurlar. Kişisel bir şey değil."

"Öyle olduğu zamanlar hariç," diye ekliyor Gianna, ifadesiz bir yüzle.

Cassidy masanın altında ayağıma dokundu. "Kaçman gerekirse, benim kabinime gel. Noah seni görmemiş gibi davranır."

Gianna kaşlarını kaldırdı. "Knox seni geri getirmeye çalışacaktır, ama rüşvet almaya çok meyillidir."

Harbor iç çeker. "Kairo seni omzuna atıp yürümeye devam eder. Şimdiden özür dilerim."

Gülümseyerek başımı sallarım, içimdeki son buz parçalarının eridiğini hissediyorum. "Uyarın için teşekkürler."

Üçü de beni izliyor ve bir tür dehşetle bunun ciddi olduklarını anlıyorum. Teklif gerçek. Bir çıkış yolu, ya da en azından güvenli bir sığınak.

işler tuhaflaşıyor. Ve onlara inanıyorum, bu kadınlar, bu canavarlar, muhtemelen tanıdığım en güvenli şeyler.

Creed'e gidip ceketini istiyorum, o da tereddüt etmeden veriyor ve kızlarla turneye çıkacağımı söylüyorum. Eğilip başımı öpüyor ve dikkatli olmamı söylüyor. Başımı sallayıp gruba geri dönerken göğsüm kızarıyor.

Kapıya doğru ilerliyoruz ve ben eşikte duruyorum, camın kenarlarından soğuk sızıyor. Creed'i bir an izliyorum, sabah güneşinde profili keskin, ağzının köşeleri hiç gülümsemiyor. Beni izlediğimi fark ediyor ve bu sefer bakışları tamamen sahiplenici.

Cassidy gülümser, "İyi misin?"

Düşündüm. Ait olmadığım yılları düşündüm. Şu anda hissettiğim, görülmek, değerlendirilmek, kabul edilebilir bulunmak hissini düşündüm.

Başımı sallıyorum. "Evet. İyiyim."

Omzumu sıkıyor. "Eve hoş geldin."

Onları parlak, soğuk güneşin altına kadar takip ediyorum, kahkahalarımız arkamızda bayrak gibi dalgalanıyor. Rüzgâr yanaklarımı ısıtıyor ama umurumda değil. Uzun zamandır ilk kez, bir şeyden kaçıyormuş gibi hissetmiyorum. Ona doğru koşuyormuş gibi hissediyorum.

Açıklığın kenarında durup arkama bakıyorum. Creed orada, kollarını kavuşturmuş, gözleri bana kilitlenmiş. *Sanırım çocuklar bizi gözlerinden ayırmıyorlar.* Hareket etmiyor ama yine de bana uzanmaya çalıştığını hissedebiliyorum, sadece bakışlarıyla mesafeyi kapatıyor.

Harbor kalçama çarparak beni neredeyse devirecekti. "Sana gerçekten aşık olmuş, ha?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle bir etkim var."

Cassidy gülüyor ve bir an için dünya sadece kızlar, buz ve bundan sonra olacakların vahşi vaatlerinden ibaret.

Yürüyoruz ve ben bir kez bile tökezlemiyorum.

Ev. Burası evim.

On sekizinci bölüm

Creed

Geç döndük ve birden aklıma geldi. Julianna'nın evini kontrol etmemiştim, bu bir ihmaldi. O duşa girdi, ben de gözetleme odasına gittim. Ekranlar uğultuyla çalışıyor. Bir hafta geriye sararak, sessizce görüntüleri izliyorum, tekrarlanan sahneleri, hareket uyarılarının ritmiyle kesintiye uğrayan saatler boyunca hiçbir şeyin olmadığı görüntüleri izliyorum. Her aç, her saniye, her kör nokta hesaba katılmış.

Julianna'nın eski dairesi, artık neredeyse unutulmuş. Onu şehirden aldığımdan beri bu dosyalara bakmadım. Bir şey bulmayı beklemiyorum, ama bakma ihtiyacı çok güçlü.

Ve işte orada.

Bir flaş, kapının aralık olduğu bir kare, zaman damgası dört gün önce saat 2:03. Geri sararım, görüntüyü dörtte bir hıza indiririm. Silüetinin eşikte belirlediği siyah beyaz görüntüyü izlerim. Julianna'dan daha kısa. Kalçaları geniş, adımları dikkatli. Bir kadın.

Figür içeri girer girmez durur, giriş masasına bir şey koyar. Yürüyüşü kararlı, gizli değil. Doğruca mutfağa gider, ışığı açar. Görüntüyü dondururum, yüzünü tararım.

Claire.

Onun dosyasını hemen hatırladım. Julianna'nın asistanı, iki yıl kadar çalışmıştı. Gizli alkolik, babası federal hapishanede, evrenin kendisine bir borcu olduğunu düşünen biri. Julianna onu acıma ya da alışkanlıktan dolayı tutuyordu. Şimdiye kadar benim sorunum olmamıştı.

Görüntüleri ileri sardım. Claire buzdolabını açıyor, içine bakıyor, sonra kapıyı kapatıyor. Dairede sanki binlerce kez yapmış gibi dolaşüyor, ki istatistiksel olarak da öyle. Muhtemelen Julianna'nın şifresi. Acil durumlar için ona vermiştir.

Rutin devam ediyor. Claire dolapları, sonra çekmeceleri açıyor. Oturma odasında dolaşüyor, sehpa duruyor, bir yığın postayı karıştırıyor. Kameranın görüş alanı dışında, yatak odasında uzun süre kalıyor, sonra elinde bir şey tutarak geri dönüyor, belki çerçeveli bir fotoğraf. Fotoğrafa bakıyor, sonra çantasına koyuyor.

O hafta üç kez daha geri gelir.

Takıntılı... Takıntılı olmayan kimse böyle bir şey yapmaz.

Bu bir sorun. *Büyük* bir sorun.

Her ziyareti izliyor, yeni ipuçlarını kaydediyorum. İkinci gün elleri daha da telaşlı. Terliyor, omzunun üzerinden bakıyor, paranoyadan çenesi sıkı. Merdivenlerde durup birini arıyor, boş eliyle çılgınca işaretler yapıyor, duyamadığım kelimeler söylüyor.

Dördüncü gün, içeri girerken ağlıyor. Ayrıca orta rafta duran bir şişe burbon da taşıyor, onu tezgahın üzerine koyup mutfakın bir ucundan diğer ucuna gidip geliyor. Oturup bir şey yazıyor, bir not ya da mektup. Onu tezgahın üzerinde bırakıyor.

Tüm dijital kayıtları taradım, telefonunun GPS'ini eve giriş saatleriyle karşılaştırdım. Her seferinde eve biraz daha geç giriyordu. Her çıkış daha acil, daha telaşlıydı. Son ziyaretinde, ilk polis arabası bloğun önünden geçmeden tam beş dakika önce evden çıkmıştı. Bunu da not aldım.

Bu gözlemlerde çoğu insanın acı, belki de sempati hissedeceği bir nokta vardır. Geride bırakılan bir arkadaşın kalp kırıklığı, başka birine tapınan ve yıkıntılar arasında dua etmeye terk edilen bir kadının yalnızlığı.

Ama ben çoğu insan değilim.

Tek bir şey hissediyorum: sorumluluk.

Claire, gevşek bir iplik. Bir risk. Kendi iyiliği için fazla meraklı hale gelebilecek bir kadın. Zaten öyle olan biri.

Zaten biriyle konuşmuş. Telefon görüşmesi, not, panik. Her şeyi duruşunda, sesinin ellerini hareket ettirişinde görebiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, olasılıklar göz kapaklarımdan arkasında bir leke gibi yayılıyor. Olasılıkları görüyorum, bu durumun nasıl daha da büyüyeceğini ve bir iş arkadaşını kontrol etmekten öteye geçeceğini. Basit çözümü görüyorum, yüzeyde yağ gibi yüzüyor.

Hata yapma lüksü yok. Artık yok.

Ayağa kalkıyorum.

Bu tür şeylerin bir ritüeli vardır, zihin işini yaparken vücudu zinde tutan bir koreografi. Hazineselerimin bulunduğu odama giderken, geceki aktivitelerim için oyuncaklarımı seçerim. Çekmeceden eldivenlerimi seçerim, ipeksi yumuşaklıkta, siyah nitril bir çift. Kalıntı yok. Toz yok.

Sırada bıçak var. Av bıçağım çok hantal, ama kelebek bıçağım işimi görür.

Koyu renkli, kat kat ama hacimli olmayan giysiler giyerim. Tanımlayıcı işaretler yok, yansıtıcı renkler yok. Bıçağı ayak bileğimin yanındaki kılıfına sokarım. Eldivenleri cebime koyarım. Saçlarımı geriye doğru çekip kafatasıma sıkıca yapıştırır ve enseme bantla sabitlerim.

Kameraları son bir kez kontrol ediyorum. Claire bu gece kendi dairesinde, şehir merkezinin kenarında iki odalı bir kutuda. Her zamanki gibi yalnız. Öyle kalacak.

Arkamdan kapıyı kilitliyorum. Dışarısoğuk ama temiz, dağlardan geçen yağmurun ferahlığı var. Tatil köyüne doğru yola çıkıyorum, kamyonete binip hedefime doğru ilerliyorum. Çok uzak değil.

Bunu yapmanın daha kolay yolları var, dağınık yollar, gürültülü yollar. Ama ben her zaman temiz çözümü tercih etmişimdir. Dünyayı bulduğumdan daha az karmaşık hale getiren türden.

Nabzım düzenli. Ellerimde titreme yok.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun yüzünü görüyorum, Claire'in değil, Julianna'nın. Gülünce ağzının nasıl açıldığını, güneş ışığında gözlerinin maviliğini, uyandıktan sonraki ilk saniyede omzuma dokunuşunu görüyorum.

Uyandığım da omzuma dokunuşunu görüyorum. Kurduğum hayatı, elde ettiğim düzeni görüyorum. Tehdidi görüyorum.

Bunun bozulmasına izin vermeyeceğim.

Bu gece ben bir iş adamı, bir erkek arkadaş ya da yeni şeyler inşa eden biri değilim.

Bu gece, ben bir enstrümanım.

Ve yaptığım işte çok, çok iyiyim.

Şehir sessiz, ben farları kapalı, motoru rölantide çalıştırarak boş sokaklarda ilerliyorum, eski işe gidiş gelişlerimin hatıralarıyla bir bloktan diğerine süzülüyorum. Şehir uykusunun bir düzeni vardır: her üç ışıktaki biri sönük, park edilmiş arabaların her biri farklı bir on yıla ait, her pencere kış uykusuna yatmış bir hikaye.

Claire'in dairesinden dört blok ötede bir otoparka park ediyorum, ezberlediğim şifreyle kapıları kilitliyorum ve yarı ölü lambaların altında son mesafeyi yürüyorum.

Onun binası, savaş öncesinden kalma, apartmana dönüştürülmüş, ama inşa edildiği günkü gibi gevşek tuğlaları ve pas lekeleriyle aynı olan bir bina. Giriş, altı haneli bir şifreyle kilitli camdan çift kapı.

Güvenlik alarminin uğultusunu, canlı yayın sesini dinliyorum.

Hiçbir şey yok. Bina sistemlerini güncellememiş.

Merdivenler halı kaplı, ama halı o kadar ince ki altındaki her tahta gıcırıyor. Ağırlığımı desteklemek için çerçeveyi kullanarak kenarlardan yürüyorum. Bir kat yukarı. Sol. Kapı koyu yeşil, alt kısmı eğrilmiş.

Kilitleri açmadan önce beşe kadar sayıyorum. Basit, ucuz ve gürültülü bir model. Ama bunu daha önce de yaptım. Gerginlik anahtarı içeri giriyor ve anahtarı hafifçe çevirdiğimde pimlerin düştüğünü duyuyorum. Bekliyorum. İçeriden hiçbir hareket yok. Televizyon veya radyodan gelen bir ses yok. Sadece koridordaki duvar saatinin düzenli tik takları.

Kapıyı mikro saniye gecikmeli olarak kapatıp, ayakta durarak gözlerimin alışmasını bekledim. Daire temizlik sıvısı ve eski şarap kokuyordu, boğazın arkasında yerleşen ve hiç gitmeyen keskin bir koku. Masada bir çanta, kanepenin yanında bir çift ayakkabı ve mutfak tezgahına takılı bir cep telefonu vardı.

mutfak tezgahına takılı bir cep telefonu var. Burası dağınık, Julianna'nın düzenine kıyasla hiçbir şey.

Dağınık.

Etrafa bakmak için bir saniye duruyorum. Çektiği fotoğraf koridordaki standın üzerinde ve onu parçalama isteğiyle mücadele ediyorum. Julianna *benim*. Hiçbir erkek *ya da* kadın onun hakkında sapıkça düşünceler beslemeyecek. *Siktir et bu psikopat kaltağı.*

Yatak odası en uçta, kapısı aralık. Yavaşça ilerliyorum, her adımımı ölçerek, nefesimin kesilmesini ya da yatağın gıcırdamasını bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. O dünyadan kopmuş, bu ifade neredeyse komik.

Claire sırt üstü yatıyor, bir kolu gözlerinin üzerinde, diğeri yanına kıvrılmış. Yüzü temiz, makyajsız, dudakları dilinin ucunu gösterecek kadar aralık. Nefesi düzenli ama sığ. Gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa haftalardır iyi uyumamış. Elinde, tanıdığım bir tanga sıkıca tutunmuş.

Ne oluyor lan?

Onu bir dakika boyunca izliyorum. Göğsünün inip kalkışını. Rüyasında parmaklarının titremesini.

Düşündüğümünden daha küçük. Daha kırılgan.

Yatağın başında durup sessizliği dinliyorum.

Sonra işime koyuluyorum.

Eldivenli elini ağzına kapatıyorum. Tereddüt etmiyorum. Havayı kesmeyecek kadar, sadece onu hareketsiz tutacak kadar bastırıyorum. Refleksle uyanıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, boğazında boğuk bir ses var. Diğer elimle karotis arterinin iki yanına işaret ve orta parmaklarımı bastırıyorum, başparmağımı çenesinin arkasına dayıyorum.

İlk başta direniyor, ama teknik mükemmel, basınç ve açı, deriyi veya kemiği kırmadan arterleri kapatmaya yetiyor. Beyin açgözlü, oksijen için can atıyor. Sekiz saniye içinde gevşiyor, yirmi saniye içinde hiçbir şey kalmıyor.

Bıçağa gerek yok, onu kırmak çok kolay. Hayatını kurtarmak için pençelerini ve ayaklarını kullanarak mücadele eden kedim gibi değil.

Zayıf.

Emin olmak için otuz saniye daha tutmaya devam ediyorum. Vücut, aşırı durumlarda garip şeyler yapar. Ellerin son kasılmasını, son nefesini bekliyorum. Sonra bırakıyorum.

Gözleri açık, yukarı bakıyor, donuk. Başparmağımla kapatıyorum. "Bu işe karışmamalıydın," diyorum.

Odayı kontrol ediyorum. Dağınıklık yok. Şiddet izi yok. Kamera yok. Komodinden bir mendil alıp üst dudağındaki teri siliyorum, sonra başka bir mendille yanağındaki gözyaşlarını siliyorum.

Onun evinin ana salonuna geri dönerek, beni ele verebilecek herhangi bir şey var mı diye kontrol ediyorum, ama yok, çünkü bunu önceden kontrol ettim.

Yatak odasına geri döndüm. Telefonunu aldım ve arama kaydını inceledim. Son üç numara aynıydı: annesi, eski erkek arkadaşı ve hastaneden bir iş arkadaşı. Bir numara da onu yeterince ciddiye almayan polis departmanıydı. Ekranı sildim ve telefonu bulduğum gibi yerine koydum.

Odayı son bir kez taradım. Düzeltilecek bir şey yoktu. O, dünya için ölmüştü ve Julianna güvendedi.

Sonra geldiğim yoldan çıkıyorum, arkamdan kapıyı kilitleyerek dikkatli davranıyorum.

Dışarısı daha aydınlık. Gökyüzü siyahtan maviye dönmeye başladı. Merdivenlerden inip caddeyi geçiyorum ve şehrin yavaş ritmine karışıyorum.

Bir başka yarım kalmış iş daha halloldu.

Kadınımı huzur içinde sevebileceğim bir gün daha.

Dağa geri dönüş yolu bir arınma gibidir. Camları açarım ve ıslak soğuk havanın şehirden, ölümden, ondan başka her şeyden kalan izleri silip süpürmesine izin veririm. Yollar, ara sıra bir geyik dışında boştur. Saat 9:03'te tatil köyünün yoluna girerim. Kulübeye geri dönerken, onun için yaptığım kulübeye varana kadar sabırsızlanıyorum.

Kapıya vardığımda, içeriden bas sesleri geliyor, saatin saatine göre çok yüksek, dünyanın içinde bulunduğu duruma göre çok neşeli.

Kızım içeride ve bu düşünce yüzüme bir gülümseme yayıyor. Onu rahatsız etmek istemediğim için sessizce içeri giriyorum.

Güneş ışığı her pencereden içeri sızıyor, çıplak zemini beyazlatıyor ve beyaz badanalı dolaplardan yansıyor. Ve bu ışığın ortasında, sadece eski gömleğim ve dağınık saçlarımla Julianna duruyor.

Dans ediyor.

Kimse için değil. Kamera için de değil (nostalji için iç kamerayı tekrar çalıştırmayı düşündüm ama vazgeçtim). Sadece kendisi için. Elinde bir bıçak ve kesme tahtasında taze dereotu var. Bacakları çıplak ve dönerken ayakları yerde küçük yarım aylar çiziyor.

Eşikte durup sadece izliyorum.

Beni fark etmesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Belki bir dakika. Belki on dakika. Fark ettiğinde, bıçağı havada donakaldı, farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi nefesini tuttu.

"Tanrım, Creed," diyor. "Bana kalp krizi geçirmeye mi çalışıyorsun?"

Yavaşça, büyüü bozmamak için bir adım öne çıkıyorum. "Ölmezsin," diyorum, "Sen öldürülemezsin."

Burun kıvrarak bıçağı bırakıp parmaklarını esnetiyor. "Zar zor. Sen kahvaltı hazırlarken ben kaçmaya çalışıyorum. Ben kahvaltı hazırlarken sen seri katil gibi gizlice yaklaşıyorsun."

Omuz silkiyorum. "İş bölümü."

Beni inceledi, gözlerini kısarak, sonra yanıma gelip yakından yüzüme baktı. "Yorgun görünüyorsun," dedi. "Dışarı mı çıktın?"

Başımı sallıyorum. "Birikmiş işleri halletmem gerekti."

Gözlerimi inceliyor. Belki orada bir şey buluyor, belki de bulamıyor. Dudaklarını yalıyor, sonra öylece, kollarını belime doluyor. Sert değil, ama tereddütlü de değil. Sanki bir teoriyi test ediyormuş gibi.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" diye fısıldıyor, yüzü göğsüme yaslanmış, "yoksa sadece bilmem gerekenler mi?"

Elimi saçlarına geçiriyorum, statik elektriği ve kafa derisinin sıcaklığını hissediyorum. "Bitti," diyorum. "Önemli olan tek şey bu."

Yumuşakça nefes verdi. "Tamam."

Bir süre öylece durduk, güneşin sırtımıza vurmasına izin verdik, müziğin akıp gitmesine izin verdik.

Sonunda o ayrılır. "Aç mısın?" Başımı sallarım.

"Kahve?"

"Hayır."

Başını kaldırıp bekliyor. Ben bir şey söylemeyince başını eğiyor.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söyleyecek bir şey yok." Duraklıyorum. "Gidiyoruz, o kadar."

Hareketsiz kalıyor, dudakları aralık. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

Başını eğiyor. "Ama nereye gidiyoruz?"

"Slade'in kulübeye ihtiyacı var ve benim daha iyi bir yerim var." Dudaklarını ısırır, ayak parmaklarına bakar. "Kaçıyoruz mu?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Benim yaptığım bir yere gidiyoruz. Bizim için. Doğu sırtında, manzaralı yerin yanında."

Kısa ve sert bir kahkaha attı. "Bize ev mi yaptın? Ne zamandan beri?"

"Seni gördüğümden beri," diyorum. "Şirkette acele ettirdim, bitirdiler."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Sen delisin."

Yaklaşıyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Bu yeni bir haber değil."

Kendini bırakıp bana yaslanıyor, alnı çeneme değiyor. "Güzel mi? Ev?"

"Mükemmel," diyorum, çünkü öyle. "Göreceksin."

İçini çekip uzaklaşıyor, yatak odasına doğru gidiyor. "Gidip giyineyim."

Onun kayboluşunu izledikten sonra tezgahı temizlemek, müziği kapatmak ve bir bardak su almak için bir saniye duruyorum.

Beş dakika içinde geri gelir, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştır, kot pantolon ve benim olmayan ama benim olmalı olan siyah bir tişört giymiştir. Omzuna bir çanta asmıştır.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum, çantaya bakarak.

Omuz silkiyor. "Getirmek istediğim her şey bu. Gerisi kalabilir."

Kamyonete doğru yürüyoruz. Güneş artık yükselmiş, hava eriyen kar ve yeni hayat kokuyor. Gözlerini kısarak güneşe bakar, sonra bana göz atar.

"Peki, bunun karşılığında ne istiyorsun?"

"Kaval yok," diyorum. "Sadece barış."

Kıkırdayarak güldü. "Sen mi? Barış mı? Gördüğümde inanırım."

Oraya vardığımızda, kamyoneti sürerek yola çıkıyoruz, virajlı toprak yol kamyoneti sarsıyor. Radyodaki parazit sesine eşlik ederek mırıldanıyor, parmaklarıyla camı tıklatıyor. Kıpırdanmıyor, kendini ayarlıyor, bu yeni şeye uyum sağlıyor.

Bir süre sonra bana bakar, gözleri yumuşak. "Bana söyleyebilirdin, biliyorsun."

"Neyi söyleyecektim?"

"Tüm bu çılgınlık yerine... sonsuza kadar istediğin şey. Evet diyebilirdim."

Ona bakmıyorum. "Hayır diyebilirdin." Keskin bir gülümsemeyle. "Evet, haklısın."

Yolun geri kalanını sessizce gideriz.

Yeni ev, eskisine hiç benzemiyor. Kayalık bir uçurumun üzerinde, doğuya bakan cam duvarları, dış cephesinde siyah ahşap ve soluk taş şeritleri var. Evin uzunluğu boyunca uzanan bir teras var, ortasında sallanan bir bank ve ufka doğru çevrilmiş bir teleskop.

O önce iner, ayakta durur ve sadece bakar.

"Bunu sen yaptın," der, soru değil.

Ben başımı salladım.

Evin çevresini dolaştıktan sonra ön kapıdan içeri girdi. Keşif yaparken ayak seslerini, çekmecenin gıcırdamasını, buzdolabının kapısının vınlamasını, güneş ışığına çıktığında terasın gıcırdamasını duydum.

Ona katıldığımda, korkuluğa yaslanmış, yüzü rüzgara dönük duruyor.

"Fena değil," diyor, sesi neredeyse fısıltı gibi.

Onun arkasında durup kollarımı beline doladım ve bana yaslanmasına izin verdim.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, gözlerini kapatarak.

Bir dakika düşünürüm, sonra "Ne istersek" derim.

Memnuniyetle mırıldanır. "Hiçbir şey olmasa bile mi?"

"Özellikle hiçbir şey olsa bile."

Alçak ve tatlı bir kahkaha atıyor.

Güneş batmaya başlayana kadar öyle kalırız. Gökyüzü altın renginden mor, sonra siyah renge döner. Yıldızlar ortaya çıkar ve o bir süreliğine büyülenir. Kollarımın arasında dönerek ellerini yüzüme koyar ve bana hiç hak etmediğim bir yumuşaklıkla bakar.

"Buna alışabilirim," diyor. Onu yavaşça öpüyorum. "İyi."

Gülümser, sonra beni eve iter ve ben de ona izin veririm.

Akşam yemeği hazır. Yeni şöminede ateş yanıyor. O kanepede, ayakları kucağımda, saçları dağınık ve gözleri parlak.

Bu hayal ettiğim hayat değil, ama istediğim hayat bu.

Geceleri, yan yana uzanırken, dönüp fısıldıyor: "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Cevap vermiyorum, sadece onu kendime çekiyorum. Boynuma gülüyor.

"İyi," diyor. "Çünkü ben de hiçbir yere gitmiyorum." Dışarıdaki yıldızlar soğuk ve keskin.

Ama içeride, sadece sıcaklık var.

On Dokuzuncu Bölüm

Julianna

Ertesi sabah uyanmak, en güzel rüyadan uyanıp başka bir rüyaya girmek gibidir. Ayak parmaklarımı sert ahşap zemine kıvrarak giriş kapısında duruyorum, gözlerimin yeni ışığa, sessizliğe ve bu yerin büyüklüğüne alışmasını bekliyorum.

Çok büyük. Tavanlar o kadar yüksek ki, kirislere bir ceset asabilirsin ve bir hafta boyunca kimse fark etmez. Her yerde pencereler var, her biri evin içine saf, altın rengi ışıklar saçıyor. Toz zerrecikleri havada kar taneleri gibi tembelce uçuşuyor ve bir an için bunların hepsinin görev sonrası ateşli bir rüya olup olmadığını, hala hastanede, boş bir ameliyathanede uyuyup birinin beni uyandırmasını beklediğimi merak ediyorum.

Ama duvarlar gerçek. Ev gerçek. Ve hepsi benim.

Bunu benim için inşa etti.

Bir adım öne çıkıyorum. Zeminin ağırlığımla esnemesi, çıplak tenin tahtaya yapışması dışında sessizlik hakim. Koridora bir gölge çizgisi düşüyor, içerdeki yolu işaret ediyor. Mekan açık ama bölümlere ayrılmış, Architectural Digest dergisinde zevk sahibi seri katillerin profillerinde gördüğünüz türden bir yer. Uzakta,

güneş ışığında parıldayan bir cam merdiven var, basamaklar ince çelik kablolarla asılı duruyor, çalışmayacak gibi görünüyor ama çalışıyor. Merdiven boşluğu temiz, dikey bir yarık, her kenarı mükemmel.

Hareket ederken elim duvar boyunca kayıyor, yüzey o kadar pürüzsüz ki sanki kendi cildimin bir uzantısı gibi. Ahşapta bir oluk var, her metreye bir, insan boyunda, parmak hizasında. Nedense bu kusurlar içimi rahatlatıyor.

O gitmiş. Muhtemelen arkada, odun ya da yiyecek arıyor, ya da her zamanki işini yapıyor. Beni keşfetmem için yalnız bırakacağını söylemişti ve ona neredeyse inanmıştım.

Sol tarafta, mobilyaları köşeli ve derin, rahatlığı ile dikkat çeken bir oturma odası var. Halı siyah, kalın ve yumuşacık, iki kişilik bir kanepeler var. Daha büyük bir kanepeler de var ama onu kullanmayacağımızı biliyorum. Duvarlarda, odanın uzunluğu boyunca uzanan bir şömine var. Şömine gerçek odunlarla dolu ama açıkça gazla çalışıyor ve taş gömülü bir düğmeyle anında ateşlenebiliyor.

Ama beni durduran şey kütüphane.

Kapılar eski, belki yüz yıllık. Meşe ağacından yapılmış, menteşeleri demir bir kızıdan çıkmış gibi görünüyor. İki elimle kapıyı iterek açıyorum ve ilk olarak koku burnuma çarpıyor: deri, kağıt, en eski kitapların ciltlerinde hafif bir küf kokusu. Oda dikdörtgen şeklinde, her duvarda yerden tavana kadar uzanan gömme dolaplar var. Raylı merdivenler var. Pencerenin yanında, arduvaz mavisi kadifeyle kaplı, içine gömülebilecek kadar derin minderleri olan bir okuma köşesi var. Buradaki ışık farklı, daha yoğun. Kendini katedraldeymiş gibi hissediyorsun.

Kitaplar rastgele değil, özenle seçilmiş. İlk rafta kronolojik sırayla dizilmiş tıp dergileri var, her birinin üzerinde ezbere bildiğim bölümleri işaretleyen bir kağıt parçası var. Sonraki rafta şiir kitapları var, çoğu Rus şairlerin zorlu eserleri. Sonra klasikler, bazıları Fransız, çoğu Yunan. Hepsi, katılmak istemediğim bir personel gezisi için bir ankette "rahatlatıcı kitaplar" olarak listelediğim yazarların eserleri.

Sonra kurgu. Rastgele bir cilt çekip sayfaları karıştırıyorum. Kenarlarında notlar var. Benim notlarım. Kitap benim orijinal kopyam, ikinci sınıfa geçtiğimde taşınırken kaybettiğim kitap, kapağı hatırladığım gibi aynı açıyla bükülmüş.

Bunu nasıl bulmuş?

Okuma köşesinde arkaya katlanmış bir battaniye var, gerçek bir battaniye, örtü değil, hasta, üzgün veya üşüdüğünüzde kullandığınız türden. Avucumla üzerinde gezdiriyorum. Merinos yünü, ilk başta biraz kaşındırıyor ama çabuk ısınıyor. Yastık ağırlığımla çöküyor. Dizlerimi yukarı kaldırıp oturuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Manzara ağaçlar, sadece onlar, karanlık, sessiz ve mutlak.

Pencere pervazında boş bir kupa duruyor, ama dibinde kalan kahve izleri onun yakın zamanda burada olduğunu gösteriyor. Muhtemelen biz alışmaya çalışırken biraz sessizlik bulmak için gelmiştir.

Bir süre oturuyorum. Kütüphane, büyürken kendimi güvende hissettiğim tek yerdi ve şimdi tamamen bana ait. Bunu bilerek yaptı, sanırım. Tercihlerimi kelebek kanatları gibi topladı, camın arasına sıkıştırdı ve sergilemek için düzenledi.

Sonunda ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürüyorum. Köşede, güneşin doğduğu pencerenin altında bir masa var. Modern, tamamen cam ve çelikten yapılmış, üzerinde siyah deri bir günlük var, üzerinde sadece resmi belgelerde gördüğüm bir yazı tipiyle J harfi kabartmalı. Yanlış eğerseniz mürekkebi akan türden bir dolma kalem ve boş, çizgisiz sayfalar var.

Günlüğü açıyorum.

İlk sayfa boş. İkincisi de. Üçüncüsü de.

Dördüncü sayfada, onun el yazısıyla, sivri, sabırsız bir karalama ile adımı yazmış ve ardından:

Söylemen gereken her şey için.

Söylemeyeceklerin için.

Günlüğü kapatıp masanın üzerine geri koyuyorum. Ellerim titremeyi kesmiyor.

Bana sırlarımı saklayabileceğim bir yer verdi. Ya da yenilerini yazabileceğim. Bunun bir nezaket mi yoksa bir meydan okuma mı olduğunu bilmiyorum.

Kütüphane eski duyguları uyandırıyor. Beni sevmesi gereken insanlar tarafından istismar edildiğim ve bir kenara itildiğim zamanları. Çıkarken kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ana salona geri dönüyorum. Güneş yer değiştirmiş, ışığın açısı artık çok ince ve göz kamaştırıcı. Başımı eğip mutfağa doğru ilerliyorum.

Ama yürürken duruyorum. Sadece bir saniye. Yansımam cam duvarda kalıyor. Hayalet gibi görünüyorum: çıplak ayak, saçlarım dağınık, yüzüm gölgeli ve solgun.

Ama gözler. Gözler canlı.

Gerçek olduğundan emin olmak için cama dokunuyorum. Soğuk beni ısıtıyor ve hoşuma gidiyor.

Ev gerçek. Ben de öyle.

Ve tüm mahvolmuş hayatımda ilk kez, tam olarak nereye ait olduğumu biliyorum.

Pencereden geri çekilip keşfe devam ediyorum.

Bir sonraki oda güneşlenme odası ya da seradır, ancak her iki terim de burayı tanımlamak için fazla temizdir. Camlar yerden tavana kadar uzanır ve her bir ek yeri o kadar düzgün kaynaklanmıştır ki, dışarıdaki dünyanın nerede bittiği ve evin nerede başladığı neredeyse hiç belli olmaz. Düşük bir cam masanın etrafında yarım daire şeklinde dört adet hasır sandalye dizili. Minderler beyaz, üzerinde tek bir leke bile yok ve çevresini çevreleyen saksı bitkileri hepsi tam çiçek açmış, ürkütücü bir görüntü oluşturuyor. Bazıları büyük ve güzel eğrelti otları. Bazıları çiçekler, adını bilmediğim tuhaf bitkiler ve birkaç kaktüs var, bu muhtemelen Creed'in istemediği bir şaka ama yine de hoşuma gitti.

Pencereye doğru yürürüm, ağaçlara bakarım. Yakınlar, ama boğucu değiller. Burada çıplak durup kendi adını haykırsan, sana cevap veren tek şey rüzgâr olur.

Masada iki kupa var. İkisi de boş, ama sanki henüz başlamamış bir ritüeli beklermişçesine, kulpları birbirine değecek şekilde yerleştirilmişler. Birinin kenarını parmağım ile okşuyorum. Sırları kemik beyazı, ışık geçecek kadar ince. Ters çeviriyorum. Alman porseleni, gösterişli bir marka. Neden önemli bilmiyorum, ama önemli. Ses çıkarmamak için nazikçe yerine koyuyorum.

Kahve yapmak için mutfığa geri döndüğümde duruyorum. Her şey o kadar... mükemmel ki. Yine de, bir şekilde yasak bir düşünce aklımdan geçiyor.

Creed çocuğumuzu havaya kaldırırken küçük ayak sesleri ve yüksek kahkahalar duyuluyor. Burada kahvaltı hazırlamak, dağınıklık, dökülmeler. Hayalini kurduğum hayat, ama hiç bu kadar renkli değil.

Mutfığın uzak köşesinde bir kahvaltı barı var. Yüksek sırtlı tabureler, koyu renk deri minderli. Tezgahın üzerinde tahta bir kase duruyor.

İçinde portakal, elma ve tek bir nar var, kabukları parlak ve kusursuz. Onu elime alıyorum. Ağır. Başparmağımı çiçek kısmına koyup, yüzeyi hafifçe çökene kadar bastırıyorum. Bir keresinde narın Persephone'nin laneti olduğunu okumuştum. Tohumlarını yersen, sonsuza kadar cehennemde kalırsın. Kıkırdamadan edemiyorum ve onu yerine koyuyorum.

Sonra kupayı fark ettim. Lavabonun üzerindeki ikinci rafta, diğerlerinin arasında duruyordu, ama bu farklıydı. El yapımı, kan renginde sırlı ve üzerine tek bir kelime kazınmıştı: Kitten.

Ona uzanıyorum ve hareketim boynumdaki yakayı çekiyor. Takmış olduğumu unutmuşum. Yumuşak, göze çarpmayan bir şey ama şimdi gerçek gibi geliyor. Kupa tezgahın üzerine koyuyorum ve ona bakıyorum. Sır güneş ışığını yansıtıyor ve kırmızı renk koyulaşarak neredeyse siyaha dönüşüyor.

O benim her santimetrekaresi haritalamış. Rutinlerimi, sevdiğim şeyleri, zayıf noktalarımı biliyor. Her şeyi takip etmiş ve şimdi burada, sonsuza kadar sürecektir vaatlerle dolu bir evde ölümsüzleşmiş.

Bir an için kaçmak istiyorum. Korkudan değil, sınırları test etme dürtüsü o kadar içime işlemiş ki, gerçek bir kafese kilitlensem bile bunu yapardım.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine, bardağı musluktan suyla dolduruyorum. Su soğuk, dağ suyu soğuğu. Suyu içiyorum ve soğukluk içime işliyor. Bitirdiğimde, bardağı yere koyup hafifçe iç çekiyorum.

Her şeyi düşünmüş.

Buradaki her şeyi yok edebilirim, o yeniden inşa eder. Belki daha iyisini yapar.

Ama ben hiçbir şeyi yok etmek istemiyorum.

Elimde kupa ile güneş odasına geri dönüyorum. Ormanı en iyi gören sandalyeye oturuyorum ve güneşin tenimi ısıtmasına izin veriyorum. Işığın ağaçların üzerinde hareketini, gölgelerin yavaşça parlamaya dönüşüp tekrar gölgeye dönüşmesini izliyorum. Nefes alıp veriyorum, her nefes alıp verme arasındaki saniyeleri sayıyorum ve tüm bunların gerçekliğini içime sindiriyorum.

Bunu benim için yaptı. Hediye olarak değil, bir meydan okuma olarak. *Sana mükemmel uyan bir dünyada hayatta kalabilir misin? Bu kadar çok istenerek hayatta kalabilir misin?*

Cevabı bilmiyorum. Ama öğrenmeye hazırım.

Kupayı masanın üzerine koyup, ikiziyle aynı hizaya getiriyorum ve ışık altın rengine dönene kadar ormana bakıyorum.

Doyduktan sonra üst kata çıktım. Tabii ki yatak odaları vardı, ama koridorun en sonunda başka bir kapı vardı. Kilitli bir kapı.

Kolu ahşap değil, metal. Fırçalanmış çelik, neşter sapı gibi kavisli. Yanında bir tuş takımı var. Kalp atışlarım anında iki katına çıkar, beynimde savaş ya da kaç tepkisi devreye girer. Ona bakıyorum, geri çekilme dürtüsü ile diğer tarafta ne olduğunu görme ihtiyacım arasında savaşıyorum.

Elimi kapı koluna koydum, avucumda soğuğu hissettim. Tuş takımı yanıp sönüyor, bekliyor. Altı rakam. Ne yapmamı istediğini biliyorum.

Tanıştığımız tarihi giriyorum. Birbirimize üç kelimedenden fazla konuştuğumuz ilk gün. Beni kendi kafamın içinden çıkardığı ve dünyanın hala şiddet ve mucizelerle dolu olduğunu görmemi sağladığı gün.

Tık.

Kilit bir fısıltıyla açılır.

İçeri giriyorum ve odanın içinde korkmuş olduğum ve umduğum her şey var.

Tam olarak bir zindan değil. Duvarlar siyah, ama parlak değil, mat ve tavan beklenenden yüksek, kancalar ve kasnaklardan oluşan bir ızgara ile kaplı. Zemin yumuşak, kaymaz bir kauçukla kaplı. Kokusu yeni deri, keten tohumu yağı ve altında hafif bir ilaç kokusu var. Ortada, kulüplerde gördüğünüz türden, ışığı kısılabilen tek bir sıra ışık var.

Bir duvarda raflar var. Üzerlerinde kenevirden ipeğe kadar her renk ve kalınlıkta ip ruloları var. Her biri mükemmel bir düğümle bağlanmış, uçları dağlanmış, uzunlukları ölçülmüş ve kalın kalemle etiketlenmiş. İplerin yanında, bazıları parlak, bazıları düz, sıra sıra deri kelepçeler var. Hepsi tertemiz.

Diğer duvar kancalarla kaplı. Kancalara asılı olanlar: kürekler, kırbaçlar, kamçılar. Ahşap, deri, metal. Her biri sanki fotoğraf çekimi ya da müze sergisi için yerleştirilmiş gibi aralıklarla dizilmiş. Bazıları yepyeni, etiketleri hâlâ üzerinde. Diğerlerinin kenarları aşınmış, sapları ter ve kullanımdan kararmış.

Köşede bir St. Andrew haçı var. Siyah deriden, perçinli, her noktasında kayışlar var. Yanında bir bank var. Kilise bankı değil, spor salonlarında bulunan türden, sadece yastıklı ve uzunluğu boyunca aralıklarla sabitleme kayışları var. Yanına gidip yüzeyini elime alıyorum. Deri sıcak, sanki biri az önce kalkıp izini bırakmış gibi.

Cam kapaklı, kupa vitrini gibi bir kutu var. İçinde kelepçeler var. Meme ucu, labia, dil. Bazıları tıbbi, cerrahi kelepçeler, ameliyatlarda kullandıklarımın aynısı ama şimdi kırmızı veya siyah renkte. Dildo'lar, plug'lar, her boyutta vibratörler var. Sonuncu eşya bir maske. Siyah, sert, gözleri kırmızı dairelerle kaplı, hırlayan bir yüze kalıplanmış. Birlikte öldürdüğümüz gece taktığı şeytan maskesi.

Odanın ortasında bir yatak var. Kral boy, yere yakın, her köşesinde sabitleme noktaları var. Çarşafklar siyah, yastıklar da öyle. Kenarına oturuyorum. Yatak sert ama rahatsız değil. Ayak ucunda bir battaniye var, diğerlerinden daha yumuşak, neredeyse lüks.

Orada sessizce oturuyorum, her şeyi içime çekiyorum.

Burası bir oda değil. Bu bir itiraf, bir meydan okuma, denemek istediğim ama hiç kimseyle deneme fırsatı bulamadığım tüm sapkın fantezilerimin bir haritası. Bu, mantık, kafein ve uzun çalışma haftalarıyla yakıp yok etmeye çalıştığım, sadece o içimdeyken, üstümdeyken ya da "*bunu havadan daha çok istiyorsun*" diyen bakışlarıyla beni yere yapıştırırken uyanan parçalarımın tapınağı.

Duvara sırtımı dayayıp, kancadan bir kırbaç alıyorum. Hafif, mükemmel dengeli, sapı kan kırmızısı deri ile sarılmış. Uçunu açıp, uyluğuma vuruyorum. Acı keskin ama temiz. Beni yere sabitliyor, o anı hafızama kazıyor.

Kırbacı yerine koyuyorum. Maskeye dokunuyorum, çenesinin kayganlığına, nefesinin içini buğulandırıdığı kenarına. Burada neler yapabileceğimizi, benim için neler planladığını, ona neler yapmasına izin vereceğimi, ondan neler yapmasını isteyeceğimi hayal ediyorum. Olasılıkların listesi sonsuz.

Çevreyi dolaşıyorum. Aletleri katalogluyorum. Kancaları sayıyorum. Envanter çıkarma ihtiyacı karşı konulamaz, tıp fakültesinden beri bana aşılarmış bir dürtü. Ama sonunda liste sadece gürültüden ibaret. Önemli olan tek şey bunu benim için yapan adam ve bu odada olan her şeyin

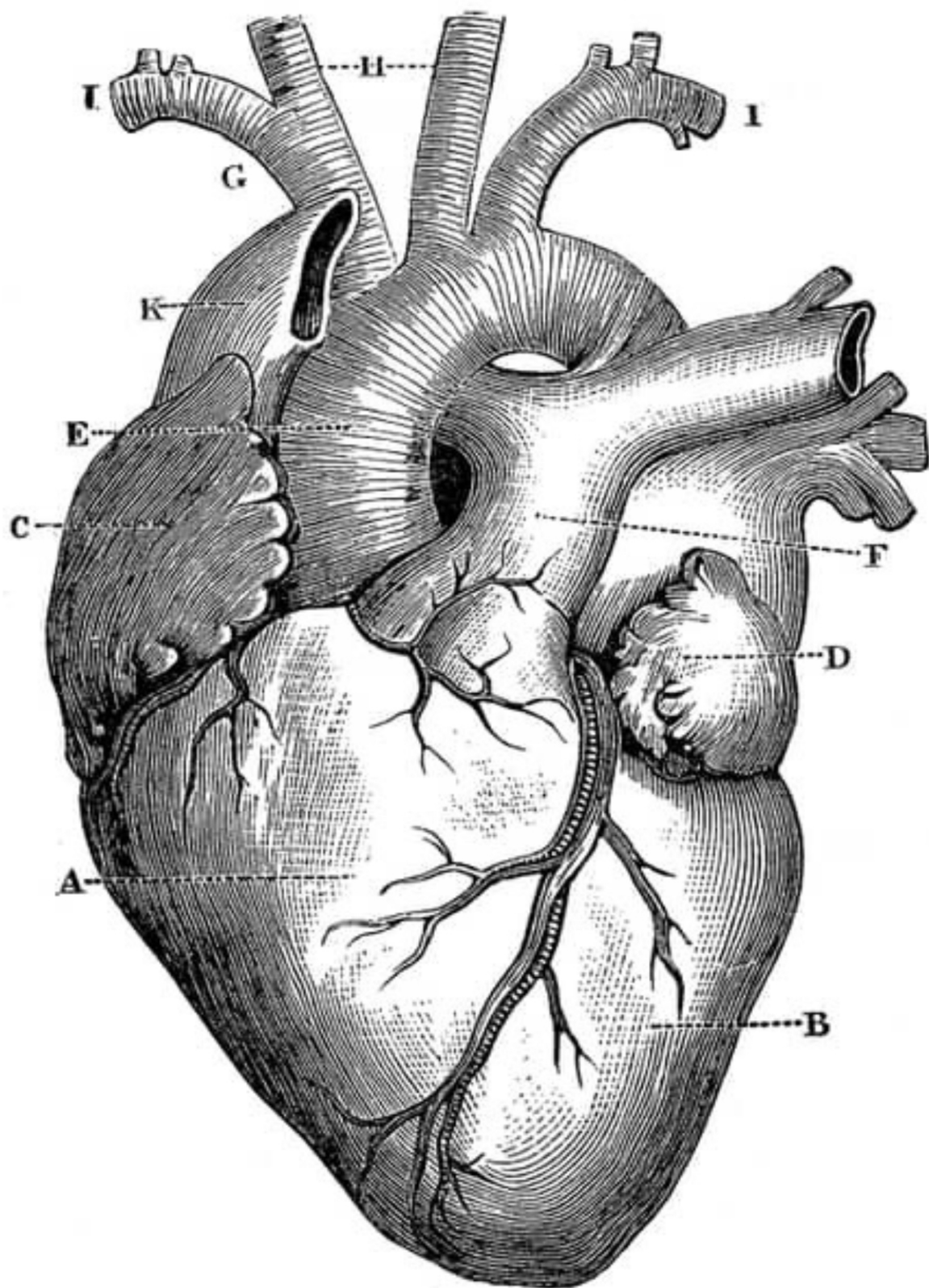
bu odada olacak her şeyin, daha önce olan her şeyden daha gerçek olacağına dair kesinliğidir.

Işıkları kapatıyorum, kapıyı kilitlemeden çıkıyorum ve merdivenlerden güneş odasına çıkıyorum.

Orman hala orada, bozulmamış ve vahşi. Oturuyorum, battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum ve bekliyorum.

Beni bulduğunda, hazır olacağım.

Fig. 37.

Yirminci Bölüm

Creed

İçeri girdiğimde ev sessizdir. Kimsenin olmadığı bir sessizlik değil, nefesini tutan birinin ağır sessizliği. Eşikte botlarımı çıkarır, fayansların üzerine dik olarak bırakır ve parkeye basarım.

Güneş odası beni mıknatıs gibi çekiyor. Tam beklediğim yerde, pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış, omuzlarına sıkıca sarılmış bir battaniyeyle oturuyor. Elleri boş, ama sonra dizlerinin üzerinde duran günlüğü görüyorum, sırtı kırılmış, sayfalar mürekkeple cildine bulaşmış.

Zaten kullanmaya başlamış. Bu durum kalbimi sızlatıyor. Her ne kalmışsa, artık hepsi onun.

Kapının eşiğinde duruyorum. Gölge min yere uzanmasına izin veriyorum.

Başını kaldırmıyor. Yazıyor ya da yazıyormuş gibi yapıyor, dudakları sabit, gözleri muhtemelen görmediği bir cümleye kilitlenmiş.

Işık mükemmel. Onu neredeyse müstehcen bir ışıltıyla sarıyor, mahkumlar için bir spot ışığı gibi.

Ona ulaştığımda sertleşir, ama gözleri benimkilere rastlayınca gevşer.

The battaniye düşüyor daha aşağı kayıyor alt keskin
keskin çizgi keskin kolları

köşesi, dövmesi cildinde güzelce iyileşiyor. Parmakları kitabı biraz daha sıkı kavıyor. Belki benim hakkımda yazıyordur.

Önüne diz çöküyorum. Sandalyeyi çekebilirim ama çekmiyorum. Bana bakmasını istiyorum. Bu odadaki, hatta bu hayattaki her şeyin onun emri altında olduğunu, hücresinde hissetmesini istiyorum.

İlk başta hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yüzünü inceliyorum, gözlerinin köşelerindeki mikro titremeleri, çenesinin duruşunu. Yanaklarında renk var, soğuktan değil, içinden gelen bir ateşten. Şehirden ayrıldığından beri canlandı ve onu gördüğüm günden daha güzel.

Elimi uzatıp onun elinin üzerine koyuyorum ve günlüğü elinden alıyorum. Bir anlık direnir, sonra bırakıyor. Günlüğü fincanların yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Elleri titriyor. Belirgin, teatral bir titreme değil, sadece vücudun kaçmak ya da savaşmak için hazırlandığı gibi, zar zor algılanabilir bir titreşim. Ellerini ellerimin arasına alıp, soğuk parmaklarını sıcaklığım ile sararak titremesi durana kadar bastırıyorum.

Yaka hala takılı. Boğazındaki metal plaka ışığı yansıtıyor, parlıyor. Nabzını görebiliyorum, görünür ve kırılğan, dakikada yüz mil hızla atıyor.

"Merhaba, kediciik," diyorum. Sesim istediğimden daha alçak çıkıyor. Sakin, ama boğuk.

Nefes alıyor. Cevap vermiyor.

Sessizliğin uzamasını bekledim, onun bu anı sindirmesini izledim. Gözlerime bakmıyordu. Bunun yerine aramızdaki boşluğa, söylemediklerimizle dolu yoğun havaya bakıyordu.

Başparmağımla elinin sırtını yavaşça, dikkatlice okşadım.

"Geri dönmek ister misin?" diye sordum. Sesim yumuşaktı, neredeyse nazikti. "Şehre. Hayatına. Seni götürürüm."

Hemen cevap vermedi. Vücudu teklifime tepki gösterdi, ama yüzü taş gibiydi.

Belirsizliğe inanmadığım için açıklığa kavuşturuyorum. "Hiçbir şart yok. Ceza yok. İstersen gidebilirsin."

Hâlâ bir cevap yok. Gözlerinin arkasında hesaplar yapıyor, özgürlüğün gerçekliğini, kabul ettiği canavara karşı tartıyor.

kendim olmak.

Ellerini acıtmayacak kadar sıkıyorum, ama o anı hissetmesi için yeterli olacak kadar.

"Eğer istediğin buysa, ortadan kaybolacağım," diyorum ona. "Beni bir daha asla görmeyeceksin."

Nefesi kesiliyor. En ufak, en mükemmel bir tereddüt.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ciddi olduğumu anlamasını istiyorum. Eğer o kelimeyi söylerse, kendimi onun hayatından silip süpüreceğimi.

Bunu yapmayacağını biliyorum. Ama teklif gerçek olmalı, yoksa bu da başka bir kafes olur.

Omuzları içe doğru kıvrılır, battaniye daha da kayar ve kolunun üst kısmındaki tüylerin diken diken olduğunu, dün gece ısırduğım yerin kenarlarının koyulaştığını görürüm.

Sonunda gözlerini bana kaldırıyor. Mavisi parlak, odadan daha soğuk, ama içinde açlık var. Arzu.

"Neden beni bıraktın?" diye fısıldıyor. Sözcükler boğazında takılıyor.

Gerçeği söylüyorum. "Çünkü seni bana ait kılmak için sana ihtiyacım yok. Sadece ne kadar daha fazlası olabileceğini görmeni istedim. Burada. Benimle."

Gülüyor, keskin, kırık bir sesle, sonra sanki bana bir şey verdiğine pişman olmuş gibi ağzını sıkıca kapatıyor.

Parmak eklemlerini okşuyorum, dokusunu, yara izlerinin ve eski nasırların desenini ezberliyorum. Görüldüğünden daha güçlü, ama onu bir kelimeyle kırabilirim. Onun bu yanını seviyorum.

"Sen tutsak değilsin," diyorum.

Henüz buna inanmıyor.

"Kalmak istemen gerekiyor," diye ekliyorum.

Gözlerini kapatır, başını öne eğerek alını alnıma değene kadar bırakır. Temas çok hafiftir, ama ikimizi de kırmaya hazır olmadığımız bir şekilde birbirimize bağlar.

Sadece onun için sesimi fısıltıya indirdim. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Buna irkildi. Onu suçlamıyorum. İhtiyaç bir silahtır ve o, insanların bu silahı dikkatsizce kullandıklarında neler olduğunu görmüştü.

İsrar etmedim. Dizlerimin üzerinde kalarak ellerimi onun ellerine koyup bekledim.

Sonunda nefes alış ı yavaşladı. Ellerindeki titreme azald ı. Başını kald ırd ı ve bana bakt ı. Bu sefer gerçekten.

"Ya kal ırsam?" diye sorar. Sesinde bir meydan okuma var, ama aynı zamanda bir yalvar ıř da.

Gülümseyerek cevap veriyorum. "O zaman hayat ım ın geri kalan ını, doğru seçimi yapt ığını kan ıtlatmak için har caya cağ ım."

Beni inceler, sözlerimi tartar, bir tuzak arar. Yoktur. Yak ında anlayacaktır.

Güneş ıř ıđ ı değişir, yüzüne tırman ır, gözlerini neredeyse gümüş rengine çevirir.

Evet demiyor. Ama hay ır da demiyor. şimdilik bu kadar ı yeter.

Ellerini ağz ıma götürüyorum, bileğinin içini öpüyorum, derisi o kadar ince ki nabz ını hissedebiliyorum. Titriyor ama ekilmiyor.

Sonunda onu bırak ıp ayağa kalkıyorum. Hareket etmiyor, sadece boş bardağ ı al ıp mutfaktan doldurup ona geri getirdiğimi izliyor.

Masaya koyuyorum.

Eğer kal ırsa, içecektir.

Kalmazsa, arkas ından kap ının kapanmas ını bekleyeceğim. Her halükarda, ben hazırım.

Ve hayat ımda ilk kez, bu beni hiç korkutmuyor.

Onun önünde yerde oturmuş, alt ın ıř ıkta profilini inceliyorum, kararsızlığ ının keşfedilmemiş bölgelerini haritalandır ıyorum. Her zaman okunması zor biriydi, ama şimdi kilitli bir kasa gibi, yüzündeki her kas donmuş durumda. Gözlerinin hareketlerini izliyorum: kap ıya, mutfağa, merdivenlere. Benden tamamen kaçıyor.

Başparmaklar ım küçük daireler çizerek hareketlerine devam ediyor. Cildinin dokusunu ezber e biliyorum, ama her dokunduğumda yine yeni gibi geliyor. O benim tanrıam ve onu kaybedebileceğim gerçeğine rağmen, bu seçimi yapması gerekiyor.

Beni seçmesi gerekiyor.

Bir kez nefes al ıyor, neredeyse h ıçkır ığa dönüşecek bir titreme, sonra demir gibi bir disiplinle bastır ıyor. O bir cerrah; kay ıp ve umut her zaman ellerine yans ıyor.

O yapmadan önce ne yapacağ ını biliyorum.

Önce gözleriyle, sonra elleriyle bağlantıyı koparıyor. Ayrılma ameliyat gibi, dram yok, sadece yavaş bir geri çekilme, sanki benim ihtiyacımdan iz bırakmadan kendini ayırıyormuş gibi. Ellerini battaniyenin üzerine koyuyor, parmaklarını açıyor ve ben onları bırakıyorum.

Ayağa kalkıyor. Hareketi temiz, kararlı, her eklemi sırayla açılıyor. Battaniyeyi koltuğun üzerinde, bardağı masanın üzerinde bırakıyor. Kalkarken bana bakmıyor, ama boğazının çizgisi gergin, nabızı tekrar görünür hale geliyor, kapana kısılmış bir kuş gibi titriyor.

Merdivenlere doğru yürüdü. Çıplak ayakları ses çıkarmıyordu ama her adımını duyabiliyordum. Durmadı, tereddüt etmedi, sadece spiral merdivenlerden yukarı kayboldu, gömleğinin eteği bir rüyanın izi gibi arkasında dalgalanıyordu.

Dizlerimin üstünde kalıyorum.

Sessizlik geri gelir, ama aynı sessizlik değildir. Bu sessizlik elektrikli, gergindir, havadaki tüm sahtecilik boşaltıldıktan sonra ortaya çıkan türden bir sessizliktir.

Ellerim uyluklarıma üzerine düşer. Ellerinin değdiği yerlerde cildim uyuşmuştur. Çenem, çocukluğumdan beri yaşamadığım bir stres tepkisiyle sıkılmaktan ağrıaktadır. Yumruklarım sıkılır, açılır. Beklemeye alışkın bir adam değilim, ama onu beklerim, bir asır sürse bile.

Masadaki günlüğü, iki bardağı, hala vücudunun şeklini almış battaniyeyi izliyorum. Ev birdenbire daha geniş geliyor, sanki duvarlar her yönde yüz metre geri çekilmiş gibi.

Güneş zeminde kayarak, altın ışınlar saçıyor, bulutlar geçtikçe yaklaşıyor, sonra geri çekiliyor. Rüzgâr şiddetleniyor, hafifçe uğulduyor ve ben üst katta, ona bıraktığım karar ile baş başa kalan onu düşünüyorum. Onun yokluğunun yankısı, kaydettiğim bir acı, sonra gelecekte kullanmak üzere dosyalıyorum.

Konuşmamızın her saniyesini tekrar oynatıyorum, hataları, kaçırdığım işaretleri analiz ediyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

Ona seçimi verdim. Onu tek değişken yaptım. Beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Ve öyle yapıyorum. Güneş odasında diz çökmüş, ellerim beyazlamış, uyluk kaslarım yanarken, dünyanın etrafımda dönmesine izin veriyorum.

Ben sabrın, umudun ve adanmışlıktan ayırt edilemeyen bir tür sevginin anıtıyım.

O geri dönecek. Ya da
dönmeyecek. Her halükarda, ben
burada olacağım, bekleyeceğim.

İster takıntılı bir adam olarak, ister bir ceset olarak.

Beklemek uzun sürmez. Onun adımı seslendiğini duyuyorum, sesi merdivenlerden aşağıya doğru yayılırken yüzümde bir gülümseme belirir. Hangi odada olduğunu tam olarak biliyorum... ve o merdivenleri ikiye ikiye çıkınca ona ne yapacağımı da.

İyi seçim, kedicik, iyi seçim.

Epilog

Julianna

Beni bekletiyor.

Kasıtlı mı, sabır ve itaatimi mi sınıyor, yoksa farkında bile olmadığı daha derin bir şey mi var, bilmiyorum. Evde dolaştığını duyabiliyorum, yavaş, ağır adımlarla, avlanırken attığı dikkatli adımlar değil, ölçülü, törenvari, saygılı adımlar.

Siyah odanın ortasında diz çökmüş, gözlerim yere bakıyor. Üzerimde sadece tasma var. Hiç giysim yok, ama hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Sadece çıplak tenim ve boğazımdaki siyah deri bant, LED'lerin mavi ışığını yansıtan nikel kaplı harflerle yazılmış "*Kitten*" kelimesi. Beni gördüğünde yapacakları düşüncesiyle tenim kızarıyor.

Merdivenlerin üstündeki kapı ses çıkarmıyor, ama o orada olduğunda anlıyorum. Hava değişiyor, basınç o kadar ince bir şekilde değişiyor ki, dışarıdaki hava durumu sanırsınız, sizi ele geçirmek üzere olan bir adam değil. Gözlerimi yere dikmiş halde tutuyorum. Onu görürsem, kendimi kaybederim.

Bana öyle bir etkisi var. Yıkım. Umut. Güç.

O maskeli. Nefes alıp verişinden bunu anlayabiliyorum. Bu bir oyun değil. Ne onun için ne de benim için. Hayır, daha derin bir şey bu. Onu en kırık ve bir şekilde en bütün halimde seçtim.

Onu bunun için seviyorum.

"Julianna," diyor, sesi sert reçine ve niyetinin filtresiyle bozulmuş. "Bana bak."

Gözlerimi yavaşça kaldırıyorum, önümdeki kas duvarını içine alıyorum. Annemin sana karşı uyardığı şeytan gibi görünüyor, gece yataktan kalkarsan seni almaya gelecek olan.

Nefesim buğu olarak dışarı çıkıyor. Soğuktan mı, yoksa beklentiden mi?

Etrafımda bir, iki tur atıyor, dokunmadan, sadece dönüyor. Gözlerimi ondan ayırmadan, onu göz ucuyla takip ediyorum. Elleri kasılır, sonra hareketsiz kalır. Botlarını görüyorum, her zaman aynı çift, her zaman temiz, bana ulaşmak için cehennemin içinden geçse bile.

Arkamda durur. Onun yakınlığını hissediyorum, vücudunun omuzlarımdan etrafındaki havayı hareket ettirmesini hissediyorum. Sa derim diken diken oluyor. Titremek istiyorum ama titremeyeceğim.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ağızını kulağıma yaklaştırıyor. Maske yanağıma sert ve soğuk bir şekilde değiyor.

"Sen çok güzelsin," diyor boğuk bir sesle. "Bunu istiyor musun, kedicik?"

"Evet, efendim," diyorum ve sözlerim açlık gibi tadı var.

Ayağa kalkıyor. Duvara doğru ilerliyor. Parmakları aletlerin üzerinde dolaşıyor, oyalanmadan, tereddüt etmeden, sadece seçiyor.

Fırçayı seçti. Tabii ki onu seçecekti. Siyah deri, çok sayıda kuyruk, maksimum acı için uçları ağırlaştırılmış.

Bana göstermek için uzatır. Başımı

sallarım. "Ellerini arkaya koy," der.

Uyum sağladım. Beni bağlamasına gerek yoktu; acı tehdidi yeterliydi. Kaçma seçeneğimin olmasını seviyordu. Benim bu seçeneği asla kullanmamayı seviyordu.

"Eğil. Say," diyor. Eğilip kendimi hazırlıyorum.

İlk vuruş nazık, neredeyse bir okşama gibi. Ses, hissedilen acıdan daha yüksek, siyah duvarlardan yankılanıp sonra kendi hayaletine dönüşen bir kırbaç sesi. Kırbaçla omuzlarımdan üzerinden geçer,

kuyruklarını ağır bir şekilde sarkıtıyor, sonra geri çekip tekrar düşmesine izin veriyor, bu sefer biraz daha keskin.

"Bir," diyorum, ona bakarken sesim sabit.

Gölümsüyor, gözleri maskenin arkasında gölgede kalıyor ve ben onları görmek istiyorum. Cildimde morlukların açmasını izlerken gözlerinin kararmasını görmek istiyorum. Biraz daha sert. Kuyruklar kığımın etine değiyor, acı sıcak bir tel gibi.

"İki," diyorum.

Açısını ayarlıyor. Hassas, metodik, çok özel bir fırçaya sahip bir sanatçı. Darbeler giderek artan bir şiddetle iniyor, her biri mükemmel aralıklarla, her biri derimde ısıyı ve ciğerlerimdeki basıncı artırıyor.

"Üç."

Ritim sabit, neredeyse hipnotik. Darbeler arasında beni bekletiyor, beklenti darbeleri daha acı verici hale gelecek kadar uzun süre. Soğuk hava yükselen şişlikleri yalıyor, hissi güçlendiriyor, vücudumun tepkisini görmezden gelmeyi imkansız hale getiriyor: kızarma, tüylerim diken diken oluyor, karnımın alt kısmı geriliyor.

"Dört."

Gözlerimi kapatmak istiyorum, ama cesaret edemiyorum.

Bana dönerek, elinde kırbaç sallayarak yanıma geliyor. Köprücük kemiklerimin üzerinde açan desenleri, kırbaçın derime değdiği her seferinde kollarımdan geçen titremeyi inceliyor.

Yüzüme bir santim uzaklıkta eğildi. "İyi misin?" "Evet, efendim."

O başını sallar. "Aferin kızım."

Yine arkama geçer. Bu sefer vuruşları daha hızlı, daha kaotik. Kırbaçla sırtımı, kalçamı, uyluklarımın arkasını dövüyor. Dişlerimi sıkıp, ne yaparsa yapacağına katlanmaya kararlıyım.

"Beş. Altı. Yedi. Sekiz."

Nefesim değişir. Bu acı değil, tam olarak değil, saflık, berraklık, diğerk tüm düşünceleri silip süpüren, sadece şu anın var olduğu bir şey. Zamanın, sesin, ısının ve saymanın dışında her şeyi unuturum.

"Dokuz. On."

Durur.

Sessizlik. Sadece kendi nefesimin kesik kesik ve keskin sesi. Uyluklarımın arasındaki yanma hissi beni ateşe veriyor.

Kırbağı bir kenara koyar, sonra önümde diz çöker. İki elini maskeye uzatır ve maskeyi kaldırır. Altındaki yüzü sakın, gözleri adlandıramayacağım kadar vahşi bir şey ile parlıyor.

Yanağıma dokunur, başparmağıyla çenemin çizgisini izler. Utanmadan ona doğru eğilirim.

"Sen mükemmelsin," diyor yumuşak bir sesle. "Ama daha fazlasını da yapabilirsin." Başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

Ayağa kalkar, beni de ayağa çeker. Bacaklarım titriyor. Beni dik tutar, elleri kalçalarımın sabit.

"Bank," diye emrediyor.

Benç'e doğru yürürken, içimde oluşan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Daha fazlasını kaldırabileceğimi söylüyor, ama sikilmek, sahiplenilmek, mahvolmak ihtiyacım o kadar artıyor ki, patlayacağımdan eminim. Karnımın üstüne yatıyorum, yastıklar kızarmış tenime serin geliyor. Bileklerimi uzak uca kelepçeliyor, sonra ayak bileklerimi. Gerginim, çıplağım, her sinirim tetikte.

Ellerini sırtımda gezdiriyor, yavaşça, işini kontrol ediyor, nazik dokunuşlarla yanıkları yatıştırıyor.

Flogger'ı tekrar eline alır, ama bu sefer sadece kuyruklarını cildimde gezdirir, öncekine kıyasla çok hafif bir his verir. Onları omurgamdan aşağı, kıkırımın kıvrımlarından, bacaklarımın arasından geçirir.

Kalçalarımın kalkmasına, vücudumun kendisine teslim olmasına engel olamıyorum.

O alçak bir sesle gülüyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?" "Evet, efendim."

Parmakları kıkırıma konuyor, en çok ihtiyacım olan yere doğru iniyor.

"Kime aitsin?" diye soruyor, sesi bir hırıltı gibi.

"Sana, efendim. Her zaman sana."

Ellerini vücudumda gezdiriyor, parmağını içime sokuyor ve ben baskıya karşı direnirken inlememi bastırıyorum. Dudakları omuzlarımı öpücüklerle doldururken, parmakları beni çılgına çeviriyor.

Yakınlaşır, ağzı kulağıma yaklaşır. "Artık boşalabilirsin," der. Boşalırım.

Şiddetli bir titreme kemiklerimi sarsıyor ve beni bankın derisine hıçkırarak ağlatıyor. Durmuyor, pes etmiyor, dokunmaya, ikna etmeye devam ediyor, ta ki ben kuruyana ve boşalana kadar.

Kelepçeleri çıkarır, beni kollarının arasına alır ve yatağa taşır. Beni bir battaniyeye sarar, göğsüne yaslar.

Titriyorum, ama soğuktan değil.

Saçlarımı okşuyor, başımın tepesine anlamsız sözler fısıldıyor. "Çok iyi yaptın. Güvendesin. Ben yanıdayım."

Sonrasında, bu odanın dışında hiç olmadığım bir şekilde, gevşek ve canlı bir şekilde süzülüyorum. Zihnim, teslim olmanın mantığındaki kusuru bulmak için anlamaya, analiz etmeye çalışıyor. Ama yok.

Onunla birlikte, istediğimi özgürce yapabiliyorum.

Onunla, yara izlerimin toplamından daha fazlasıyım.

Titremem durana kadar beni tutuyor. Sonra çenemi kaldırıyor, gözlerime bakıyor.

"İyi misin?" diye sorar, sesinde tehlikeli bir şekilde aşka yakın bir şey vardır.

Başımı sallarım.

Gülümser ve dünya yeniden netleşir. "İkinci raunt için hazır mısın?" diye fısıldar.

Tanrım, yardım et, hazırım.

Beni yatakta bırakıp çekmeceleri karıştırıyor, hissiyatımın geri gelmesi için yeterli süreyi bekliyor. İlk rauntun artçı sarsıntıları her yerde hissediliyor: cildim o kadar gergin ki çatlayacakmış gibi, kulaklarımda bir çınlama var, onun yaklaşmasını duyana kadar bunu sessizlik sanıyorum. Yavaşça volta atıyor, beni bekletiyor. Adrenalin daha karanlık ve tatlı bir şeye dönüşsün diye.

"Ayağa kalk," diyor.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. Battaniye kayıyor ve omuzlarımdan ayak bileklerime kadar bir titreme bırakıyor. Çıplak, hırpalanmış, ıslıl ıslıl duruyorum. Elini uzatmış, yüzü kızarmış, göğsü inip kalkıyor, beni izliyor. Gözleri dipsiz.

Bankı işaret ediyor. "Yukarı." Bir an sadece bakıyor. "Güzel," diyor, neredeyse kendi kendine. "Hepsi benim."

Daha fazla işkence bekliyorum, ama gelmiyor. Bunun yerine beni yumuşak bir koltuğa götürüyor ve oturtuyor. Sonra, tabanından birbirine bağlanmış iki tüyü alıyor. Onları cildimin üzerinde sürükliyor, dokunuşu o kadar hafif ki sinir bozucu. Bu geçiş işkence gibi. Önceki işkenceden dolayı gergin olan sinirlerim, gıdıklanmayı geri çekilmek, gülmek, çığlık atmak istemeden algılayamıyor. Üçünü de sırayla yapıyorum.

O, kötü bir gülümsemeyle, "Çok mu fazla?" diye sordu. Dudaklarımı ısırıp başımı salladım.

Uyluklarımın üstündeki tüyleri, ensemin arkasını, koltuk altlarımı okşuyor. Tepki vermemeye çalışıyorum ama o tüm zayıf noktalarımı biliyor. Dizlerimin arkasına, ayak kemerime, dirseklerimin iç kısmına uzun uzun dokunuyor. Bu his o kadar dayanılmaz ki, elini çektiğinde hissettiğim rahatlama o kadar yoğun ki neredeyse ağlayacağım.

"Mükemmel," diyor yumuşak bir sesle.

Ellerini vücudumun üzerine koyuyor, yavaşça, işkence edercesine. Dokunuşları öncekinden daha nazik, acı ve zevkin, tüylerimin diken diken olmasının ve titrememin izlerini takip ediyor. Kalçalarımı sıkıyor, parmakları taze izlere batıyor, sonra avucunu bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Sırılsıklam. İşte ben buyum.

Onaylayan bir ses çıkarır. "Çok uslu bir kızsın," diye fısıldar ve ben bu övgüyle gururlanmak isterim.

İki parmağını içeri kaydırıyor, nazik değil ama acımasız da değil, dayanabileceğim kadarını mükemmel bir şekilde ayarlıyor. Başparmağıyla klitorisimi okşuyor, beni kendimden geçirecek kadar yavaş daireler çiziyor.

"Henüz boşalmana izin yok," diyor ve bu emir boğazıma bir tasma gibi takılıyor.

"Evet, efendim."

Beni önce yavaşça, sonra daha hızlı çalıştırıyor, gözlerini yüzümden ayırmıyor. Kontrolün kırıldığı, beynin pes ettiği ve vücudun kontrolü ele aldığı anı izlemeyi seviyor. Beni tam sınıra getiriyor, baskı artıyor, orgazm ulaşılamayacak kadar yakın.

Sonra durur.

Bir ses çıkarırım, bir inilti, bir yalvarış, gururum hala yerinde olsaydı asla ağızımdan çıkmayacak bir şey.

"Henüz değil," diyor. "Beni bekleyeceksin." "Lütfen, efendim," diye fısıldıyorum.

O, şeytani bir gülümsemeyle, "Lütfen ne?" der.

Çığlık atma isteğiyle mücadele ederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.
"Lütfen bırakın gelmeme izin verin."

Saçlarımı okşuyor. "Henüz değil."

Öne eğilir, uyluğumdan yukarı doğru bir çizgi halinde yalar, sonra bıraktığı izleri sertçe emer. Acı zevke dönüşür ve daha fazlasını istemek için ona doğru kıvrılıyorum. Beni alay eder, eziyet eder, tekrar doruğa getirir, sonra geri çekilir.

"Lütfen," diyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "İhtiyacım var,"

Beni bir öpücükle susturur. "Kime aitsin?" diye sorar, eli boğazımı sarmış halde.

"Sana," diye nefes nefese cevap veriyorum, bu kelime bir itiraf.

Beni orada tutar, bir eli bacaklarımın arasında, diğeri boynumda, ve ben rahatlamak için hıçkırarak ağlayana kadar klitorisime sürtünür.

"Tekrar söyle."

"Sana, efendim," diye ağlıyorum. "Sadece sana."

Beni sertçe öper, sonra omzumu ısırır ve kalıcı bir iz bırakır.

"Ne iyi bir kızsın, benim sikim," diye inledi.

Beni parmaklarıyla sikiyor, ben dağınık hale gelene kadar, titreyene, yalvarana ve neredeyse aklımı kaçırana kadar. Beni tekrar tahrik ediyor, sonra duruyor, beni titreyerek bırakıyor, o kadar yakınım ki çığlık atmak istiyorum.

Böyle yaparken sihirli gibi, pes etmiyor, acımasızca, dünyam gözlerimin önünde patlayana kadar beni sikmeye devam ediyor. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar görüyorum, vücudum sandalyeden kalkıyor, her kasım şiddetli, mükemmel bir acıyla kasılıyor.

Bir eli boğazımda, diğeri beni daha fazla dayanamayana kadar çalıştırıyor. Sonra bırakıyor, beni arzu ve minnettarlıkla dolu bir su birikintisine çökmeme izin veriyor.

Yüzüm ıslak, ağlıyorum, fark ediyorum, ama ne zaman başladığını bilmiyorum. Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor, ıslaklığı öperek yok ediyor. O anda anlıyorum... o hiç gelmemiş.

Hayır, her şeyi benim için yaptı.

"Çok iyidindin," diyor ve ben onun kemiklerine erimek istiyorum. Ona her şeyimi, kendimin her parçasını vermek istiyorum.

Beni tekrar yatağa taşıyor, battaniyeye sarıyor, sanki çok değerli bir şeyimmişim gibi kucaklıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onun sıcaklığı tüm boşlukları dolduruyor. Kırılmadım. Yeniden yaratıldım.

"Ya sen?" diye fısıldıyorum, coşkudan sakinleşirken.

"Ya ben?" Elleri cildimin üzerinde dolaşırken çok nazik. "Sen gelmedin..."

O gülümsedi, "Gerek yok." "Ya ben istersem?"

Eli duruyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Alay etmiyor, eziyet etmiyor. Arkamdan yavaşça, kararlı bir şekilde giriyor, o kadar mükemmel bir şekilde giriyor ki, düşük ve kesik bir inilti çıkıyor ağızımdan. Açısı sakin, huzurlu, bir eli kalçamda, ritmi ayarlamak için kaldıraç gücünü kullanarak yavaşça içime giriyor, derin ve yavaş.

Elini saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çekerek ağızımı açıyor, böylece boynumu ısırıp kanatabiliyor. Acı keskin, bir anda geçiyor ve yerini kanın akışı ve bacaklarımin arasında hissettiğim kaygan sıcaklık alıyor. Her seferinde daha sert bir şekilde içime giriyor, ta ki vücutlarımızın sesi nefeslerimizin sesinden, kalbimin çarpışından daha yüksek olana kadar.

"Benim," diyor her itişinde.

"Senin," diye cevap veriyorum, düşünmeden.

Beni orada, her şeyin kenarında, asılı tutuyor. Bir eliyle meme ucumu çimdikliyor, vücudumu aşırı yüklüyor. *Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.*

Önce ben boşalıyorum, şiddetli, sarsıcı bir orgazm, vücudum ona karşı kıvranıyor. O da peşimden geliyor, zafer çılgılığı gibi bir iniltiyle içime boşalıyor.

Bir an için zamanın dışında, birlikte yatıyoruz. Sonra kelepçelerimi tek tek çözüyor ve ben ona yaslanıyorum, kolu beni tutuyor. O olmasa, yemin ederim ki parçalanırdım.

Gözlerimi kapatıp sessizliğin beni doldurmasına izin verdim. Onun ağırlığını, nabzının düzenli atışlarını, vücudunun benimkine sarılmasını, bir kabuk gibi, bir kale gibi hissettim.

İşte bu.

İşte eve dönmek budur.

Ait olmak, zorlandığın için değil, biri tam sana göre bir yer açtığı için.

Başımın üstüne öpücük konduruyor.

Daha da yaklaşıyorum. Kendimi gevşetiyorum, güveniyorum, kendim oluyorum.

Ve hayatımda ilk kez, kaçmayı hayal etmiyorum. Kalmeyi hayal ediyorum.

Haven Snow hakkında

Haven Snow, karanlık romantizm, özellikle stalkerlar, mafya ve karanlık akademi temalı romanlar yazıyor. Sıcak çayı, okumayı ve plajda dinlenmeyi seviyor. Haven ile ilgili her şeyi [burada](#) veya sosyal medya hesaplarında bulabilirsiniz: @havensnowwrites

Diğer Eserler

Haven'ın tüm eserlerini [burada](#) bulabilirsiniz

Takipçi Romantizm:

[Takipçinin Oyunçağı](#)

[Ormanlarda Takipçiler Serisi](#)

Teşekkür

Yorgunluk ve bitkinlik içinde bu kitabı bitirmeme yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Hepinize minnettarım.

İçinde

Yazar Notu

1. Önsöz

2. Birinci Bölüm

3. İkinci Bölüm

4. Üçüncü Bölüm

5. Dördüncü Bölüm

6. Beşinci Bölüm

7. Altıncı Bölüm

8. Yedinci Bölüm

9. Sekizinci Bölüm

10. Dokuzuncu Bölüm

11. Onuncu Bölüm

12. On Birinci Bölüm

13. Onikinci Bölüm

14. On Üçüncü Bölüm

15. On Dördüncü Bölüm

16. On Beşinci Bölüm

17. On Altıncı Bölüm

18. On Yedinci Bölüm

19. On sekizinci bölüm

20. On Dokuzuncu Bölüm

21. Yirminci Bölüm

22. Epilog

Haven Snow

Hakkında Diğer

Eserler Teşekkürler

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

